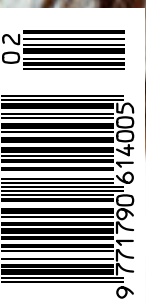

SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011
€3.00

52

Art Attack

Μυρτώ
Αλικάκη

WWW.MYLENS.GR

**Φακοί Επαφής
Είναι θέμα τιμής**

EDITORIAL 52

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

«Little Girl in the Tent», Μαρία Γιαννακάκη, από την έκθεση «Lungta»: Έως 26 Μαρτίου, Γκαλερί Tint.

Τρίτο κουδούνι

- Έμαθα πως ήσουν στη Βιέννη.

- Ναι! Τις νύχτες, οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν σαν μπάλες παγωμένου ποπ κορν. Τα γκαρσόνια του καφέ «Brügel» σέρβιραν ποτήρια κόκκινου κρασιού, για να ξεπαγώσουν τα αίματα, ντυμένα με σμόκιν και παπιγιόν. Και στο μουσείο του Λεοπόλδου είδα για πρώτη φορά από κοντά τους σκυθρωπούς ήρωες και τις μελαγχολικές γειτονιές του Έγκον Σίλε.

- Σε εντυπωσίασε ο Σίλε, έτσι;

- Πολύ. Το πρόσωπο της απελπισίας και του ορμαγδού πριν τους Joy Division και τη Σύλβια Πλαθ. Ο φόβος και η αρρώστια καταγεγραμμένα μερικές δεκαετίες πριν από τα πορτρέτα της Ναν Γκόλντιν. Ασυναίσθητα, καθώς κοιτούσα τα σπιτία και τους ανθρώπους στους πίνακες, έπιασα να τραγουδάω το «Protection». Τρείσι Θορν και Massive Attack, σαν ξόρκι, να μας έχει ο Θεός γερούς σε όλη αυτή τη δίνη και την παραζάλη.

- Τι άλλο;

- Όλα δούλευαν ρολόι. Τραμ, μετρό, ανακύκλωση, βασικός μισθός στα 2.200, λαϊκό πανεπιστήμιο και διά βίου μάθηση με συμβολικά διδάκτρα για όσους έχουν το χούι, εντυπωσιακά μουσεία, υπέροχο φαγητό. Στο εστιατόριο «Neni» του εμπορικού κέντρου Stilwerk, διά χειρός Ζαν Νουβέλ, δειπνήσαμε δύο άνθρωποι με 40 ευρώ. Σε κάτι αντίστοιχο ελληνικό θα μας έβγαине ο Φούκος απδόνι.

- Ο κούκος εννοείς, όχι ο Φούκος.

- Ο Φούκος, ο Φούκος. Επιστρέψαμε και με έπιασε κατάθλιψη. Αυτό το Κρητικόπουλο που κέρδισε το

Big Brother ενσαρκώνει με βούλα ότι πιο συντηρητικό, φαλλοκρατικό, απαίδευτο κι ακαλλιέργητο έχει να επιδείξει όχι μόνο η λεβεντογέννα νήσος αλλά και το έθνος των Ελλήνων γενικώς. Η πανηγυρική του νίκη και το έπαθλο των 200.000 ευρώ είναι η επιβράβευση που απλόχερα του χάρισαν τηλεοπτικές μάζες κάνοντάς το περίτρανα ξεκάθαρο: από εκεί η Γαλλία του Φουκώ κι από εδώ η «do you like Fräulein the Greece» του Φουκάκη.

- Είσαι σκληρός.

- Όχι. Απλώς μου είναι δύσκολο πια να αντέξω τη βλακεία και τα σκατά με τα οποία ταιΐζει τη πλήθη η τηλεόραση. Ο Φουκάκης, η Αννίτα Πάνια, ο ρεπόρτερ Ιορδάνης των δελτίων του Star, η Τζούλια και οι δύο μαύροι, οι μάζες που τρέφονται με καφεΐνη, τρας και, άμα λάχει, συμπαρίστανται στο κίνημα Δεν Πληρώνω, μου προξενούν μια απίστευτη μελαγχολία. Για να μην την κουβαλώ μέσα μου και με κατασπαράξει επιβάλλεται πλέον να τη βγάξω προς τα έξω χωρίς ευγένειες και διπλωματικές φιλοτιμίες. Τα κουλιγκάνια που έσπασαν το Θέατρο Τέχνης, οι δολοπλόκοι μετρ της ακινησίας συνδικαλιστές της υγείας ή των συγκοινωνιών, παρέα με τους φασίστες που τσακίζουν μετανάστες κι όλα τα λαϊκά σπαρ του καναπέ και τον χαβαλέ της πλέμπας, μας επιφυλάσσουν ένα μέλλον που, αν δεν του αντιπαρεθεθούμε ενεργά, θα μας καταπλακώσει.

- Κούλαρε! Περιοδικό για την ποπ κουλτούρα είσαι κι όχι μανιφέστο σε τοίχο. Και δεν μπορεί να μην υπάρξει μια χαράμαδα από όπου ξεπηδάει ένα φως.

- «Από τον Καλλικράτη στον Καλατράβα», ET1.

Θαύμασα τις λέξεις και τη γλυκύτητα με την οποία περιέθαψε ο αρχιτέκτονας Μίμης Φατούρος τη λαϊκή αρχιτεκτονική των παράνομων ημιυπαίθριων μικροαστικών ονείρων και τον πολιτισμό του ελενίως γνήσια έκφραση των πραγματικών αναγκών της κοινωνίας μας. Και μερικά βράδια μετά, οι drog_A_tek ζωντανά κάπου στην Αθήνα.

- Τιμημένο underground.

- Λες βλακείες! Δε φταίει το συγκρότημα, αν περιβάλλεται από χίστερς που αναζητούν το επόμενο big thing. Ούτε που για να φτάσεις στον τρίτο όροφο του κτηρίου όπου έπαιξαν στου Ψυρρή έπρεπε να αναζητήσεις τις συντεταγμένες του mouth to mouth και να διασχίσεις επικίνδυνα στενά γεμάτα πρέζα, πορνεία, πορτοφολάδες και κίνδυνο. Το περιεχόμενό τους είναι που μετράει και η μεγαλοψυχία τους να μας αφήνουν να «βλέπουμε» το πώς παράγεται όλο αυτό το μυστηριώδες σάουντρακ. Ο Μάιλς Ντέιβις, τα γαλλικά μάντρα της τραγουδίστριας-τρομπετίστριας και το «In Dreams» του Ρόι Όρμπισον καθορντισμένα μέσα από φτηνά παιδικά γουόκι τόκι και κομπιούτρες που εξέπεμπαν συχνότητες. Ο συγκλονιστικός τους τρόπος να αναπαράγουν τους ήχους της ταινίας «Χώρα προέλευσης» πακεταρισμένους με θρύψαλα πάλαι ποτέ αθώου new wave, κάντρι κιθαριστικά ακόρντα και σφυροκόπημα α λα Neubauten. Εκείνο το βράδυ στην Αθήνα πείστηκα πως η ομορφιά, η αυτοδιαχείριση, η τιμιότητα και το σθένος μπορούν να ξανασώσουν τον κόσμο.

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

Εκδότης: Φώτης Γεωργελάς

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου

Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος

Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσίρμας

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης

Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Γιάννης Πιτσιώρας

Graphic Designer: Αλέξανδρος Τσιρίδης

Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος

Ειδικό συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου,

Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου

Literature Contributor: Frankie Notas

Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Γραμματεία Σύνταξης: Κατερίνα Κουτσαλή

Συντακτική Ομάδα

Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασμακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακίριδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Γιάννης Πιτσιώρας, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συγγραφείς

Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θεόδωρος N Leporidae, Θεοδόσης Μίχος, Karina Ruby

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός

Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιάρικος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Veronique Leyrit, Charlie Makkos, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Βασίλης Σπύρου, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς

Εικονογράφηση: Atact (atact.gr), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή

Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης

Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη

Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής

Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron

Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος

Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες

Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου

Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη

Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.Π.ΕΕ.

Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη

Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,

F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture

www.myspace.com/soulmag

soulmag.blogspot.com

www.twitter.com/soulmagazine

www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

all originals

get it on

The jeans are made for sneakers.

adidas.com

PIRELLI CALENDAR 16
ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΟΛΚΑΣ 34
UP'N'LOUD 38
ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΗΜΟΥ 50
POWER UP-FEMALE POP ART 52
ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ 56
HIPPIE SPAIN 60
A-TETRAGONO 66
ΜΠΑΜΠΗΣ ΜΠΑΤΜΑΝΙΔΗΣ 82
POINT SUPREME ARCHITECTS 86

ΕΛΕΝΑ ΠΑΥΛΟΥ 30

Υπογράφει τη σειρά ρούχων «2 in a gondola» και είναι υποψήφια για το βραβείο Fashion Designer Γυναίκα της Χρονιάς στην Κύπρο, που διοργανώνει το περιοδικό «Madame Figaro».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ 58

Αφήνοντας προς στιγμήν τη διεθνή σόλο καριέρα του, ο φοβερός και τρομερός πιανίστας υπόσχεται, από το τιμόνι πλέον του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, μια νέα ρότα και ακόμα καλύτερες μέρες.

THESOULONIKI 64

Πορτάζοντας τα 5 του χρόνια και τιμώντας 25 θεσσαλονικείς καλλιτέχνες της 2310 urbana, το περιοδικό που διαβάζεις κατέλαβε τους τοίχους της γκαλερί Container έως 27 Φεβρουαρίου. Προλαβαίνεις!

AZYMO 110

Ένα conceptual γκουρμεκλίδικο στέκι στη Λάρισα συγκεράζει γεύσεις, κουλτούρα, λαϊκό design και αριστοκρατικά γούστα. Μαθήματα γαστρονομίας από τα παιδιά κάτω στον κάμπο.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)**
Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 Calin A.E.
(Calzedonia, Intimissimi) Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34,
210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Folli Follie Group (Converse, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447, Mediterranean
Cosmos, 2310 474 032 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 43 (Mega Outlet), 2310 474 775 **Frida Karadima showroom** Διομ. Κυριακού 16 και
Δροσίνη Κηφισιά, 210 6231 956 **Korres** 22620 54500 **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Nike Hellas** 210 9464 400
Notos Com www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιπς, Τιμισκλή 24 & Μητροπόλεως 31 **πλαίσιο** 210 2892 000, www.plaisio.gr **Prime Timers**
Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Remember** Ανδριανού 79, Πλάκα **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **Totem s.a.** Λ. Κηφισού 100,
210 5148 808 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300 **Yiorgos Eleytheriades** Αγίων Αναργύρων 13, Ψυρρή, 210 3312 622

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ομμα
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Χορός
στο Μέγαρο

Trey McIntyre

PROJECT
Σάββατο 19 Μαρτίου 2011

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ 21:00

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ:

Παρασκευή 18

ΧΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

19:00 - Στοά «Χίρς» - Public

Κυριακή 20

ΑΝΟΙΧΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ
ΓΙΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ ΧΟΡΟΥ

ΜΕ ΤΟΝ Trey McIntyre
11:30 - Μέγαρο Μουσικής
(Φουγιέ Μ2)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Trey McIntyre

Τιμές εισιτηρίων:
€15, €20, €30, €40, €50
Πληροφορίες & Κρατήσεις:
2310 895938-9, www.tch.gr

Κοινοπραξία οργανισμών

 AEGEAN

A STAR ALLIANCE MEMBER

Κοινοπραξία εταιρειών

MEGA

EPT3

elculture.gr

 Αγγελιοφόρος

www.aggelioforos.gr

Υπουργείο Πολιτισμού
και Τουρισμού

Μίλα Κούντερα

Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.

GEEKS LOVE SOUL MAG

Γεια σου, SOUL Magazine. Τι κάνετε; Ελπίζω όλοι να είσαστε καλά. Είμαι ο Παναγιώτης από την Κόρινθο και λατρεύω το περιοδικό σας. Μου δίνει πολλή έμπνευση και επίσης λατρεύω την αισθητική σας. Εκτός από το περιοδικό σας, λατρεύω και τη φωτογραφία. Έτσι σκέφτηκα να τα συνδυάσω αυτά τα 2 και τα αποτελέσματα τα παραθέσω. Είδα πως και άλλοι readers έχουν βγάλει φωτογραφία με κάποιο random τεύχος, εμνεύστηκα και το επιχειρήσα. Ασχολούμαι με το ραδιόφωνο, είμαι 17 ετών και, μόλις «μεγαλώσω», θέλω να ασχοληθώ με ήχο, εικόνα, κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Το λατρεύω και εύχομαι να τα καταφέρω. Ευχαριστώ για τον χρόνο σας. Φιλιά πολλά σε όλους.
Kaloranos, mail

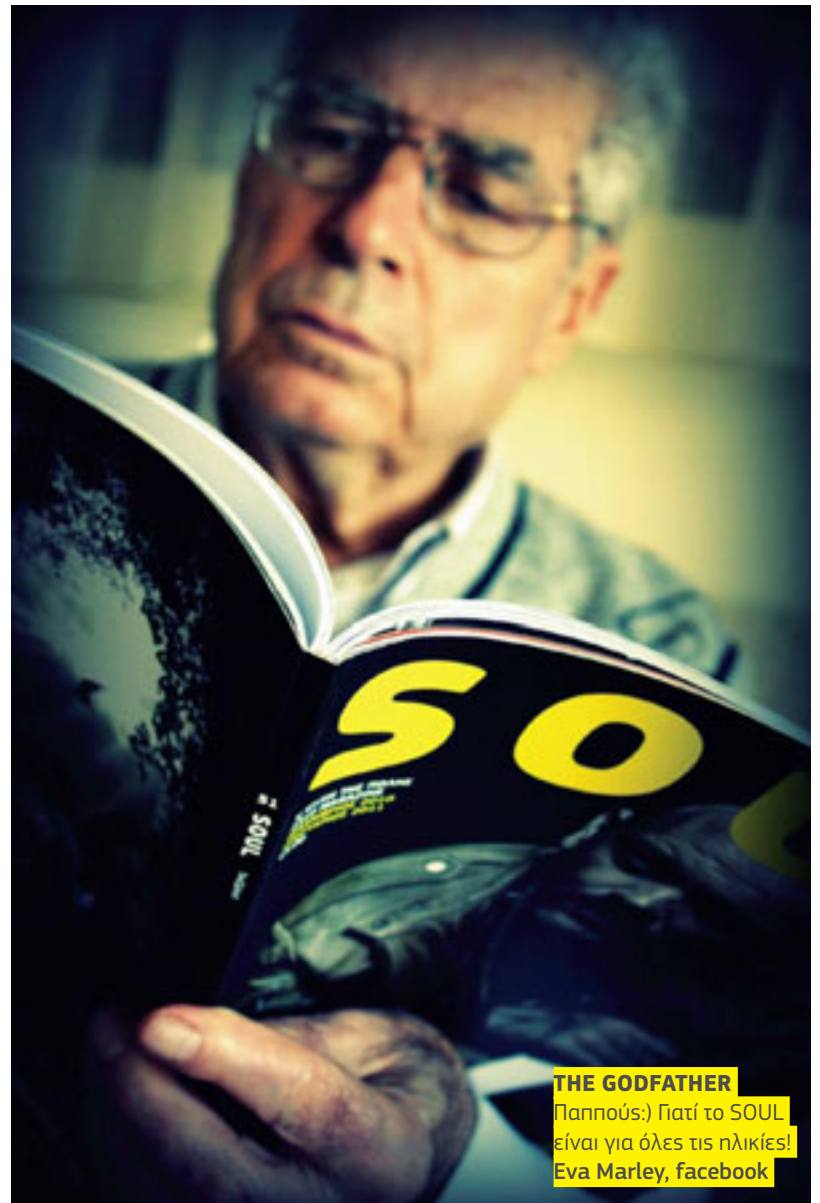
Η ΜΑΜΑ ΣΟΥ ΤΟ ΞΕΡΕΙ;
Soulmag, μια σπουδαία ανακάλυψη.
My fave εξώφυλλα + Σκαρμούτσος.
Christina Gousi, mail

ROOMS TO LET
A SOUL posted on my wall.
Lydia-Vasiliki Papaioannou, facebook

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΟΝ SCAR
Hallo! Είστε το καλύτερο περιοδικό, αλλά δε χρειάζεστε εμένα να σας το πει! Σας ξεκοκαλίζω φανατικά κάθε φορά! Μια παράκληση μόνο: περισσότερα αγόρια στα εξώφυλλά σας, έχουμε και τα κορίτσια ψυχρή! [...] Η έμπνευση ήταν κεραυνοβόλος, μόλις είδα το εξώφυλλό σας! Ζήτω ο «SCAR», λοιπόν! Φαντάσου τι θα γινόταν αν μου μαγείρευε κιόλας! Keep up the good work!
Rg, mail

THE GODFATHER
Παπούς:) Γιατί το SOUL είναι για όλες τις ηλικίες!
Eva Marley, facebook

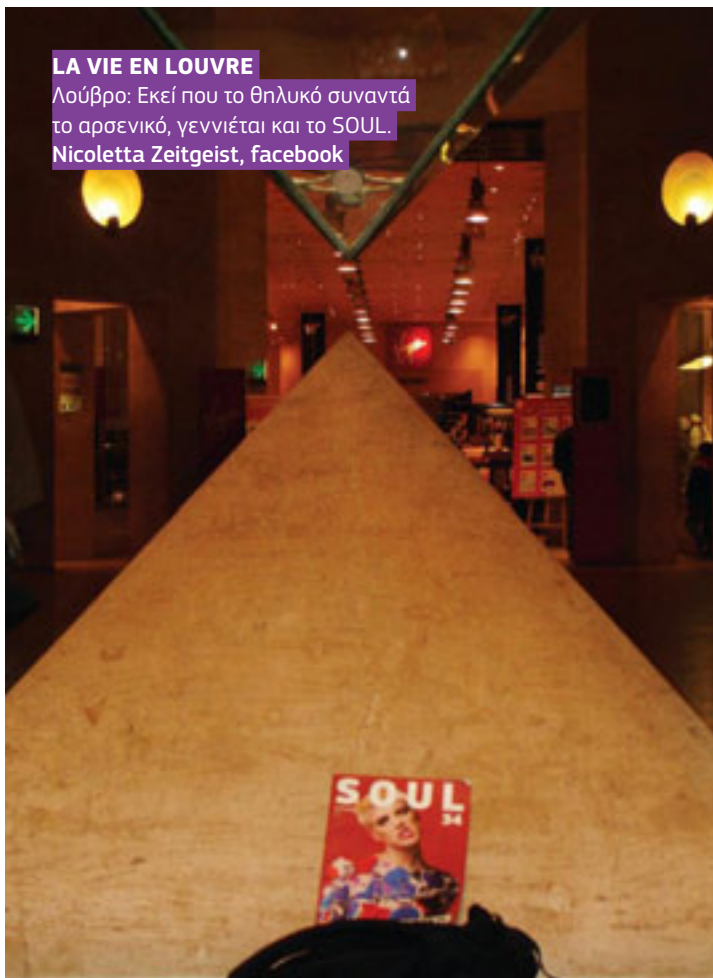
A PE EDITORIAL 51!

Αξίζει τελικά και μόνο το editorial για να σε αγοράσεις. Τα έχω διαβάσει σχεδόν όλα, αλλά σε αγοράζω από τα 15 σου. Δεν αγόρασα 48, 49 και 50, γιατί δεν ήμουν καλά, δεν είχα όρεξη, αλλά μου την έφερες άγρια, όταν είδα εξώφυλλο 51... Κι όταν πια διάβασα editorial... Σου ζητώ συγνώμη για την 3μηνη απόστασή μας και επανορθώνω.

Αναγνώστρια Ονειροβασία, www.myspace.com/oneirovasia

EXIT POLL
Nick Tsoyrektsidis, facebook

LA VIE EN LOUVRE
Λούβρο: Εκεί που το θηλυκό συναντά το αρσενικό, γεννιέται και το SOUL.
Nicoletta Zeitgeist, facebook

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ 13
Skarmoutsos likes «Bloody Perry»!
Chris Zafiris, mail

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
Stavroula Vrousgos, facebook

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ
motelmotelmotelmotelmotelmotelmotelmotel
Marios Pliatsikas, facebook

Σ' ΑΓΑΠΑΜΕ

Η χρονιά μπαίνει και μπήκε όμορφα. Πώς αλλιώς, αφού μου δίνετε το βραβείο πιο πιστού, αφοσιωμένου και παρατηρητικού αναγνώστη. Συνεχίστε τα λάθη. Συνεχίστε τις επιτυχίες. Συνεχίστε τα όμορφα και τα άσχημα. Καλή σας χρονιά. Καλή χρονιά, SOUL.

Βασίλης Α., facebook

PRETTY IN INK

O BIC slides better on SOUL paper surface.
Δήμος Κόντος, mail

ΤΟ facebook yto

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ | ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑΜΠΙ ΤΟ ΠΡΟΪΝΑ ΝΑ ΔΙΑΦΑΝΟΠΟΙΕΙ ΑΔΟΚΙΜΩΜΕΝΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΥ ΑΠΡΕΑΝ ΤΟ ΠΡΟΪΝΑ ΤΗΣ ΑΝΟΥΤΟ ΓΙΑ ΑΝΤΩΝ ΑΚΡΙΒΕΣ ΤΩΝ ΑΟΥΤΟ

ΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΙ ΜΕΝΕ ΤΩΝ facebook ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΝΑ ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΣΑΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΟ ΤΙΣΕΖΑΙ, ΑΝΤΙΘΕΤΕ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΡΟΣΤΕΙΑ ΟΤΙ "ΟΙ ΚΟΜΜΕΙΣ ΑΔΟΚΙΜΑ ΡΕ ΟΥ" ΚΑΙ ΑΝΕΣΣΕΣ ΜΕΤΑ ΘΑ ΤΡΕΒΕΙ ΝΑ ΑΝΕΒΑΣΕΙ ΞΕΚΑΝΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΝΑ ΔΙΝΕΙ ΦΩΤΑΙΑ ΜΕ ΕΜΠΡΟΣΜΕΝΑ ΧΕΙΝΑ ΣΤΩΝ ΦΑΚΟ

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗ/ΑΔΟΚΙΜΗ ΘΑΙΕ "ALL MY FRIENDS" ΑΠΟ ΚΑΘΩΝ ΕΙΝΕΣΤΟ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΡΕΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΑΞΕΙ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΤΟ ΚΕΑΤΗΚΙ ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΒΑΝΤΑ

ΑΝΑ ΠΑΝΤΕ ΝΕΡΣΑ ΕΠΙΧΕΙΡΕΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟΪΝΑ ΤΩΝ ΠΡΟΪΝΑ ΤΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΒΑΡΕΙ ΑΝ ΤΟ STATUS ΤΗΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΑΤΟΝΑ "SINGLE"

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΞΑΝΕΡΕΣΕΙ ΜΠΡΟΣΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΟΝΟΓΕΙΤΗ ΑΡΑΒΕΙΟΝΤΑΣ ΑΧΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΕΣ ΑΝΤΙΦΡΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΕΤΗΛΑ ΖΩΗ ΤΗΣ, ΜΕΤΑΣ ΚΑΙ ΡΕΙΣΕΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΤΗ

ΠΡΕΤΑΙ ΑΝΑΓΕΣΤΕΙ ΣΠΕΣ ΒΑΝΟ ΑΠΟ ΤΟ PROFILE ΡΕΙΤΕΡΕ ΠΡΟΒΛΕΜΕΝΩ ΝΑ ΔΑΝΕΣΙ ΤΗΝ ΠΙΟ ΣΕΡΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ, ΓΙΑΤΙ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΖΩΗ, ΟΥΔΙ ΚΡΥΝΟΝΑΣΤΕ...

ΝΙΣΟΙ ΚΑΡΟΥΝΑΙ ΤΗΝ ΕΣΤΙΟΝΕ ΤΗΣ ΔΙΝΩΝ ΕΣΜΑΔΑ ΚΑΝΟΝΙ ΜΠΡΟΣΕΙ, ΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣΟΔΗΚΟΙ, ΑΝΕΤΑ ΕΑΝ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΕΡΩΣΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΝ ΜΠΕΣΩΝ ΣΩΝ ΟΑΡΑ ΣΕΜΕ ΓΙΑ ΒΑΝΟ ΑΠΟ ΝΕΤΕ ΝΕΤΑ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΙ ΜΕ ΑΝΕΣΤΟΝΕ -ΓΕΝΑΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΝΤΑ- ΤΡΟΠΕ ΤΩΝ ΔΑΡΕΙΟΝΩΝ ΤΩΝ ΣΩΒΕΣ, ΕΙΣ ΕΣΤΩ ΤΡΑΝΑΤΙΟΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΡΩΣΙ ΑΓΑΝΤΩΙ ΦΑΡΕΣ ΔΙΝΕΣ ΤΡΕΣΣΙΟΤΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΟΤΑΝ ΑΝΩΡΕΙ ΤΩΝ ΜΟΝΟΓΕΙΤΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΝΕΡΓΙ ΚΟΚΕΛΙΑ ΣΗΜΑΔΑΙΑ ΤΑΝΟ ΑΡΕΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΕΝΔΑΕ, ΑΠΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΝΑΙΣΙ ΕΤΟ ΡΕΝΔΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΕΝΣΥΧΙΑ

ΜΠΟΡΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΒΑΝΟ ΦΩΝ ΤΗΣ ΣΕ facebook ΥΠΕΡΚΟΝΩΣΗ, ΦΑΥΑΡΗ, ΝΑ ΧΑΧΑΡΙΖΕΙ, ΝΑ ΒΕΑΔΕΙ ΤΑ ΣΕΧΥΣΑ ΤΗΣ ΚΑΙ, ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΟΥΤΥΧΕΙ ΕΙΣ, ΝΑ ΑΝΑΒΕΙ ΤΡΕΣΣΕΡΕΝΤΟ

ΝΙΣΟΙ ΕΑΝ ΜΙΑ ΜΕΤΗ ΣΤΑΡ ΤΩΝ ΔΙΑΜΕΤΡΩΝ, ΑΝΟΥ ΣΙΣΤΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΕΙΣΟΔΗΚΟΙ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΝΤΑ ΝΑ ΜΑΝΩΝ ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΟΑΡΑ ΟΑΡΑ ΚΑΙ ΣΤΙΜΕ. ΕΤΕΙ, ΑΠΟΤΡΕΙ ΝΑ ΤΩΝΕ ΓΥΝΑΙΕΡΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΕΝΕΣ ΕΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ, ΑΠΟ ΤΟ ΤΙ ΘΑΙΕ ΜΕΚΡΗ ΤΙ ΟΑΡΑ ΕΚΑΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝ ΜΥΡΕΕ...

ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΑ ΝΑ ΔΕΙ ΧΕΙΝΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΤΙ ΘΑΙΕ ΚΟΜΠΑΝΕΝΗ, ΟΤΙ ΚΑΤΕΤΑΙ, ΟΤΙ ΕΡΕΤΕΙ ΝΑ ΞΑΝΕΡΕΙ ΜΠΡΕΙ ΜΟΝΟ ΚΑΙ ΜΕΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΕΤΡΕΣΙ ΤΙΣΕ ΣΤΩΝ ΤΙΣΤΟ ΚΑΙ ΑΝΟΥΝΟ ΤΗΣ ΦΩΝ, ΤΟ facebook!

ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΑΚΤΑ ΜΕΝΕ ΣΕ ΔΙΑΦΑ ΤΕΡΩΤΗ ΤΩΝ facebook ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΟΥΝΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΣ ΧΡΕΙΣ ΖΩΗ, ΟΥΤΕ: "ΕΙ ΕΡΕ ΟΤΑΝ ΑΝΟΥΝ ΕΝ ΔΙΝΟΤΙΚΟ ΑΝΤΕΡΑ ΦΑΚΕ ΣΕ ΚΕΣΕΚΑ ΑΠΟ ΓΙΝΟΤΗ", "ΔΕΡΩΝΟΝΟΙ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΡΑΝΕΣ ΡΕΣΤΙΛΙΑ ΜΕ ΤΕ ΦΩΤΕΚΑΝΕ ΤΩΝ ΚΑΝΩΝΑ ΤΣΟΥΝΟΙ-ΤΣΟΥΝΟΙ", "ΜΕ ΚΙ ΕΡΕ ΟΑΡΟ ΝΟΥ ΣΠΕ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΑΝΤΑ ΝΕΕΙ: ΜΕΡΕ ΒΑ ΚΑΤΕΡ ΜΕ ΤΗ ΝΕΟΝΙΑΝ".

ΝΙΣΟΙ & ΕΝΔΙΑΦΕΡΗ ΔΙΣ ΤΗ ΚΕΑΝΗ ΑΝΕΒΑΝΤΑΣ ΦΑΥΕΝΑ ΜΠΕΥΑ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΥΣΕΡΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΝΕΙ ΚΑΤΑΡΑΦΗ ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ LIKE ΣΤΑ ΒΥΝΤΟ ΤΗΣ

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΕΣΣΕΙ ΚΑΝΟΥΣ ΦΩΝΕ ΤΗΣ ΤΗ ΣΕΝΔΑ ΤΩΝ ΓΙΑ ΔΑΝΟ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ΤΑΝ ΠΙΑΝΕΙ ΤΙΑΝΙΣΕ ΚΑΙ ΔΙΟΒΑΤΗ ΠΡΕ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΕΚΕΙΝ ΖΩΗ

ΑΝΟΥΝΑ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΙ ΔΙΝΕΣΙ ΤΑ "ΑΤΑΡΑΧΑΝΑ ΤΗΣ ΒΙΒΙΑ" ΑΝΟΥΝΑ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΙ ΑΝΕΣΕ ΤΕ "ΑΤΑΤΑΧΑΝΑ ΤΗΣ ΜΠΕΡΙΣ" ΑΝΟΥΝΑ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΙ ΔΕΙ ΤΕ "ΑΤΑΤΑΧΑΝΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΣ"

ΧΑΙΡΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΔΙΑΒΕΙ ΟΤΙ ΚΑΝΟΥΣ ΦΩΝΕ ΤΗΣ ΕΣΤΕ ΦΩΝΕ ΜΕ ΚΑΝΟΝ ΑΝΟΥ ΦΩΝ ΤΗΣ ΝΟΥ ΔΕΝ ΤΩΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΤΗ, ΑΝΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΩΝΕ ΕΚΕ ΦΩΝ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΤΑΝ ΡΕΤΟΝΑΙ ΜΕ ΘΑΝ ΕΝΑΝΤΕ ΤΗΣ ΣΤΟ ΔΙΝΟΤΙΚΟ

ΦΑΥΕΙ ΝΑ ΒΡΕΙ ΜΠΡΕΣ ΦΩΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΑΡΕΝΟΝ, ΑΝΟΥ ΤΩΝΕ ΣΑΝΕΡΕΝΟ ΜΠΟΡΕ ΝΑ ΤΩΝΕ ΚΑΝΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΛΑΝΟ

ΔΕΝ ΤΗ ΣΙΝΑΤΕ ΡΕΤΕ ΟΝΛΙΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΣΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΟΥΝ, ΑΝΕΤΑ ΕΑΝ ΕΙΣΙ ΑΝΕΒΑΣΙΝΕΣ ΣΩΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΘΩΝΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΑΡ!

ΟΣΟ ΚΑΙ ΜΙ ΘΑΙΕ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΤΗ ΣΩ ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΩΝΕ ΑΣΙΟΝΕΡΕΤΗ ΜΠΑΝΙΣΤΡΕΤΖΑΒΕΣ ΤΩΝ facebook ΚΑΝΟΥΣ ΜΑΝΑΝΕ ΘΩΝΕ/ΕΝΤΕΡΕ/ΣΥΝΑΒΕΤΗΣ ΘΑ ΒΡΕΙΣΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΩΝ ΚΑΡΑΙΑ ΔΑΝΑ Η ΝΕΑ ΣΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΝΕ ΤΟ ΕΤΕΙ ΘΩΝΕ!

ΟΣΟ ΠΑΡΑΦΕΤΩ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΑΔΑ ΤΗΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗ ΤΩΣΟ ΤΩ ΑΝΤΙΡΑΡΑΦΗΜ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΕΝ ΤΗΣ

ΝΙΣΟΙ ΡΕΠΕΤΑ ΟΤΑΝ ΔΙΑΒΕΒΑΖΕΙ ΣΩΝ ΠΡΑΝΑΤΙΚΟ ΚΟΛΕΟ ΚΑΘΕΣ ΑΝΟΥΝΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΡΕΣΙ ΤΩΝ ΦΩΝΕ ΤΗΣ ΣΤΟ facebook ΓΙΑ ΤΟ ΤΩΣΟ ΣΕΡΙΑ ΤΕΡΑΤΑΙ

Η ΠΟΝΤΗ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗ ΕΣΙΝΟΤΑΙ ΣΕ ΘΑ ΚΑΤΕ ΕΚΕΣ ΤΕΡΩΤΗ ΜΕ ΤΩΣΟ: ΚΑΝΑΝ ΠΙΑ ΝΕ ΑΝΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΣ!

ΕΑΝ ΤΑΒΟ ΜΠΕΡΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΑΚΑΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΑΥΤΗΝ ΕΝΑ ΤΑΒΟΙ ΔΙΝΕΣ ΑΝΑΝΑΦΕΣ

SUBLIME

THAT LITTLE EXTRA SOMETHING...

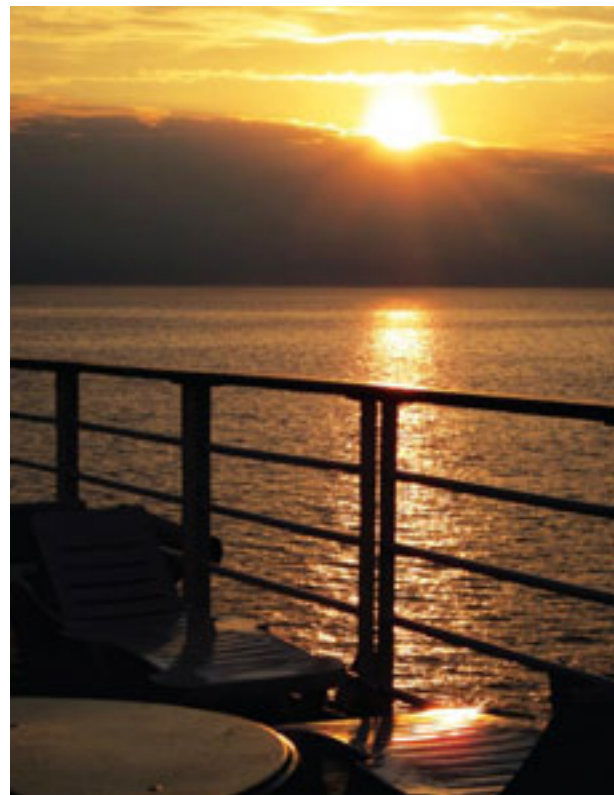
- 1ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΡΜΟΥ 112 - 114, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 3246317
- 2ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΘΗΒΩΝ 228 & ΚΑΝΑΠΙΤΣΕΡΙ (VILLAGE PARK PENTH), ΤΗΛ.: 210 4900157
- 3ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΥΡΙΑΖΗ 6 - 8, ΚΗΦΙΣΙΑ, ΤΗΛ.: 210 8086061
- 4ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ & ΑΙΟΛΟΥ 99, (NOTOS GALLERIES - 60Σ ΟΡΟΦΟΣ), ΤΗΛ.: 210 3245811
- 5ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 9, ΡΑΦΗΝΑ, ΤΗΛ.: 22940 24341
- 6ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 9(ATTICA STORE) ΤΗΛ.:

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

Φλωρεντία, Μαίρη Τσακίρη: «Φωτογράφισα την εικόνα που με έκανε να νιώσω για λίγα δευτερόλεπτα πως ζω σε κάποιο παραμύθι».

The sunset in the Adriatic sea από την Αναστασία Δρούγκα. «Το περιοδικό σας μου αρέσει πάρα πολύ και κάνετε εξαιρετική δουλειά! Είπα και εγώ να στείλω μια φωτογραφία για το "Καρτ ποστάλ", την οποία τράβηξα στην επιστροφή από Βενετία».

Η Νίκη φωτογραφίζει το Αιγαίο. «Καλημέρα. Η θέα είναι από τη Σαντορίνη».

Σοφία Παπακώστα (www.sophiapapacosta.com) speaking: «Χαίρεται. Σας αποστέλλω αυτή τη φωτογραφία για τη σελίδα "Καρτ ποστάλ". Είναι το παλιό pier στο Brighton Αγγλίας».

Ο Πάνος Κ. στέλνει φιλιά από τα ξένα:
«Βρίσκομαι Ισπανία, Jaen, για Erasmus».

«Γεια σας! Είπα να δοκιμάσω και εγώ την τύχη μου στη στήλη σας. Κυριακή πρωί, βόλτα στην Kollwitz Platz του Βερολίνου. Ευχαριστώ για τον χρόνο σου, περιοδικό! Άκης Παυλίδης, ένας ερασιτέχνης φωτογράφος που προσπαθεί».

Η Πάρος και το SOUL μέσα από τα μάτια της Νικολέτας Γ. (Αθήνα): «Αγαπημένο μου mag, από τότε που σε γνώρισα (ξημερώματα μιας μέρας του Νοέμβρη, σε ταξίδι μου με τρένο για Θεσσαλονίκη - Αθήνα, σε μια στάση στη Λάρισα), η ζωή μου έχει αποκτήσει περισσότερη SOUL. Γι' αυτό αποφάσισα να μοιραστώ μαζί σου την πολυαγαπημένη μου φωτογραφία, την οποία τράβηξα στην Πάρο το καλοκαίρι του 2009. Για τους περισσότερους, δείχνει έναν έμπορο τουριστικών ειδών του νησιού. Για μένα, είναι η ομορφιά της απλότητας και της ανθρωπιάς αποτυπωμένη στις ρυτίδες αυτής της γέρικης όψης. Νομίζω πως έδωσα όλη μου τη SOUL, όταν την τράβηξα... Ελπίζω να σου αρέσει».

Κωνσταντίνος Νούσιος: «Στην Ταϊλάνδη, την πρώτη πανσέληνο του Νοεμβρίου (δωδέκατη του παραδοσιακού ταϊλανδέζικου ημερολογίου), λαμβάνει χώρα ένα από τα πιο εντυπωσιακά φεστιβάλ. Το όνομα αυτού "Loy Krathong". Κατά τη διάρκεια της ημέρας, όλοι οι ντόπιοι διακοσμούν κομμάτια από κορμούς μπανανόδεντρων με φύλλα μπανανιάς, λουλούδια, αρωματικά sticks, ένα κερί και ένα νόμισμα. Τα μεσάνυχτα ο καθένας αφήνει το δικό του Loy Krathong να παρασυρθεί από τα νερά κάποιου ποταμού ή λίμνης, ακόμη και θάλασσας. Με τον τρόπο αυτό εξαγνίζουν τα θαλάσσια πνεύματα και τιμούν τη θεά των υδάτων Phra Mae Khongkha. Η θεά των υδάτων, πλημμυρισμένα από λουλούδια και κεριά, είναι μαγευτική!»

Είσαι Θεά!

Αυτή τη φορά ήταν η σειρά του 77χρονου γερμανού καλλιτέχνη Καρλ Λάγκερφελντ. Το καλεντάρι «Mythology» της Pirelli γδύνει τους μίνες και εικονογραφεί τον νέο χρόνο με περιπέτειες Θεών και ηρώων. **Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης Φωτογραφία Pirelli Calendar 2011**

«Ηθοποιοί και μοντέλα ενσαρκώνουν αυτούς τους νέους ήρωες και απεικονίζουν μία νέα έννοια του ωραίου», δήλωσε ο πολυσιχιδής Λάγκερφελντ όταν παρουσίασε, στις 30 Νοεμβρίου, τη φετινή έκδοση της Pirelli στη Μόσχα. Στις 36 ασπρόμαυρες φωτογραφίες που συνθέτουν το περιώλυμο μνηολόγιο, 20 μοντέλα και η ηθοποιός Τζούλιαν Μουρ εξυμνούν τη νιότη, το κάλλος και την αρμονία του σώματος. Η παγκόσμια γλώσσα της φωτογραφίας μεταφέρει με την αισθητική ακρίβεια, την έντονη χρωματική αντίθεση και την προσεκτική χρήση φωτισμού που επέλεξε τεχνικά ο Λάγκερφελντ να ενσαρκώσει το πάθος για το ωραίο. Με παραπομπές στη γλυπτική τέχνη, τα σμιλευμένα ενσταντέ του «Mythology» που απαθανάτιστηκαν στο στούντιό του στο Παρίσι, ο ερωτισμός επιστρέφει στις κλασικότερες φόρμες του αρχαιοελληνικού και ρωμαϊκού πολιτισμού.

Ήρα η Τελεία, Απόλλων ο Κουροτρόφος, Αθηνά η Γλαυκώπις. Η Βραζιλιάνα Ιζαμπέλι Φοντάνα, η Ολλανδέζα Λάρα Στόουν, η Τζαμαϊκική Ζενίλ Ουίλιαμς, ο Γάλλος Μπαπτίστ Τζιαμπικόνι, ο Αμερικάνος Μπραντ Κρόνιγκ και οι υπόλοιποι συντελεστές του άλμπουμ που καταφτάνουν από κάθε γωνιά του πλανήτη Γη στις σελίδες της Pirelli ποζάρουν στο πιο μοντέρνο επιμύθιο των τελευταίων ετών, την αξία της πολυφυλετικής και πολυπολιτισμικής ομορφιάς. Μα τον Δία.

TO ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΟ
The Simple Bar

IKTINOY 12 / 2310 283181

Mr Marty Eisenstein

Θα μπορούσες να είσαι φίλος με τον εαυτό σου; Ο κιθαρίστας Μάρτυ Άιζενσταϊν απαντάει «ναι»! Ζει στην Ελλάδα τα τελευταία 17 χρόνια με την ελληνίδα σύζυγό του και την κόρη τους, έχοντας στο ενεργητικό του εμφανίσεις στη Βοστώνη, τη Φλόριντα, το Βέλγιο και, φυσικά, αμέτρητα live στη χώρα μας. Ορίστε το σόλο του.
Συνέντευξη Karina Ruby Φωτογραφία Χριστίνα Γεωργιάδου

«Στο συγκρότημα The Mr Marty Band παίζουν οι μουσικοί: ο Ντέιβιντ Λυντς σαξόφωνο-φλάουτο, ο Κωστής Χριστοδούλου πιάνο, ο Βαγγέλης Κοτσαμπάσης ντραμς, ο Γιώργος Γεωργιάδης μπάσο και η Σαμάνθα Γκάρρετ με τη Σέι Ροζ φωνητικά.

Εδώ και 4 χρόνια σε αυτή την αχανή πόλη, την Αθήνα, έχω κατασκευάσει ένα μικρό “καταφύγιο”, και σε αυτό εμπεριέχονται τα σχολεία που διδάσκω μαζί με το Subway Studio, όπου ηχογράφησα και το πρώτο μου cd, “Σε όλους αρέσουν τα δώρα”, που θα κυκλοφορήσει σε λίγες μέρες. Στο καταφύγιο αυτό “φεύγω” για αρκετές ώρες από την κοινωνική κρίση που μας έχουν επιβάλει. Ζώντας στην Ελλάδα, μακριά από τον τόπο καταγωγής μου, έχω την ελευθερία να αποσαφηνίσω τον εαυτό μου και τη μουσική μου, σύμφωνα με τους δικούς μου όρους.

Οι live εμφανίσεις είναι η καλύτερη ενεργειακή φόρτιση των μπαταριών. Ειδικά εδώ, που το μεσογειακό ταμπεραμέντο εκδηλώνεται ποικιλοτρόπως και δυναμικά σε όλες τις εμφανίσεις μας. Είναι εκπληκτική εμπειρία να νιώθεις πόσο βαθιά παγκόσμια είναι η μουσική και πόσο μάς ενώνει όλους - άσχετα με καταγωγή και πολιτιστικές ρίζες. Όταν σολάρει ο Κωστής Χριστοδούλου στο πιάνο, οι ψυχές του Τζέρι Λι Λιούις και του Ρέι Τσαρλς μάς επισκέπτονται μέσα από τα χέρια ενός παλικαριού από τη Σπάρτη! Και όταν ο Ντέιβιντ Λυντς απογειώνει με το σαξόφωνό του ένα τσιγγάνικο σόλο, καταλαβαίνουμε τη σύνδεση μεταξύ της τσιγγάνικης, της εβραϊκής χορευτικής μουσικής και του χασαποσέρβικου.

Θα ήθελα κάποτε να συνεργαστώ με τον Ορφέα Περίδη, τον Haig Yazdjian, τον Γιώργο Ρους, τον Σωκράτη Μάλαμα. Όμως ζω το παρόν και δεν έχω καμία περιέργεια για το μέλλον. Εννοείται ότι τα μουσικά μου γούστα είναι ευρεία και ποικίλα, έχω ασχοληθεί με πολλά είδη μουσικής, μέχρι και η Κάρεν Κάρπεντερ μου αρέσει και δεν ντρέπομαι να το πω! Στο cd έχουν ενταχθεί πολλά είδη, όπως reggae, gospel, ethnic, african jazz, classic jazz, folk...

Κι αν δεν ήμουν κιθαρίστας, θα ήθελα να ήμουν πιλότος σε αερόστατο! Πιτσιρικιάς, ήμουνα στο γήπεδο και μάζεψα τις μπάλες στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Τένις στο Κλήβλαντ, Οχάιο. Ούτε καν φανταζόμουν ότι θα βρισκόμουν στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Έχω την απίστευτη τύχη να ζω και να εργάζομαι δημιουργικά σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Ναι, είναι ευλογημένος διότι εδώ ζουν άνθρωποι αντιρατσιστές, δοτικοί και αλτρουιστές, που ευτυχώς τους γνωρίζω και με τιμούν με τη φιλία τους».

WOULD YOU
WANT YOU
AS A FRIEND?

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Γιώργος Δημητρακόπουλος

Soundtrackthens

Σαράντα από τις συνεντεύξεις του με μουσικούς που εμφανίστηκαν στην Αθήνα έγιναν βιβλίο με τίτλο «Το soundtrack της πόλης» (Athens Voice Books). Ρωτάμε τι και πώς τον άνθρωπο που, όπως αποδεικνύει κάθε βδομάδα στη στήλη του, ξέρει να ψάχνει και να βρίσκει τον ήχο στη σωστή στιγμή.

Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος Φωτογραφία Νίκος Κόκκας

Ενώ έχεις πάρει πάμπολλες συνεντεύξεις από την ελληνική σκηνή, το μόνο ελληνικό συγκρότημα που υπάρχει στο βιβλίο «Το soundtrack της πόλης» είναι οι Last Drive. Γιατί; Γιατί μέσα στον χρόνο είναι από τα λίγα «ξένα» συγκροτήματα που ακούστηκαν στην πόλη. Αγγλόφωνος στίχος και ροκ εν ρολ ενέργεια που ταιριάζει απόλυτα ανάμεσα σε μια σειρά ονομάτων όπως οι Sonics, για παράδειγμα, παρά δίπλα σε ελληνόφωνες κακές ροκ απομιμήσεις. Χώρια την πρόσφατη -με αιτία- επανένωσή τους, που γκέλαρε δικαιολογημένα τόσο στους παλιούς φαν αλλά, κυρίως, στην πιτσιρικάρια που ψήθηκε με την αυθεντικότητα του ήχου τους. Αλλά και γιατί οι συναυλίες τους που είχα προλάβει στον «Πήγασο» μου έμειναν για πάντα.

Από την έως τώρα εμπειρία σου, πώς βγαίνει πιο εύκολα η αλήθεια και η «ουσία» ενός καλλιτέχνη; Σε μια τηλεφωνική ή face to face συνέντευξη, όπου είναι αυθόρμητος, ή σε μια ιντερνετική, όπου έχει τον χρόνο να σκεφτεί; Μέσω e-mail σίγουρα βελτιώνεται το ύψος των απαντήσεων και η «ουσία» εξαρτάται αποκλειστικά από τη διάθεση και την αλήθεια του ίδιου του καλλιτέχνη. Στο τηλεφώνω και στην προσωπική επαφή υπάρχει σίγουρα μια πιο αυθόρμητη προφορικότητα, που πάντα χρειάζεται επιμέλεια. Στο τηλεφώνω, όπου υπάρχει απουσία οπτικής επαφής και συχνά ολιγόλεπτος χρόνος, υπάρχει ένα περιθώριο για ουσιαστικές κουβέντες, αρκεί να προλάβεις να χαλαρώσεις τον συνομιλητή. Από την άλλη, μυαλά όπως ο Herbie Hancock, ο Robert Wyatt και όλοι οι μινιμαλιστές, όπως ο Philip Glass ή ο Max Richter, έχουν έναν μετρονομικό λόγο και μια απόλυτα συγκροτημένη σκέψη. Αλλά και όταν έχεις στην άλλη γραμμή τον Iggy ή τον Thurston Moore και είναι τόσο απίστευτα κουλ και ορεξάτοι, σου φεύγει το άγχος με τη μία. Πάντα δουλεύει μια γρήγορη πρώτη ερώτηση, που δείχνει ότι έχεις ασχοληθεί μαζί του, ξέρεις κάποια λεπτομέρεια από τη ζωή του ή του μιλάς για την πιο πρόσφατη δουλειά του. Vanity fair. Από κοντά, όπου παίζει ρόλο και η προσωπική αίσθηση για τον άλλο, συχνά υπάρχει μια αμπαρνιά, ένα περιεργό παιχνίδι βλεμμάτων

που περιεργάζονται τον χώρο, αλλά μπορεί πιο γρήγορα να μετατραπεί σε μια ουσιαστική κουβέντα. Ιδανικά, όπως με την Jane Birkin ή τον RZA. Σε όλες τις περιπτώσεις οι σημαντικοί μουσικοί είναι πάντα πιο κουλ και ουσιαστικοί στις συνεντεύξεις τους.

Ποια ήταν η πρώτη συνέντευξη που πήρες από μουσικό ή συγκρότημα στη ζωή σου; Ήταν το 1988, μια συνέντευξη που έκανα στους Last Drive για την εφημερίδα «Αυγή» στην οποία είχα παρουσιάσει μια σειρά από ελληνικά ονόματα όπως οι Τρύπες κι ο Παύλος Σιδηρόπουλος.

Ποια είχε την πιο σέξι φωνή, όταν μιλήσατε; Η Siouxsie, η Florence, η Laetitia των Stereolab; Ή μήπως κάποια άλλη; Η Siouxsie είχε βγάλει μόλις το πρώτο σόλο άλμπουμ της και ήταν τελείως νωχελική και ευδιάθετη. Γελούσε, είχε διάθεση να μιλήσει για όλα. Η Florence μπήκε στο «Galaxy» τραγουδώντας Fever Ray φορώντας το φόρεμα που το ίδιο βράδυ έβαλε στο Synch και με τον Βάιο Μαχμουντέ που την περιμέναμε, είπαμε, OK, το 'χει τρελά. Η Laetitia ήταν η πιο γοητευτική και αληθινή και, όταν τη ρώτησα για τη Mary Hansen, μου είπε συγκινημένη ότι την είχε δει στον ύπνο της το ίδιο βράδυ. Μέσω της μουσικής τους ήταν σαν να γνωριζόμαστε και να μιλάμε σαν καλοί φίλοι. Αλλά και την Ute Lemper, αν την ακούσεις, τη βλέπεις στον ξύπνιο σου.

Αγαπημένοι σου μουσικοί interviewers; Έλληνες και ξένοι. Πάντα μου αρέσουν ο Αναστασόπουλος στην «Ελευθεροτυπία», ο Καρράς στο «Αθηνόραμα» και η Μαρκουλή στα «Νέα». Από ξένους μου αρέσουν οι ραδιοφωνικές συνεντεύξεις του Gilles Peterson, οι post-punk έμμονες του Simon Reynolds και ο Alexis Petridis στον «Guardian».

Ποιος ήταν ο πιο ομιλητικός και ποιος ο πιο «ψυχοβγάλτης» συνομιλητής σου; Ομιλητικοί ήταν πολλοί. Ο RZA αγόρευε, με τον Robert Wyatt κλείσαμε μία ώρα, η Patti Smith μου ζήτησε να την ξαναπάρω αργότερα, γιατί είχε πρόβα και ήθελε κι άλλο, ο Michel Camilo μιλούσε διψασμένος,

γιατί ήταν η πρώτη του ελληνική συνέντευξη. Μου έβγαλε την ψυχή η Róisín Murphy, που είναι γνωστή ξινή. Αλλά, με attitude. Οι Beastie Boys ήταν εξωφρενικά πλακατζήδες και κυνικοί στις απαντήσεις. Είχε πλάκα. Εφιαλτικές ήταν οι συνομιλίες με τον J Mascis των Dinosaur Jr. και τον Marc Lanegan, γιατί απλούστατα δεν είχαν καμία όρεξη να δώσουν συνέντευξη και να πουν κάτι παραπάνω από το «εγώ μουσικός είμαι, μουσική παίζω». Λογικό.

Μια μουσική συνέντευξη πρέπει να είναι επεκτεταμένη μόνο σε ερωτήσεις περί μουσικής ή και να επεκτείνεται σε άλλα θέματα; Οι μουσικές ερωτήσεις έχουν ενδιαφέρον, όταν έχεις πραγματικά κάποια απορία για το μουσικό παρελθόν του μουσικού. Από την άλλη, ποτέ δε γλιτώνεις την ερώτηση για τον τελευταίο του δίσκο, που πάντα είναι ο καλύτερος. Βαρετό. Πάντα τους ρωτούσα για την κρίση, για την αίσθηση της καταξίωσης και της αποτυχίας, για την κοινωνικο-πολιτική κατάσταση και το τι έχει μεγαλύτερη αξία στην προσωπική τους ζωή.

Τι σου έμαθε η ζωή ως μουσικό συντάκτη; Ποιοι είναι οι κανόνες μιας καλής συνέντευξης; Πέρα από την αναγκαιότητα να δείξεις στον συνομιλητή ότι ξέρεις τα πάντα για αυτόν κι ότι έχεις ακούσει τις δουλειές του, συχνά κάπου στη μέση, που έχουν κάπως χαλαρώσει τα πράγματα, τους ρωτάω εκτός λογικής σειράς διαφορετικά πράγματα. Από το ένα στο άλλο, δηλαδή. Κάπως συνειρμικά. Άλλοτε χαόνονται και άλλοτε υπνωτίζονται. Συνήθως δουλεύει. Μέσω e-mail στέλνω πάντα και μερικές σουρεαλιστικές ερωτήσεις, όπου σε περιπτώσεις σαν τις CocoRosie παίρνεις μερικές dada απαντήσεις για το «ξεφλούδισμα μιας μπανάνας».

Με ποιο «είδωλό» σου έχεις μιλήσει, και συνέχισε να είναι «είδωλό» σου; Εντάξει, είμαι αποστασιοποιημένος πια σχεδόν από όλους. Λόγω νοσταλγίας υπήρχαν μερικά κολλήματα με Bauhaus, Stereolab και Sonic Youth. Μετά τις συνεντεύξεις κόλλησαν ακόμη καλύτερα.

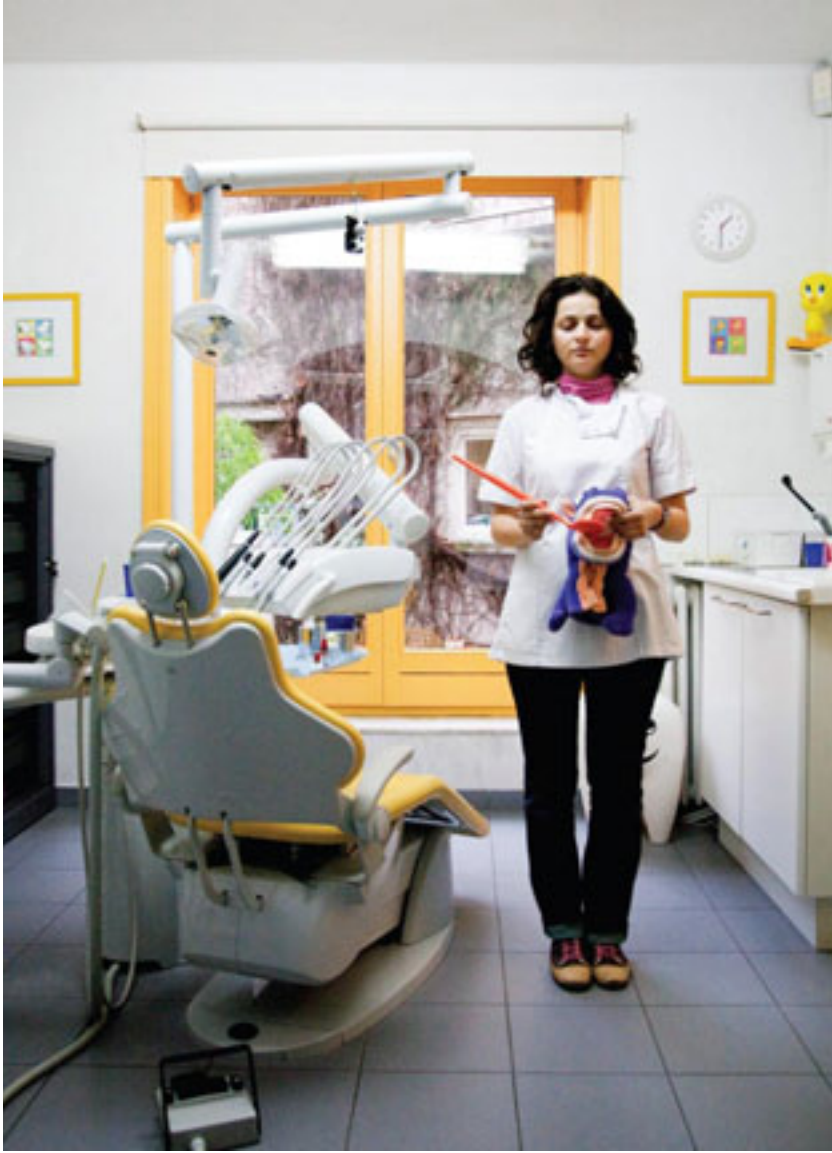
Όπου ένας από τους πλέον ταλαντούχους φωτογράφους μας ψάχνει, βρίσκει και απεικονίζει ονειρευόμενους εκατό Έλληνες κατοίκους του Βελγίου. **Κείμενο Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία Spyros Paloukis, «Daydreaming: One hundred Greeks of Belgium dream of Greece», Fata Morgana

Σπύρος Παλούκης

Daydreaming

Μαρία Γκόγκου - Κομμώτρια/ Μονς
Ονειρεύομαι να γυρίσω πίσω στην Ελλάδα γιατί λεί-
πω πάνω από δεκαεφτά χρόνια. Να δω την πατρίδα
μου με νέα μάτια. Να θαυμάσω το μεγαλείο της.

Λίνα Αθανασοπούλου-Σερέτη - Παιδοδοντίατρος/ Βρυξέλλες
 Ονειρεύομαι κάθε επιλογή να 'χει ψυχή κι ας είναι δειλή, κι ας είναι μικρή, κι ας είναι πικρή, αρκεί να 'ναι αληθινή.

Ντονάτος Γκέλιος - Ποδοσφαιριστής/ Βρυξέλλες
 Ονειρεύομαι να έμεινα στην Ελλάδα, να έπαιζα ποδόσφαιρο σε μια ελληνική ομάδα, να ταξίδεα σε όμορφα νησιά και να γευόμουν τα ωραία ελληνικά μεζεδάκια στις ταβέρνες που θα συναντούσα στο δρόμο μου.

Η τελευταία δουλειά του Σπύρου Παλούκη κινείται γύρω από το ερώτημα: Πόση Ελλάδα μπορεί να χωρέσει σε μια χώρα της Ευρώπης; Επιλέγοντας έναν τόπο που απαριθμεί 35.000 συμπατριώτες μας, ο δημιουργός επιχειρεί μια φωτογραφική συνομιλία με τα όνειρα των αποδήμων, ενώ ταυτόχρονα ικνηλατεί τη διαδρομή τους στον ευρωπαϊκό χάρτη, μέσα από ένα ταξίδι που περνά από τις Βρυξέλλες, την Αμβέρσα, τη Γάνδη, την Γκενκ, τη Μονς, την Καρενιόν, τη Λιέγη και το Σαρλερουά.

Βασισμένος σε μια προσωπική έμπνευση, ο φωτογράφος υλοποίησε το πρότζεκτ στο διάστημα ενός έτους, αναζήτησε χορηγίες, (όλες απορρίφθηκαν, με την αιτιολογία «δεν είναι καιρός για τέτοια»), κυκλοφόρησε το άλμπουμ στον προσωπικό του εκδοτικό οίκο και στα μέσα του Δεκέμβρη το παρουσίασε στη βελγική πρεσβεία της Αθήνας, έπειτα από πρόσκληση του Συλλόγου Ελληνοβελγικής Φιλίας.

Κατά την επικοινωνία μας, δήλωσε πως η αναγραφή του ονείρου του καθενός φωτογραφιζόμενου δίπλα στην εικόνα του «προσθέτει ένα ακόμη επίπεδο αφήγησης, συμβάλλοντας στη δημιουργία ενός υποθετικού ή λανθάνοντος αφηγηματικού περιεχομένου». Ενώ οι στολές εργασίας, τα έπιπλα, οι

χώροι, τα μικροαντικείμενα που περιβάλλουν τους πρωταγωνιστές του εγχειρήματος αποτελούν πηγή πληροφόρησης για την ταυτότητα του καθενός.

Πρόκειται για ένα σπάνιο και πρωτότυπο έργο, που ταυτόχρονα αποτινεί φόρο τιμής στον φωτογράφο Ογκίστ Σαντέρ, ο οποίος, στο πλαίσιο μιας μνημειώδους τυπολογικής καταγραφής της γερμανικής κοινωνίας του πρώτου μισού του 20ού αιώνα, περιπλανήθηκε σε όλη την επικράτεια της χώρας φωτογραφίζοντας ανθρώπους κάθε επαγγέλματος και ιδιότητας στον φυσικό τους χώρο.

Ποιο ήταν το πιο ενδιαφέρον κομμάτι αυτής της ιστορίας, κατά τη γνώμη του; «Η γνωριμία με συμπεριφορές και τάσεις, τις οποίες δύσκολα εντοπίζει αυτός που περνά πολλές ώρες στο γραφείο ή εκείνος που πιστεύει ότι ο αληθινός κόσμος είναι αυτό που προβάλλεται στην τηλεόραση. Υπέκλεψα κουβέντες στο μετρό, διαθέσεις, βλέμματα που ανταλλάχθηκαν ή έμειναν να αιωρούνται στο κενό». Καταληκτικά, «αν και θέλω να αποφεύγω τις γενικεύσεις, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο Έλληνας του Βελγίου είναι πιο αυθεντικός Έλληνας από πολλούς που ζουν στη σύγχρονη μητροπολιτική Ελλάδα, ενώ παράλληλα απονέει έναν πιο ευρωπαϊκό αέρα».

Η πόλη τα έχει όλα.
 Τώρα μπορείς και εσύ να αποκτήσεις το **νέο Typhoon**.
 Ανανεωμένο όπως ποτέ, με μοντέρνα δυναμική σχεδίαση,
 επιδόσεις και ελκυστική τιμή. **Typhoon 125cc - 1.750€**
 και όλη η πόλη είναι στο δρόμο σου!

**24ΜΗΝΟ
 ΕΠΙΔΟΤΟΥΜΕΝΟ
 ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΟ
 ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ**

Berlin

New, Need, Underground

Πολιτική, τέχνη, περιθώριο, δράση. Θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες, ποίηση, χοροθέατρο, performance προς τιμήν του μεγάλου ανήσυχου γερμανού συγγραφέα Heiner Müller. Παρακολουθήσαμε το International NNU Festival στο TheaterKappelle του Βερολίνου. **Κείμενο Στέλιος Βακαλούδης**
Φωτογραφία Veronique Leyrit

Το 2008 ο γερμανός ηθοποιός Uwe Schmieder και μια ομάδα καλλιτεχνών, θέλοντας να γιορτάσουν την ογδοκοστή επέτειο από τη γέννηση του Heiner Müller, είχαν την ιδέα της δημιουργίας ενός φεστιβάλ που θα ξεκινούσε κάθε χρόνο την ημέρα που απεβίωσε, 30 Δεκεμβρίου, και θα ολοκληρωνόταν την ημέρα της γέννησής του, 9 Ιανουαρίου. Μην έχοντας την οικονομική υποστήριξη του κράτους, που ζήτησαν επανειλημμένα, αναγκάστηκαν να κινηθούν στο καλά οργανωμένο underground κύκλωμα του Βερολίνου, γεγονός που τους οδήγησε στο TheaterKapelle. Το TheaterKapelle είναι μια εκκλησία του 18ου αιώνα στην περιοχή του Friedrichshain, στο 99 της Boxhagener Straße, που χρησιμοποιείται από το 2001 ως θεατρικός και συναυλιακός χώρος και τον διαχειρίζεται αφιλοκερδώς ένα σύνολο καλλιτεχνών. Βασική υπεύθυνη από το 2006 είναι η σκηνοθέτιδα και καθηγήτρια του πανεπιστημίου των τεχνών Christina Emig-Könnig.

Ο συγγραφέας/σκηνοθέτης θεατρικών έργων και ποιητής Heiner Müller έζησε στο Ανατολικό Βερολίνο και τα έργα του, σχεδόν όλα πολιτικού χαρακτήρα, λογοκρίθηκαν από το σύστημα διακυβέρνησης της εποχής του, στο οποίο και εναντιώθηκε ενεργά. Το ίδιο ενεργό είναι και η στάση του Uwe και της Christina στα, μικρότερης εμβέλειας, προβλήματα της εποχής μας. Και οι δύο θεωρούν πως, λόγω των δυσμενών συνθηκών που επικρατούν σε όλο τον κόσμο, το πολιτικό στοιχείο είναι απαραίτητο στην τέχνη και πως ο καλύτερος τρόπος για να γίνει η τέχνη πολιτική είναι κυρίως μέσω της underground σκηνής, όπου τα χρήματα είναι ελάχιστα, αλλά η ελευθερία των δημιουργιών απεριόρι-

στη. Νιώθουν, μάλιστα, πως αυτήν την εποχή, που τα πολιτικά συστήματα ωθούν την τέχνη στο περιθώριο, πρέπει οι ίδιοι να αντιδράσουν παράγοντας περισσότερα και μεγαλύτερα θεατρικά έργα.

Το φετινό φεστιβάλ NNU ξεκίνησε με το «Quartett» του Heiner Müller σε σκηνοθεσία της Christina Emig-Könnig και συνεχίστηκε με παραστάσεις χοροθεάτρου, ανάγνωση ποιημάτων και performances, άλλοτε light σατιρικού και άλλοτε καυστικού χαρακτήρα, ενώ ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε το «rinoschiasmachine», μια ιταλική διασκευή του γνωστού μας Πινόκιο. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο του φεστιβάλ ήταν ότι η γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε κατά την παρουσίαση των έργων ήταν μια μίξη της μπτρικκής γλώσσας των καλλιτεχνών με τη γερμανική, με αποτέλεσμα να μείνει όλο το κοινό ευχαριστημένο. Οι περισσότερες βραδιές έκλειναν με συναυλίες συγκροτημάτων από διάφορα μέρη του κόσμου.

Το φεστιβάλ είναι διεθνές. Αφενός η κολεκτίβα της οποίας ηγείται ο Uwe, με την ονομασία NNU (New, Need, Underground), αποτελείται από Ισπανούς, Ιταλούς, Πολωνούς, Βραζιλιάνους και άλλων εθνικοτήτων καλλιτέχνες που ζουν και εργάζονται στο Βερολίνο. Αφετέρου, η ομάδα στο παρελθόν έχει παρουσιάσει ανάλογες εκδηλώσεις στη Ρώμη. Στην ερώτησή μου αν θα υπήρχε ενδιαφέρον για μεταφορά του φεστιβάλ και στην Ελλάδα, οι διοργανωτές ήταν απολύτως θετικοί, αφήνοντας τις πόρτες ανοιχτές προς κάθε ενδιαφερόμενο.

Πώς όμως κατάφεραν οι Βερολινέζοι να διαχειρίζονται μια εκκλησία-κειμήλιο του 18ου αιώνα, χωρίς να τους αφορίσει ο ανάλογος Άνθιμος ή να τους

πάρει το κεφάλι με φόρους ο ανάλογος δήμαρχος της καρδιάς μας Βασίλης Παπαγεωργόπουλας, αναγκάζοντάς τους να κάνουν μόνο συναυλίες με τους Onirama ή τις Ριγέ Μέλισσες για να το κρατήσουν; Πατή ανάλογες προσπάθειες δεν ευδοκίμουν στην Ελλάδα; Τα δύο πρώτα χρόνια, όπως μου λέει η Christina, ήταν τα δυσκολότερα. Στη συνέχεια σε συμφωνία με τον δήμο απαλλάχτηκαν από το βάρος του ενοικίου, με αντάλλαγμα να επιτρέπεται κάθε δεύτερη Τρίτη η διεξαγωγή ενός γάμου ή μιας κηδείας και οι παραστάσεις να μην περιέχουν πορνογραφικό ή φασιστικό υλικό. Τα έξοδα συντήρησης καλύπτονται από συναυλίες κάθε είδους μουσικής και θεατρικές παραστάσεις, ενώ κάθε δεύτερη Τρίτη στο κελάρι της εκκλησίας η ομάδα Freaky Film διοργανώνει προβολές ταινιών που συνοδεύονται από ακουστικές, κυρίως, συναυλίες.

Η διατήρηση αυτού του χώρου για 10 χρόνια δε θα μπορούσε με τίποτα να πραγματοποιηθεί χωρίς τη στήριξη του γερμανικού κοινού και την, έστω, μικρή βοήθεια του κράτους. Άνθρωποι κάθε ηλικίας γέμισαν όλες τις μέρες ασφυκτικά και τις δύο σκηνές που είχαν στηθεί, η μία στο κελάρι και η άλλη στον κυρίως χώρο του ναού, και βοήθησαν έμπρακτα τους διοργανωτές, τους δημιουργούς και τους τεχνικούς, που εργάζονται αφιλοκερδώς, να κάνουν ακόμα καλύτερο το φεστιβάλ. Άραγε είναι τόσο δύσκολο να οργανωθεί, για παράδειγμα, ένα φεστιβάλ για τον Μάνο Χατζιδάκι, στο οποίο θα παίζονται έργα του από μεγάλες ορχήστρες μέχρι διασκευές από νέους μουσικούς, ενώ συγχρόνως θα προβάλλονται ταινίες για τις οποίες έχει γράψει μουσική;

Public SOULMATES

Οι Πέμπτες του Μαρτίου έχουν ψυχή!

Το περιοδικό SOUL και το Public της Τσιμισκή (Στοά Χιρς) παρουσιάζουν την ενότητα Public SOULMATES. Μοναδικά απογεύματα Πέμπτης, όπου ο διευθυντής του SOUL, Στέφανος Τσιτσόπουλος, και ο αρχισυντάκτης του, Δημήτρης Καραθάνος, υποδέχονται, συζητούν, ανακρίνουν και ωθούν τους επώνυμους καλεσμένους τους να εξομολογηθούν και να αποκαλύψουν άγνωστες πτυχές του χαρακτήρα και του ταλέντου τους. Να είσαι εκεί, γιατί πολλά θα μάθεις και εξαιρετικούς τύπους θα γνωρίσεις.

Πέμπτη 3 Μαρτίου, 19:00 Έλενα Αγγελίδου - Travel

Η πρωινή φωνή του Republic 100,3 δεν αγαπάει μόνο τη σόουλ, το έθνικ, την τζαζ και τις φαγμένες μουσικές. Πίσω από το μικρόφωνο και το ραδιοφωνικό της στίλ, η dj Έλενα Αγγελίδου κρύβει μια ταξιδιάρη ψυχή. Πώς και γιατί κατάφερε να φορτώσει το διαβατήριό της με σφραγίδες από τα πέρατα του κόσμου; Τι θυμάται από το Λόμποκ και το Βιετνάμ; Πώς ήταν στην Κούβα; Πότε αξίζει να επισκεφτείς τη Στοκχόλμη; Η ορκισμένη world traveler Έλενα Αγγελίδου σε ένα Public SOULmates live διαπλανητικό interview.

Πέμπτη 10 Μαρτίου, 19:00 Φοίβος Δεληβοριάς - Comics

Εκτός από τη μουσική και τους στίχους, ο πιο ενδιαφέρων έλληνας τροβαδούρος της γενιάς του τυγχάνει μέγας μύστης και λάτρης της κόμικ κουλτούρας. Πώς του συνέβη; Γιατί κόλλησε με τα στριπάκια; Φτιάχνει δικά του; Ποιοι είναι οι αγαπημένοι του σούπερ ήρωες αλλά και δημιουργοί; Ποιους συστήνει ανεπιφύλακτα και γιατί; Ο comics aficionado Φοίβος Δεληβοριάς σε ένα strip Public SOULmates live interview.

Πέμπτη 17 Μαρτίου, 19:00 Γιώργος Σκαμπαρδώνης - Ρεμπέτικα

Ο συγγραφέας και δημοσιογράφος Γιώργος Σκαμπαρδώνης δεν είναι μόνο ένας εύστοχος καταγραφές της ζωής και της ιστορίας της πόλης, είτε τις διηγείται στην εφημερίδα «Μακεδονία» είτε σε εξαίσια βιβλία, όπως το τελευταίο του «Μεταξύ σφύρας και Αλιάκμονος», αλλά και ένας βαθύς γνώστης της ρεμπέτικης μουσικής. Πού ήταν το «Ουζερί Τσιτσάνης»; Ποια ήταν η ηρωίδα και ο νταλγκάς του Μάρκου Βαμβακάρη; Ποιο το ιστορικό πλαίσιο που γέννησε το ρεμπέτικο και ποιες οι απίστευτες ιστορίες που κρύβονται πίσω από τους μπαγλαμάδες, τους τεκέδες και τους μάγκες της εποχής; Ο ορκισμένος ρεμπέτης Γιώργος Σκαμπαρδώνης σε μια Public SOULmates Πέμπτη σαν νενιά.

Πέμπτη 31 Μαρτίου, 19:00 Kalos & Klio, Tech life

Δεν είναι μόνο ένα εξαίσιο εικαστικό ντουέτο που εκπροσωπεί επάξια τη μοντέρνα καλλιτεχνική σκηνή της Θεσσαλονίκης σε μουσεία και γκαλερί. Το τρομερό δίδυμο των Kalos & Klio παίζει την τεχνολογία στα δάκτυλα. Πώς μπορείς μέσω ίντερνετ να παράξεις και εσύ τέχνη; Τι εξοπλισμό χρειάζεσαι και πόσο μετρ πρέπει να είσαι στο ξεφοντάρισμα; Οι εικαστικοί Kalos & Klio σε ένα Public SOULmates τεχνολογικό workshop.

Public SOULmates - Είσοδος ελεύθερη.

3, 10, 17 και 31 Μαρτίου, στις 19:00, στην αίθουσα εκδηλώσεων των πολυκαταστημάτων Public (Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 - Μητροπόλεως 33, Θεσσαλονίκη Τ: 2310 227 288, www.public.gr).

Elena Pavlou 2 in a gondola

Urban wear, value-for-money αλλά και exclusive υψηλή ραπτική. Αυτή είναι η κυρία που φέτος διεκδικεί το βραβείο Fashion Designer Γυναίκα της Χρονιάς στην Κύπρο. **Κείμενο Δημήτρης Ντανόπουλος **Φωτογραφία Charlie Makkos Μοντέλο Trin****

Με ένα κουμπί για βάρκα, από το μικρό μαγαζάκι της γιαγιάς Ελένης, γεμάτο τόπια υφάσματα, ρούχα και πανί χάρτινες σελίδες από τα παιδικά βιβλία που έγραφε η μαμά Άννα, έφυγε η Έλενα από την Κύπρο και βγήκε στην Ιταλία και στάθηκε στο σταυροδρόμι της Μεσογείου να την πουτιάσουν οι αέρηδες, να την κάψει ο ήλιος κι η αλμύρα, να την ποτίσουν οι θάλασσες των πολιτισμών της.

Κι έπιασε μια γόνδολα, έβαλε μέσα και τον άλλο της εαυτό και γύρισε πίσω στη μικρή πατρίδα, με ένα φόρεμα-γλυπτό για κατάρτι. Βόλεψε τη γόνδολά της στην Αθήνα και σήκωσε παντιέρα σε έναν δύσκολο κόσμο, καταστρώνοντας τα πολύπλοκα πατρών σχέδιά της: αιχμηρές γραμμές, τρισδιάστατες πτυχώσεις.

Μια είναι η Έλενα του «2 in a gondola»: urban wear, value-for-money. Και μια η «Elena Pavlou» της exclusive, μη παραγωγικής συλλογής: με στοιχεία υψηλής ραπτικής. Η Έλενα, γλυκιά και αιχμηρή, δεν είναι η κλασική σχεδιάστρια μόδας. Σχεδόν σνομπάρει τη λάμψη και τον κόσμο της μόδας. Την αγαπούν για τα φορέματα που σχεδιάζει κι εκείνη ξαφνιάζει με τα σχέδια των παντελονιών της, αποφεύγοντας το κλασικό. Το μόνο νυφικό που έχει

σχεδιάσει ήταν της αδερφής της, φούστα - μπλούζα, αφήνοντας άφωνες τις Κυπραίες θείες της.

Βλέπει το ρούχο ως ένδυμα θεατρικό, υπόδουσης ρόλου, σαν και τα ρούχα του Ευαγόρα στην ταινία «Το Τάμα» του Ανδρέα Πάντζη, ίντριγκα για εμβάθυνση σε χαρακτήρες, αναζήτηση αρχείων και βεστιάρια. Και πώς να μην έντυνε τη Ματθίλδη Μαγγίρα, που είναι από μόνη της κινητή θεατρική παράσταση;

Τούτος ο χειμώνας με το μαύρο χιόνι βρήκε την Έλενα να βάζει ρότα για τον ζεστό ανοιξιάτικο ήλιο, σε έναν ουρανό με ιβίσκους και πολλές στρώσεις υφασμάτινα σύννεφα. Μια ρότα που περνά κι από το νησί, όπου η μαμά Άννα συνεχίζει να γράφει και να χαρίζει νέα βιβλία, κι η Έλενα αφήνει μηνύματα-φιλιά στη μικρή βαφτιστικιά της: «Μην ξεχάσεις πως το λιλά πάει με το χακί!»

www.twoinagondola.com

Το βραβείο Fashion Designer Γυναίκα της Χρονιάς στην Κύπρο διοργανώνεται και απονέμεται από το περιοδικό «Madame Figaro».

**ΚΑΛΕΣΜΑ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ!**

www.athensvideoartfestival.gr

7⁰ ATHENS VIDEO ART FESTIVAL

Το Athens Video Art Festival, το Διεθνές Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών και Νέων Μέσων της Ελλάδας, σε καλεί να συμμετάσχεις στην 7η διοργάνωση του, που θα πραγματοποιηθεί τον Μάιο του 2011. Δεν υπάρχει κόστος συμμετοχής. Δεν υπάρχει θεματικός περιορισμός.

THE FUTURE IS NOW

N.J.P

**VIDEO ART
ANIMATION
DIGITAL IMAGE
INSTALLATION
VIDEO INSTALLATION
PERFORMANCE ART
WEB ART**

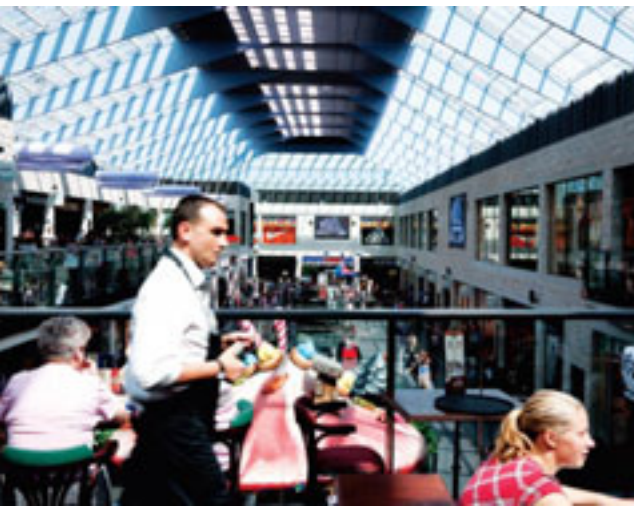
ATHENS
**VIDEO
*ART
FESTIVAL**

K in Kortrijk

Μια φλαμανδική πόλη 75.000 κατοίκων διαθέτει shopping mall έκτασης 34.000 τ.μ. Αυτή είναι η ιστορία του K που ανάσπασε την οικονομία της περιοχής, προσφέροντάς της εκτός από χρήματα και αρχιτεκτονική υπεραξία. **Κείμενο Μαρίνα Κονταρά Φωτογραφία Γιώργος Γαβανάς**

Τέσσερα χρόνια πριν, η βελγική έκδοση της Monopoly κατέβασε την αξία του κεντρικού εμπορικού δρόμου της Κόρτρεϊκ. Αυτό ήταν αρκετά αντιφατικό σε σχέση με το γεγονός ότι μέχρι το τέλος των 70s η πόλη διέθετε την εμπορική ζώνη με τη μεγαλύτερη κίνηση στην περιοχή της Δυτικής Φλάνδρας, μία από τις πιο σημαντικές του Βελγίου. Ήδη όμως από τα 80s, η άλλοτε σπουδαία εμπορική πόλη είχε αρχίσει να φθίνει, καθώς ο κόσμος στράφηκε προς άλλες επιλογές, όπως οι Βρυξέλλες ή η κοντινή γαλλική Λιλ.

Η παρακμή της πόλης, που είχε πια κατακτήσει ένα καταθλιπτικό γκρι μέρος, προβλημάτισε τις αρχές. Έτσι, αποφάσισαν να πάρουν τα μέτρα τους. Πριν καν η εμπορική συνοικία της Κόρτρεϊκ υποτιμηθεί από τη Monopoly (γεγονός αστείο, όσο και ενδεικτικό), δημιούργησαν έναν αναπτυξιακό οργανισμό που θα έπρεπε να βρει λύσεις, ώστε η πόλη να ξαναβρεί τη χαμένη της ζωντάνια και την οικονομική της κίνηση.

Η λύση βρέθηκε και ονομάζεται K in Kortrijk. Πρόκειται για ένα τεράστιο (για τα δεδομένα μιας πόλης 75.000 κατοίκων) shopping mall, έκτασης 34.000 τ.μ., σχεδιασμένο από τους αρχιτέκτονες Robbrecht & Daem, οι οποίοι είναι οι δημιουργοί αρκετών σπουδαιών πρότζεκτ στη Φλάνδρα, όπως ο ζωολογικός κήπος της Αμβέρσας.

Αρχιτεκτονικά, το ενδιαφέρον που παρουσιάζει το K in Kortrijk είναι πως εντάχθηκε μέσα σε ένα μεσαιωνικό κέντρο, χωρίς όμως να συμπεριφέρεται επιθετικά. Παράλληλα, ενσωματώνει και την πλούσια παράδοση στο design που έχει η πόλη: εδώ διοργανώνεται κάθε δύο χρόνια η δεύτερη μεγαλύτερη στην Ευρώπη έκθεση design- το τοπικό κολλέγιο διαθέτει ειδικό τμήμα βιομηχανικού σχεδιασμού, ενώ αρκετοί σπουδαστές βέλγοι designers κατάγονται ή έχουν περάσει αρκετό χρόνο στην Κόρτρεϊκ. Κάποιοι από αυτούς είχαν σχεδιάσει το εσωτερικό

των περιπτέρων της Expo '58 στις Βρυξέλλες.

Αυτή την παράδοση δε θα μπορούσαν να την αγνοήσουν οι σχεδιαστές του K in Kortrijk. Από την άλλη, ήταν υποχρεωμένοι να εντάξουν ένα πολύ μοντέρνο και ογκώδες κτήριο μέσα στο ιστορικό κέντρο. Το αποτέλεσμα είναι πολύ ενδιαφέρον. Παίζοντας με τα χρώματα, τις εσοχές και τις προεξοχές, έφτιαξαν ένα μεγάλο αλλά όχι επιθετικό mall, το οποίο ήρθε σαν συμπλήρωμα στο εμπορικό κέντρο της πόλης, φιλοξενώντας διάσημες αλυσίδες καταστημάτων όλων των ειδών. Το κτήριο είναι οργανωμένο γύρω από ένα κεντρικό αίθριο που επιτρέπει την είσοδο στο φυσικό φως και διαθέτει ανοιχτές εισόδους. Έτσι, καθώς οι γύρω εμπορικοί δρόμοι είναι όλοι πεζοδρομημένοι, ο επισκέπτης δεν νιώθει πως μπαίνει σε έναν τεράστιο κλειστό χώρο, αλλά είναι σαν να συνεχίζει τη βόλτα του στα δρομάκια με τα μαγαζιά.

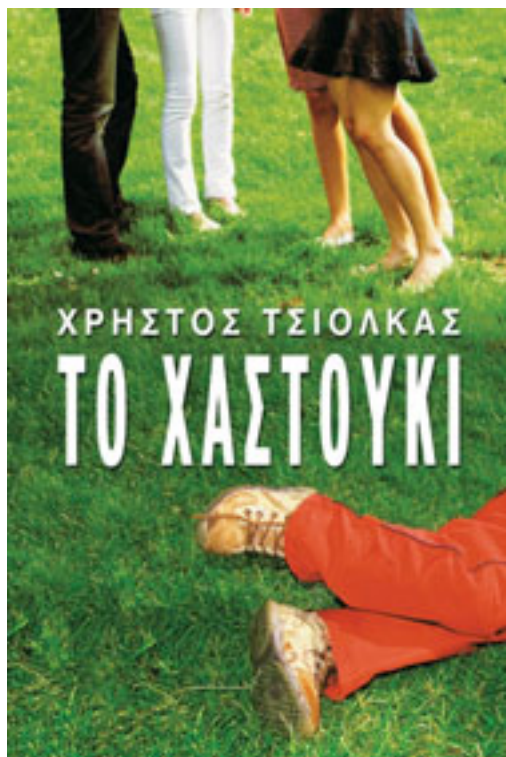
Η ανέγερση του K in Kortrijk διάρκεσε 7 χρόνια και προκάλεσε μια σειρά από αλλαγές και αναμορφώσεις στη γύρω περιοχή. Χτίστηκαν και άλλα καινούρια κτήρια γραφείων ή κατοικιών, κατασκευάστηκαν νέοι χώροι στάθμευσης και αναπλάστηκε η κοντινή πλατεία. Παράλληλα, οι τοπικές αρχές προώθησαν τη «συμμετοχή» της πόλης τους σε δύο δημοφιλή βελγικά σήριαλ, διαφημιζοντάς την. Η ανανέωση, από τη μια, και η διαφήμιση, από την άλλη, έδωσαν νέα πνοή στην πόλη, η οποία άρχισε ξανά να προσελκύει πολλούς ξένους, και όχι μονάχα shoppings addicts. Εκτός από τη ζωντάνια και το χρήμα, στην Κόρτρεϊκ επέστρεψε και το χρώμα, και το K in Kortrijk συνέβαλε σημαντικά σε αυτό.

www.k-in-kortrijk.be/en
www.shop-in-kortrijk.be

Beer DOLLY'S Time
RESTAURANT CAFE RESTAURANT BISTROT

Σ' ένα όμορφο περιβάλλον, δοκιμάστε το πολύ νόστιμο μενού μας σε πολύ λογικές τιμές! Εκμεταλευτείτε τις εβδομαδιαίες προσφορές στις μπίρες & τα μενού των 10 & 15 ευρώ. Διασκεδάστε με ζωντανή μουσική κάθε Παρασκευή, Σάββατο & τη Δευτέρα 14 Φεβρουαρίου (Αγίου Βαλεντίνου).

ΝΙΚ. ΠΛΑΣΤΗΡΑ 3 & ΧΛΗΣ - ΑΡΕΤΣΟΥ - ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ: 2310 445 325 & 2310 449 606

Χρήστος Τσιόλκας

Με λένε Tsiolka

Έχει ήδη μπει στην προκριματική λίστα αυτών που θα αναμετρηθούν τον προσεχή Οκτώβριο για το υπέρτατο ευρωπαϊκό λογοτεχνικό βραβείο, το Man Booker Prize. Ανεξάρτητα από το αν θα τα καταφέρει ή όχι, ο Χρήστος Τσιόλκας είναι πλέον ένας ξακουστός ελληνοαυστραλός συγγραφέας, που έχει διαμορφώσει το ύφος του χάρη στη ματιά του μετανάστη. **Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία Zoe Ali

Album out now

Angie Hart

Angie Hart

Hart

Αληθεύει η πληροφορία πως το περιστατικό που εκκινεί τη δράση του «Χαστούκιού» ήταν πραγματικό; Και ήταν άμεση η απόφασή σας να το μεταπλάσετε σε βιβλίο; Ήταν μια πολύ ανάλαφρη στιγμή. Ήμουν σε ένα μπάρμπεκιου στους γονείς μου και το παιδί ενός φίλου συμπεριφερόταν ανεξέλεγκτα, τρέχοντας εδώ και εκεί, μπλέκοντας στα πόδια της μαμάς μου. Σε κάποιο σημείο, εκείνη του κατάφερε μια ανεπαίσθητη μπάτσα στον ποπό, οπότε εκείνος γύρισε τρομοκρατημένος για να δηλώσει: «Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αγγίξει το σώμα μου χωρίς την άδειά μου». Η μητέρα μου του απάντησε: «Αν είσαι άτακτος, θα σου τις βρέξω». Πρέπει να τονίσω ότι δεν ήταν καθόλου βίαιο περιστατικό, γελάσαμε όλοι, το αγοράκι ξεχάστηκε στο λεπτό. Όταν όμως επέστρεψα σπίτι, σκέφτηκα πως ήταν μια τέλεια αφορμή για να γραφτεί ένα βιβλίο.

Εννοείτε πως αποτέλεσε την ιδανική πλατφόρμα για να διοχετεύσετε τις ιδέες που θέλατε να περάσετε; Πράγματι, γιατί ήθελα να γράψω ένα βιβλίο για τις σύγχρονες αξίες πολύ πριν το περιστατικό. Ήθελα να υπογραμμίσω τις κοινωνικές μεταμορφώσεις που έβλεπα στην Αυστραλία και, κυρίως, τον μετασχηματισμό της μπουρζουαζίας σε κάτι άλλο από αυτό που περιέγραφαν οι θεωρητικοί του 20ού αιώνα. Εθνολογικά, πολιτιστικά, οικονομικά, η αστική τάξη είναι πλέον κάτι άλλο. Το περιστατικό ήταν σαν δώρο. Μου έδωσε τον άξονα γύρω από τον οποίο να καθάρω τις ιδέες μου.

Χωρίς διάθεση υπεραπλοστευσης, θα έλεγα πως πέρα από τον μετασχηματισμό της αστικής τάξης, το «Χαστούκι» επιδιώκει να ρίξει φως στις φυλετικές εντάσεις μεταξύ των διάφορων εθνοτήτων. Πού βλέπετε να οδηγούνται τα πράγματα σε αυτό τον τομέα; Επιτρέψτε μου να

ξεκινήσω υπογραμμίζοντας πως το «Χαστούκι» είναι ένα αυστραλιανό βιβλίο που δεν καμώνεται πως μπορεί να αρθρώσει λόγο για όλο τον πλανήτη. Ανήκω σε μια γενιά συγγραφέων που έχει διαμορφωθεί μέσα από τη μετανάστευση και τον κοσμοπολιτισμό, και η οποία έχει κόψει τον ομφάλιο λώρο με την Ευρώπη ως κέντρο του κόσμου. Θέλω απαραίτητο να γράφουμε για τον καινούργιο κόσμο, προκειμένου να αποτελειώσουμε τον παλιό. Αυτή είναι η δύναμη του αμερικάνικου γραψίματος, καθώς και του λατινοαμερικάνικου. Φυσικά, χρησιμοποιώ την έκφραση «να αποτελειώσουμε» ως μεταφορά. Η ελληνική και ευρωπαϊκή κληρονομιά μου είναι αδιάσπαστες. Στην Αυστραλία διεξάγεται αυτή τη στιγμή μια αντιπαράθεση, σχετικά με το αν ο πολυεθνοτισμός ήταν επιτυχής ή όχι. Και γνωρίζω πως παρόμοιες συζητήσεις γίνονται και στην Ευρώπη. Για να χρησιμοποιήσω μια παροιμία, το να προσπαθείς να περιορίσεις τη φυλετική πρόσμιξη είναι σαν να κλείνεις τις πόρτες, όταν τα άλογα είναι ήδη έξω και καλπάζουν ελεύθερα. Η μετανάστευση έχει καθορίσει την Αυστραλία. Δεν μπορεί πια να γυρίσει πίσω. Τέτοιες ευχές είναι προϊόν ρατσιστικής νοσταλγίας. Οι προκλήσεις του πολυφυλετισμού, των συνόρων, των προσφύγων είναι παγκόσμιες. Οι κουλτούρες και οι τάξεις δεν είναι στατικές, μετασχηματίζονται ολόένα, ανταποκρινόμενες στις καπιταλιστικές και τεχνολογικές εξελίξεις. Αυτά υποστηρίζει το «Χαστούκι». Υποστηρίζει πως η μεσοαστική τάξη πραγμάτων δεν είναι πλέον αγγλο-κελτική και λευκή. Και πως η ταξινόμηση στη μέση ή την εργατική τάξη δεν είναι πλέον ζήτημα παραγωγικότητας, αλλά καταναλωτικής ευχέρειας. Πρόκειται για μεγάλες αλλαγές, τις οποίες ακόμα ψάχνουμε τρόπους να καταδείξουμε. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που αγάπησα τόσο πολύ την ελληνική ταινία «Κυνόδοντας». Γιατί

Ένα κακομαθημένο πιτσιρίκι αναστατώνει ένα μπάρμπεκιου μεταξύ συγγενών και φίλων. Το περιστατικό θα σύρει τους εμπλεκόμενους στα δικαστήρια, θα κλονίσει ανεπανόρθωτα φιλίες, θα διαρραγούν σχέσεις, θα δοκιμαστούν αντρώγυνα, συγγένειες, φυλετικές ιδιαιτερότητες. Είναι «Το Χαστούκι» του Χρήστου Τσιόλκα, του ελληνοαυστραλού συγγραφέα που αποθεώνεται από τους κριτικούς και πραγματοποιεί σπουδαίες πωλήσεις. Αφηγούμενο σπονδυλωτά, μέσα από τις φωνές τεσσάρων ανδρών και τεσσάρων γυναικών, ηλικίας από τα 18 ως τα 70, το «Χαστούκι» αποτελεί μια από τις πιο εύγλωττες αποτιμήσεις της σύγχρονης κοινωνίας και, όχι άδικα, διεκδικεί το βραβείο Booker. Ο δημιουργός του μας παραχώρησε μια συνέντευξη στην οποία δεν τσιγκουνεύτηκε τα λόγια του, επί παντός του επιστητού.

Έχοντας ήδη κερδίσει το βραβείο Κοινοπολιτείας, τώρα το «Χαστούκι» είναι υποψήφιο για το υψηλό πρεστίτζ Booker Prize. Νιώθετε τη ζωή σας να αλλάζει δραματικά χάρη στα πρόσφατα τεκταινόμενα; Είμαι πολύ τυχερός, αλλά όλα αυτά δεν είναι τίποτα παραπάνω από τη δυνατότητα να εξασκώ το γράψιμο σαν πλήρη απασχόληση.

Σας περνούσε από το μυαλό ποτέ πως γράφατε ένα μυθιστόρημα τόσο μαζικής αποδοχής; Το προηγούμενο βιβλίο μου, η «Νεκρή Ευρώπη», με εξάντλησε. Μου πήρε καιρό, με πήγε σε ορισμένα πολύ σκοτεινά μέρη και με άφησε με την επιθυμία να επιστρέψω σε κάτι σύγχρονο. Κατ'επέκταση, το «Χαστούκι» γράφτηκε ταχύτατα, σχεδόν απνευστί. Γενικά μιλώντας, πιστεύω πως μια από τις χειρότερες δοκιμασίες στις οποίες μπορεί να υποβάλλει ένας συγγραφέας τον εαυτό του, είναι να προσπαθεί να μαντέψει τις προτιμήσεις των αναγνωστών. Μια ιστορία πρέπει να σε συνεπαίρνει πρώτα από όλα εσένα για να την αφηγηθείς πειθαρχημένα.

πραγματεύεται το πόσο αδύνατο είναι να αποστειρωθεί μια κοινωνία απομονώνοντάς την από την αναπόφευκτη αλλαγή.

Όντας ελληνικής καταγωγής ο ίδιος, πόσο μοιάζετε με τους ομογενείς χαρακτήρες των βιβλίων σας; Η καταγωγή μου είναι η ιστορία μου, όχι ο χαρακτήρας μου. Νιώθω περισσότερο φίλος με τους Βιετναμεζο-αυστραλούς, ή τους Σερβο-αυστραλούς, ή τους Τουρκο-αυστραλούς φίλους από όσο με τους Ευρωπαίους και τους Έλληνες. Δεν υποτιμώ την ελληνικότητά μου. Αγαπώ την ελληνική ιστορία, τη μουσική, το γράψιμο. Όμως το κυριότερο στοιχείο καθορισμού ενός ατόμου είναι η γλώσσα, και σε αυτό το επίπεδο, οι επιδόσεις μου είναι λυπηρά ανεπαρκείς.

Ποιοι συγγραφείς σας διαμόρφωσαν ως συγγραφέα; Οι μεγάλοι Αμερικάνοι των μέσων του 20ού αιώνα: Χένρι Μίλερ, Νόρμαν Μέιλερ, Τζον Άπνταϊκ, Φίλιπ Ροθ. Νομίζω πως το μεταναστευτικό υπόβαθρο της Αμερικής με έκανε να ανταποκριθώ σε τέτοιο βαθμό στους Αμερικανοεβραίους δεύτερης και τρίτης γενιάς, όπως ο Μέιλερ και ο Ροθ. Οι γονείς μου ήταν τυπικά μέλη της εργατικής τάξης, όμως έχοντας στερηθεί της ευκαιρίας να αποκτήσουν παιδεία, γνώριζαν τη σημασία της εκπαίδευσης, οπότε ενθάρρυναν την κλίση μου στη λογοτεχνία με κάθε τρόπο. Κάθε που πληρωνόταν τον μισθό του, ο πατέρας μου πήγαινε στο βιβλιοπωλείο και μου αγόραζε μυθιστορήματα. Καμιά φορά ήταν μετριότητες, άλλες φορές μπορεί να ήταν Ντίκενς ή Χένρι Μίλερ. Δεν πρόκειται να το ξεχάσω ποτέ αυτό. Βέβαια, ξεκινώντας από αυτή την κλίση, ώσπου να φτάσω στο σημείο να μπορώ να αποκαλώ τον εαυτό μου συγγραφέα χωρίς να ακούγομαι επαρμένος, μεσολάβησαν πολλά. Όμως αυτή η πεύνα υπήρχε μέσα μου

από νωρίς, και είμαι κακός στο να μην ικανοποιώ τις ορέξεις μου. Έπρεπε να γράψω. Οι αγαπημένοι μου συγγραφείς με ώθησαν σε αυτή την κατεύθυνση.

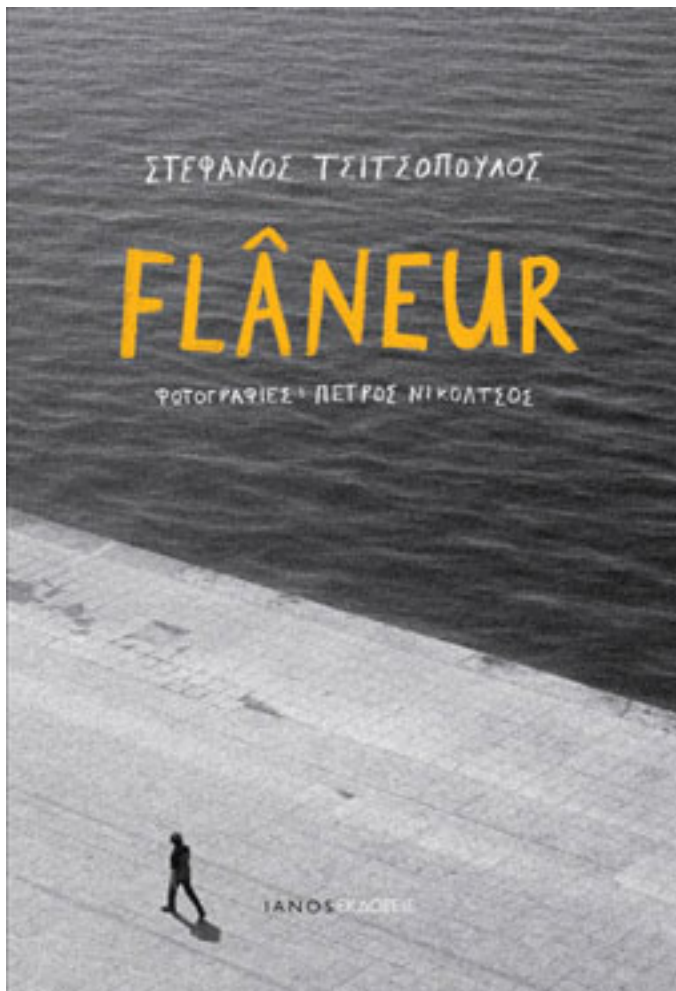
Θα θέλατε να μοιραστείτε τις σκέψεις σας για τη μετεξέλιξη της ύπαρξής μας σαν ψηφιακού πληθυσμού μέσα από μια κουστωδιά δικτύων και συσκευών, από τα smartphones ως τα κοινωνικά μίντια; Διάβασα ένα σπουδαίο σχόλιο του συγγραφέα Τζόνιθαν Φράνζεν, που ισχυρίστηκε πως οποιοσδήποτε ενδιαφέρεται στοιχειωδώς για το γράψιμο δεν πρέπει να διαθέτει σύνδεση στο ίντερνετ. Είναι τόσο εύκολο να καθείς στον ψηφιακό κόσμο... Αυτή τη στιγμή είμαι μέλος της καμπάνιας υποστήριξης του Τζούλιαν Ασάνζ, του δημιουργού του WikiLeaks. Είναι αναντίρρητο πως τα ψηφιακά μίντια διαμορφώνουν τη σύγχρονη έκφραση και επικοινωνία. Είμαστε όλοι πιασμένοι σε αυτό το πλέγμα. Η ανησυχία μου αφορά την παθητική μας σχέση με την τεχνολογία, την αδυναμία να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να επανακτήσουμε τον απαραίτητο φυσικό χώρο, τόσο σε ψυχολογικό όσο και σε σωματικό επίπεδο. Μήπως δείχνω την ηλικία μου με αυτά τα λεγόμενα; Πιστεύω, ωστόσο, πως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το facebook, για παράδειγμα, δεν είναι κοινοτική αγαθοεργία, αλλά μια πανίσχυρη επιχείρηση, που ασκεί πολιτική και οικονομική εξουσία.

Παρακολουθείτε τα τεκταινόμενα στην Ελλάδα; Τι χρεοκοπημένη οικονομία, τα ποσοστά ανεργίας, τη συλλογική απελπισία; Ναι, και γνωρίζω πως η Ελλάδα είναι σε κατάσταση σοκ. Πιστεύω επίσης πως οι Ελληνο-αυστραλοί αγνοούν ή επιλέγουν να αγνοούν τα γεγονότα. Τις προάλλες άκουσα δυο ηλικιωμένους Έλληνες σε ένα καφέ της Μελβούρνης να λένε: «Απίστευτο, οι Έλληνες παραμένουν καλοπερασάκηδες, τίποτα δεν άλλα-

ξε». Μου ήρθε να τους πω: «Μπράβο, ρε! Επιτέλους γίνετε Αυστραλοί!». Δυστυχώς, έχουμε φτάσει στο σημείο να αρνούμαστε να δεχτούμε πως η Ελλάδα έχει αλλάξει και μας αρέσει να τη φαντασιωνόμαστε στην Ντίσνεϊλαντ εκδοχή της. Θέλουμε να πηγαίνουμε πίσω στο πατρογονικό χωριό, να περιηγηθούμε από τους συγγενείς και να απωθήσουμε την πραγματικότητα όσο το δυνατόν μακριά μας.

Η Ελλάδα, και η Ευρώπη στο σύνολό της, καλλιεργούν μια αυξανόμενη δυσανεξία απέναντι στους μετανάστες, ενώ οι εθνικιστικές πολιτικές εξαπλώνονται μέρα με τη μέρα. Πιστεύετε πως πρόκειται για μια φυσιολογική αυτοάμυνα απέναντι στο άγνωστο; Ή για μια άκρως υποκριτική στάση, ιδιαίτερα από τη στιγμή που εμείς οι Έλληνες αποτελούμε έθνος μεταναστών; Πρόκειται περί φόβου. Καθώς και της ειδικότερης εθνικιστικής εκδήλωσης. Συμβαίνει και εδώ: ο φόβος για τον ξένο, τον απόκληρο, τον μετανάστη. Το βρισκω φρικτό και ανάληπτο. Η μεγαλύτερη σύγχρονη ευρωπαϊκή πρόκληση είναι η εξής: Θα καταφέρει η ευρωπαϊκότητα να μεταφερθεί στο επίπεδο της υπηκοότητας αντί της καταγωγής; Θα μπορέσει, λόγου χάρη, ο Ιμπραήμ Χαντάντ, ένα παιδί γεννημένο στην Ελλάδα από Ιρακινούς γονείς, να θεωρηθεί τόσο Έλληνας όσο είμαι εγώ Αυστραλός; Θέλω να το δω να συμβαίνει. Θέλω να διαβάσω στο μέλλον ένα μυθιστόρημα γραμμένο στα ελληνικά από τον Ιμπραήμ Χαντάντ ή την Νάντια Καρζίκ. Με τον ίδιο τρόπο που ο Σαλμάν Ρουσντί και ο Χανίφ Κιουρέσι μετασχημάτισαν την αγγλοσαξονική νουβέλα, θέλω να πραγματοποιηθεί κάτι παρόμοιο και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

«Το Χαστούκι», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ωκεανίδα, σε μετάφραση του Βασίλη Κιμούλη.

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
T: 2310 277 004, 210 32 17 917 • www.ianos.gr

contactACT
art club

- *performance
- *rehearsal
- *seminars
- *exhibition
- *creativity space
- *library
- *film gallery

sponsored by
paparouna.com

Δάφνης 12 / Γιαννιτσών
T. 2314 010237
contactspace.wordpress.com

Up'n'Loud

Γ&%\$μάει!

Άνευρη playlist και ειδήσεις για τρέντουρες και φραπεδαράδες. Ανατινάζοντας το τοπικό μοντέλο των αναλογικών μουσικών ραδιοφώνων, η παρέα του web radio Up'n'Loud δηλώνει πως μια άλλου είδους ραδιοθεσσαλονίκη είναι εφικτή. **Συνέντευξη Δημήτρης Αθανασιάδης Φωτογραφία Νίκος Καρδαράς**

Τι σημαίνει Up'n'Loud; Κώστας: Ψηλά και δυνατά! Κυρίως ως προς τη διάθεση. Έχουν αρχίσει να γίνονται ωραία πράγματα, ο κόσμος ξυπνάει, τα υπόλοιπα web radios της πόλης κάνουν καλή δουλειά. Βαρεθήκαμε τα ίδια και τα ίδια. Πάμε, ρε πούστη μου, ψηλά και δυνατά! Πάμε λίγο μπροστά!
Νίκος: Και τα μικρόφωνα ανοιχτά! Η Θεσσαλονίκη κοιμόταν. Τώρα κοιμάται λιγότερο, νομίζω. Ακούω ιστορίες για τα 80s, που γινόταν της πουτάνας στην πόλη. Το ίδιο ονειρευόμαστε για το τώρα. Το όνομα το βρήκε ο Λάζαρος, ο άλλος «σωματοφύλακας». Ήμασταν σε μια καφετέρια και σκεφτόμασταν κάτι μαλακίες, τύπου «Up and Load», «UpReload»... Μου λέει σε κάποια φάση «Up'n'Loud» και λέω «γαμάει!».

Πώς, πότε και γιατί στήθηκε ο Up'n'Loud;

Νίκος: Η ιδέα ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια σε πολύ light ρυθμούς, με εκπομπές από τα σπίτια μας. Δεν ξέραμε τι είναι το web radio. Ένα line in μικρόφωνο υπολογιστή, κάλτσες από πάνω για να φύγουν τα πολλά «ψιλιά», έτσι βγαίναμε. Ψάξαμε πολύ στο ίντερνετ για το πώς θα το στήσουμε. Όταν καταλάβαμε πώς γίνεται, το κάναμε.

Σήμερα ο Up'n'Loud πόσα άτομα απασχολεί;

Κώστας: Το δυναμικό είναι 25 άτομα, χωρίς να υπολογίζουμε τους εξωτερικούς μας συνεργάτες. Έχει έχουμε αναλάβει το ιδιοκτησιακό καθεστώς του.

Ποιο είναι το οικονομικό κόστος για να στηθεί ένα web ραδιόφωνο;

Νίκος: Στο πρώτο στάδιο, σχεδόν τίποτα. Όταν περάσαμε στη δεύτερη εποχή του Up'n'Loud, που αποφασίσαμε να ανεβάσουμε ένα site, να νοικιάσουμε έναν χώρο, ήθελε αρκετά χρήματα, για μας, που ήμασταν τότε 22-23 χρόνων. Και, φυσικά, πολύ προσωπικό χρόνο. Είχαμε την τύχη να βάλουμε στο κόλπο και τον Γιώργο Ραπτόπουλο, που κατείχε αρκετές γνώσεις γύρω από τα ζητήματα του ιδιοκτησιακού και σήμερα συμμετέχει μαζί μας. Βέβαια, ένα web radio μπορεί να στηθεί παντού. Εμείς όμως θέλαμε να το κάνουμε κάπως πιο επαγγελματικά. Να μην έχουμε να ζηλέψουμε τίποτα από τα ραδιόφωνα των fm. Με αυτό το σκεπτικό, κάναμε ένα site, το οποίο φιλοξενεί και καλλιτεχνικά νέα, και επενδύσαμε σε εξοπλισμό κάποιας κλάσης.

Βιοπορίζεστε από τον Up'n'Loud; Κώστας: Προσπαθούμε να μην μπαίνουμε μέσα. Όλοι μας ασχολούμαστε και με κάτι άλλο, γιατί δε βγαίνει αλλιώς. Μόνο ο Νίκος, λόγω χρόνου, δεν μπορεί να κάνει κάτι άλλο. Πρέπει ένα άτομο να χειρίζεται καταστάσεις, και ο Νίκος το κάνει καλά. Ότι χρήματα βγάζουμε από τις δουλειές μας μπαίνουν εδώ.
Νίκος: Βιοποριστικό ακόμα δεν μπορεί να γίνει.

Υπάρχουν προοπτικές, πιστεύουμε στην εξέλιξή του, αλλά προς το παρόν το web radio στην Ελλάδα βρίσκεται ακόμα σε νηπιακή μορφή.

Θα παρατούσατε το Up'n'Loud για κάποιο αναλογικό ραδιόφωνο; Κώστας: Δεν το έχουμε συζητήσει ποτέ. Δε θα το ήθελα όμως. Ίσως για λόγους ρομαντισμού.

Νίκος: Ούτε εγώ. Όταν πήραμε συνέντευξη από τους Veils στο Anorak στην Καβάλα, μας είπαν πως δε θα μας έδιναν συνέντευξη, αν δεν ήμασταν web radio.

Κώστας: Και ο λόγος ήταν οι διακοπές της συνέντευξης για διαφημίσεις. Αυτό το προσέχουμε, δεν έχουμε φορτώσει το πρόγραμμα με πολλές διαφημίσεις. Μας νοιάζει η μουσική. Χωρίς playlists, χωρίς τίποτα.

Νίκος: Στο web radio μας γοντεύει η πλήρης ελευθερία. Με τα λάθη και με τα σωστά. Εδώ γίνεται κάτι που δηλώνει πως αγαπάμε τη μουσική. Κανέννας δε θα πει σε κανέναν τι να παίξει. Αρκεί να ταιριάζει στο ύφος του σταθμού.

Πόσες ώρες περνάτε στον σταθμό καθημερινά;

Κώστας: Τα έχουμε μοιράσει, γιατί πρέπει να τα πιάσεις από παντού. Θέλεις κάποιον να είναι συνέχεια εδώ μέσα, άλλον να ασχολείται με τις νέες μουσικές, άλλον να γυρνάει στα live να βλέπει τι παίζει. Δεν ήξερα ότι θα μου τρώει τόσο πολύ χρόνο αυτή η ενασχόληση.

Νίκος: Ξοδεύουμε πάρα πολύ προσωπικό χρόνο. Είναι κάτι σαν δεύτερο σπίτι μου ο σταθμός. Θα μπορούσαμε να τρώμε τα φράγκα μας σε γούστα, αλλά αυτό που λέει ο Κώστας το φιλοαναζητούσαμε. Βγαίναμε στην πόλη και δε γουστάρουμε όσα βλέπαμε και ακούγαμε, και λέγαμε πότε θα έρθει η μέρα που θα βάζουμε τις μουσικές που γουστάρουμε, το κοινό θα γουστάρει και θα περνάμε όλοι happy. Σε έναν βαθμό έχει γίνει.

Στο Up'n'Loud συμμετέχουν ενεργά djs της πόλης...

Κώστας: Έχει φτιαχτεί και το label Loud Local Sound, που θα συναντήσετε αρκετά στην πόλη. Οι djs που διοργανώνουν events, τα πάρτι που κάνουμε δύο φορές το μήνα σε μαγαζιά της πόλης - φέτος φιλοξενούμε παιδιά από τους Yakuza, Root Boot, Moca Juniors... Το Loud Local Sound δεν είναι μόνο μουσική. Έχουμε κάνει ένα δισκοπάζαρο, μια έκθεση σκίτσων... Πλέον το θεωρώ λίγο κοροϊδία να φωνάζω κάποιον να με ακούσει και να φύγει. Θέλω να του δείξω κι άλλα πράγματα που έχω στο μυαλό μου.

Νίκος: Είναι djs που έχουν να παρουσιάσουν κάτι το διαφορετικό από αυτό που ακούγεται συνήθως έξω. Θέλουμε όλες τις ανησυχίες να τις δέσουμε με έναν ωραίο τρόπο και να τις παρουσιάσουμε μέσα από το Loud Local Sound.

Τι είναι Up'n'Loud στη Θεσσαλονίκη αυτή τη στιγμή;

Κώστας: Το ότι ξύπνησε επιτέλους ο κόσμος και ψήφισε έναν άνθρωπο όπως είναι ο Μπουτάρης. Με τα κομματικά δεν ασχολήθηκα και δεν πρόκειται να ασχοληθώ ποτέ, δε με νοιάζει πόσο κακό ακούγεται αυτό - αυτοί με έκαναν να μη με νοιάζει. Δεν περίμενα ποτέ όμως ότι θα φύγουν τα σακάκια από τη μέση και ότι θα έρθει ένας άνθρωπος που ξέρουμε όλοι το παρελθόν του, το έχουμε συζητήσει και όλοι το έχουν πάρει και το έχουν καραμέλα.
Νίκος: Ναι, είναι ο Μπουτάρης. Επίσης, Up'n'Loud είναι, ας πούμε, το ότι ένας νέος μπορεί να βγαίνει όλη την εβδομάδα και να περνάει γαμάτα με 20 ευρώ μέσα από τη φάση που προωθούμε εμείς.

Ένα Up'n'Loud στέκι; Κώστας: Θα θέλαμε να κά-

νουμε το δικό μας, αλλά δεν έχουμε λεφτά (γέλια). Υπάρχουν πολλά, θα αδικήσουμε ίσως κάποια, αλλά, για μένα, Up'n'Loud ήταν, είναι και θα είναι ο «θερμαινικός».

Νίκος: Το «Κρυφό». Είναι άνθρωποι που μας βοήθησαν.

Ένας Up'n'Loud δίσκος; Νίκος: Το «Silent Disco»

από τις Ρόδες. Ένα do it yourself πράγμα. Όπως και το «Cheap Science» από τον Νικήτα Κλιντ.

Ένα Up'n'Loud φιλμ; Κώστας: Θα σου πω μια βρετανική σειρά, το «FM».

Νίκος: Εγώ θα σου πω μια ελληνική, το «Είμαστε στον αέρα». Είναι ακριβώς ότι σκεφτόμασταν να κάνουμε.

Ποιο είναι το αγαπημένο σας μινιελίκι εδώ μέσα;

Κώστας: «Κλείσ' τα. Πάμε να φύγουμε από δω μέσα».

Αν είχατε τη δυνατότητα, ποιοι θα καθόντουσαν πίσω από τα μικρόφωνα και τις κονσόλες του Up'n'Loud; Νίκος: Ο Thom Yorke. Βράδυ, να παίζει τα τρελά ηλεκτρονικά που ξέρει. Από Ελλάδα, τον Γιάννη Αγγελάκα.

Μπορεί ο οποιοσδήποτε να συμμετέχει στον σταθμό σας; Κώστας: Το επιδιώκουμε αυτό! Γι' αυτό κάναμε τον σταθμό. Σκεφτόμαστε επίσης να στήσουμε εδώ εκθέσεις, πολλά πράγματα...

Νίκος: Η κοπέλα που είδες πριν να φύγει ήρθε και μας ρώτησε πόσο πρέπει να πληρώσει για να κάνει εκπομπή! Δυστυχώς, έτσι λειτουργούσε το προηγούμενο ραδιόφωνό της. Εμείς θέλουμε να δώσουμε ευκαιρίες που δε δίνουν τα συμβατικά media. Μου έχουν πει πως έχω «καλή φωνή». Προσωπικά, το βρίσκω εντελώς αδιάφορο. Για μένα, το πιο σημαντικό είναι η καύλα.

upnloud.gr

Λάζαρος Παπαδόπουλος

Νίκος Κυριαζής

Γιώργος Ραπτόπουλος

Κύριλλος Παπαδόπουλος

Κωστής Καρατζιάς

Αστέρης Ελμαλιώτης

Σείχ ix Zoo!

Μια μέρα στον ζωολογικό κήπο του Σείχ Σου.

«Just a perfect day, feed animals in the zoo»,

όπως θα έλεγε και ο Λου Ριντ. Ήταν όμως τέτοια;

Κείμενο Θεόδωρος Ν Leporidae Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

Η μέρα ήταν ιδανική για βόλτα. Χάρης σε αυτό το εκπληκτικό φαινόμενο του θερμοκηπίου, ο ήλιος λάμπει μες στον χειμώνα, τα πουλάκια κελαηδούν σαν δαιμονισμένα, καρδούλες παντού, κι εσύ πρέπει οπωσδήποτε να περπατήσεις με κοντομάνικο και παγωτό στο χέρι. Πήρα αυτή τη φίλη μου την άνεργη και την τρομοκράτησα πως θα χαθεί το καλοκαιρινό μαύρισμα, πρέπει να κάνουμε περίπατο, γιατί πώς θα βγούμε αποκριές στην παραλία; Διαλέξαμε τον ζωολογικό κήπο που είχαμε να πάμε από το δημοτικό, μας είχαν λείψει οι αρκούδες.

Τον θυμόμασταν κάπως αλλιώς. Καταρχάς όλα είναι μικρά. Θυμόμασταν μια είσοδο τεράστια, στο μυαλό μας είχε φτάσει το μέγεθος της Πύλης του Βρανδεμβούργου. Τελικά, όταν φτάσαμε κοντά και είδαμε την ξύλινη πυλίτσα με την πινακίδα «ζωολογικό πάρκο», όσο να πεις, ξενερώσαμε λίγο, αλλά το ξεπεράσαμε όταν μια αγριόχνη βγήκε έξω και μας κοιτούσε καχύποπτα.

Η λιμνούλα με τις πάπιες είναι για τα μωρά. Εντάξει, είναι κάπως αστείες έτσι όπως τσαλαβουτάνε στα βρομόνερα ή όταν καταπίνουν τα ποπκόρν, αλλά πώς να το πω... Είναι πουλιά. Ράμφος, φτερά, αυτό. Δεν μπορείς να τα χαϊδέψεις ή να τα πάρεις στο κρεβάτι σου το βράδυ, ας πούμε. Ούτε να καταλάβεις τι σκέφτονται. Σκέφτονται άραγε; Οι χίνες πάντως, σίγουρα δεν.

Προχωρήσαμε προς τα πάνω, στα κουνέλια. Κάνουμε υπεράνθρωπες προσπάθειες, μα δεν μπορέσαμε να μη σκεφτούμε στιφάδο. Είναι τόσο απροστάτευτα και χοντρά αυτά τα πλάσματα, που σε προκαλούν να

τα καταπιείς ζωντανά. Απορώ πώς έχουν επιβιώσει στη φύση. Η νυφίτσα είναι τελείως ζών. Κοιμόταν σε μισό μέτρο απόσταση, προσπαθούσαμε να την ξυπνήσουμε για να τη δούμε καλύτερα, και δεν έπαιρνε χαμπάρι. Σε ένα παιδικό βιβλίο είχα διαβάσει για τα «σπιρτόζα πονηρά ματάκια» της, μούφες.

Προχωρώντας λίγο, φτάσαμε στο «Σπίτι των Ερπετών». Εγώ φοβόμουν, αλλά είπαμε να μπορούμε. Πάνω που έβλεπα κάτι να σέρνεται και πήγα να βγω με ελαφρά, έρχεται ο υπεύθυνος και μας αρπάζει. «Κοιτάξτε εδώ, κοιτάξτε εκεί, ο Σαπίτης, άμα σε δαγκώσει, σαπίξεις, πλυσίσαε, μην είσαι φλώρος, δεσ και την ταραντούλα που την έφερα από το σπίτι...» Νόμιζα πως δε θα ξαναβγούμε από κει μέσα. Τελικά χτύπησε το τηλέφωνό του και φύγαμε γρήγορα-γρήγορα υπό το βλέμμα των ψυχρόαιμων. Ήταν καλός πάντως, τον συμπαθήσαμε. Και γενναϊόδωρος, απορώ πώς δε μας έδωσε και κάνα φιδάκι για το σπίτι.

Αρκούδες. Όταν ήμουν μικρός, ήταν τα αγαπημένα μου ζωάκια του Κήπου. Και τώρα μια χαρά ήταν, μας κοιτούσαν καθισμένες στα πισινά τους σαν αρκούδακια της αγάπης. Σε κάνουν να θέλεις να μπεις στο κλουβί και να τους κάνεις κεφαλοκλείδωμα (με αγάπη όμως) ή να ξαπλώσεις πάνω τους να κοιμηθείς. Γενικά, πολλή αγάπη στις αρκούδες. Συμφωνήσαμε να γίνουμε και εθελοντές στον Αρκτούρο.

Τους λύκους τους φωνάζαμε «Μπούμπι», αλλά δε γυρνούσαν. Το κουνάβι όμως ήταν σούπερκουλ. Δηλαδή, μιλάμε για σταρ. Βλέπαμε τις αλεπούδες που μας κοιτούσαν κάπως τρομοκρατημένες, όταν κάνω μια έτσι το κεφάλι και το βλέπω. Να τρώει.

Αφού τελείωσε με το κόκαλο, πηγαίνει με αργά βήματα στον ήλιο, πέφτει τανάσκελα κι αρχίζει να ξύνεται και να λιάζεται. Εμείς από πάνω του να κάνουμε χαζές φάτσες και «ωωω» και «άχουτόσο», χωρίς να μας δίνει την παραμικρή σημασία. Αφού από ένα σημείο και μετά, αισθανθήκαμε και νλίθιοι.

Τώρα θα ήθελα να μιλήσω λίγο για τα παιδάκια. Τα παιδάκια, εκτός από γλυκούλια, είναι αυτόνομες προσωπικότητες που προσπαθούν να χτίσουν μια ζωή, θεμελιώνοντάς την με εμπειρίες και βιώματα. Αν, μωρή ελληνίδα μάνα (γιατί, τελικά, για σένα θέλω να μιλήσω), του στερήσεις το κρύωμα, το πέσιμο, το χτύπημα, πώς περιμένεις να γίνει όταν μεγαλώσει; «Φόρα το μπουφάν σου, θα κρυώσεις», «μην τρέχεις, φορές μπουφάν και θα ιδρώσεις», «μην πηδάς, θα πέσεις» «μην πλησιάζεις το ελάφι»(!). Η ζωή του παιδιού έχει αρχιτέκτονα και δε χρειάζεται εσένα. Άσε το μούλικο να χτυπήσει, μπας και απογαλακτιστεί και γίνει χρήσιμος άνθρωπος, και σκάσε επιτέλους να τσιράς μέσα στα αφτιά του κόσμου, που να σου κόψουν τη γλώσσα με κλαδευτήρι, να ψυχάσουμε εμείς, να ψυχάσει και το βλαστάρι σου.

Φύγαμε από τον ζωολογικό κήπο, χωρίς να έχουμε σαφή άποψη αν είμαστε υπέρ ή κατά της ύπαρξής του. Πόσο ηθικό είναι να κρατούνται σε συνθήκες αιχμαλωσίας; Πόσο ηθικό είναι να αφεθούν (κάποια από αυτά τραυματισμένα) απροστάτευτα σε ένα περιβάλλον που πια δεν είναι δικό τους; Αν γεννηθείς σε κλουβί, είναι το κλουβί το σπίτι σου; Παγωτό δε φάγαμε, αλλά ούτε προβληματιστήκαμε και πολύ. Ο ήλιος ήταν υπέροχος και μας έκαιγε τις μουσούδες.

ΨΗΦΙΣΤΕ

ΤΙΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΣΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

στο www.photo2012.gr

ΕΝΑΡΞΗ

10.2.2011 ΛΗΞΗ **10.3.2011**

ΙΑΝΟΣ
ΑΛΥΣΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

**ΘΕΣ
ΣΑΛ
ΟΝ
ΙΚΗ
2012**

**ΔΙΑ
ΓΩΝ
ΙΣΜ
ΟΣ**

Φ Ω Τ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α Σ

ΣΠΩΤΕ

phototech
φωτογραφία & τεχνολογία

ΚΟΡΦΑ ΕΤΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

SOUL
2310 MAGAZINE Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

THE SHOP PRANOS

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΙΝΑ ΜΑΝΔΡΑΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ: ΑΤΑ ΣΤ. ΓΡ

01

02

03

04

05

06

07

- 01 Ανδρικό πουκάμισο Lee, **VF Hellas**
- 02 Αθλητικά Superstar, **adidas**
- 03 Ανδρική μπλούζα Converse, **FF Group**
- 04 Γυναικείο τζιν Livy-Biker 65Q, **Diesel**
- 05 Φόρεμα, **attr@ttivo**
- 06 Ρολόι Lady Double Tour, **Swatch**
- 07 Γυναικείο τζάκετ, **Levi's**

Lacoste: Unconventional Chic

Ένα λευκό L.12.12 πόλο μπλουζάκι, ένα ρούχο-σύμβολο, φορεμένο πάνω από επίσημο κοστούμι. Είναι η νέα ανοιξιόατική καμπάνια της Lacoste με τίτλο «Unconventional Chic» που δίνει την ανατρεπτική στιλιστική γραμμή για το 2011: ανεπιτήδευτη κομψότητα και ελευθερία, άποψη και απλότητα, διαχρονικότητα και χαλαρό look, μακριά από τα πρέπει και τους συμβιβασμούς της μόδας.
Τ: 210 3252 103

01

02

03

01 Γυναικεία εσώρουκα, **Intimissimi**

02 Φούτερ, **A.L.E**

03 Ρολόι Love Collection, **Swatch**

Beauty: Springηπέσα

01

02

01 Scrub & μάσκες προσώπου Beauty 2 Go σε mini εύχρηστο μέγεθος, για καθαρισμό, ενυδάτωση και λάμψη και full face treatment, **Korres**.

02 Color Protect Spray, με εξειδικευμένα για τα μαλλιά αντιλιακά φίλτρα και θρεπτικά συστατικά για λάμψη και ελαστικό κράτημα, χωρίς συντηρητικά parabens, **Frezyderm**.

03 Σαπούνι προσώπου και σώματος Ρόδι, για λιπαρές επιδερμίδες, που καθαρίζει σε βάθος και απομακρύνει το σμήγμα, **Korres**.

03

04

05

04 Voluptuous Firming Balm, με αιθέριο έλαιο ροζ γερανιού, για αντιγηραντική και συσφικτική περιποίηση, για γυναίκες άνω των 45 ετών. Πιστοποιημένα βιολογικό προϊόν, διατίθεται σε επιλεγμένα φαρμακεία, **Sanoflore**.

05 Star Powder ιριδίζουσα πούδρα από τη σειρά Make Up For Ever, για διαμαντένια λάμψη στο βλέμμα ή την επιδερμίδα. Σε τέσσερις παστέλ αποχρώσεις, **Sephora**.

Εγώ+Εσύ=μαζί Η τέχνη του να είσαι γιαγιά

Είναι βιβλίο, είναι σημειωματάριο αναμνήσεων που υπάρχουν ή περιμένουν να φτιαχτούν. Δε διαβάζεται με έναν τρόπο, αλλά με πολλούς. Η «τέχνη του να είσαι γιαγιά» (Πάπυρος) περιέχει παλιές και ευφάνταστες συμβουλές για το πώς μπορεί μια γιαγιά να περάσει δημιουργικά τον χρόνο της μαζί με τα εγγόνια της, παίζοντας και μαθαίνοντας. Η Χαρά Μαραντίδου, από τότε που έγινε μαμά, κατάλαβε πόσο πολύτιμες είναι οι γιαγιάδες αλλά και πόσο ο κόσμος των μεγάλων γίνεται πολύ πιο ωραίος, όταν ανακατεύεται και με τον κόσμο των παιδιών. Στις 140 σελίδες του βιβλίου «Εγώ+Εσύ=Μαζί - Η τέχνη του να είσαι γιαγιά», λειτουργεί ως μια αφητηρία σκέψεων και ιδεών. Μόνο η γιαγιά ξέρει πώς να κάνει μια βαρετή ντοματόσουπα ενδιαφέρουσα, πώς να διώχνει τους επιβάτες, πώς να μιλάει στα λουλούδια, να νανουρίζει από το τηλέφωνο και να φτιάχνει σημαίες ενός δικού μας κόσμου.

T: 210 3611 880

adidas-Diesel: We2are5

Αυθεντικότητα, προσωπική έκφραση, δημιουργία. Η adidas και η Diesel, δυο εταιρίες που μοιράζονται τις ίδιες αξίες, ενώνουν τις δυνάμεις τους και προχωρούν σε μια συνεργασία για να εξερευνήσουν τα ανεξάντλητα όρια της έμπνευσης και να λανσάρουν μια άκρως συλλεκτική σειρά sneakers. Μετά την πετυχημένη denim συνεργασία τους το 2008, οι παγκόσμιοι κολοσσοί του στιλ φέρνουν στις βιτρίνες μια νέα περπατημένη ιδέα, την ειδικά σχεδιασμένη Diesel/adidas Originals sneakers συλλογή που κυκλοφορεί σε περιορισμένο αριθμό δέκα χιλιάδων ζευγαριών. Πέντε επιλεγμένα μοντέλα που κουβαλούν τον μύθο και τη διαχρονική αισθητική των εταιριών μειξάρουν την αίγλη τους. Το πανκ συναντά το ροκ στο Forum Mid Diesel Lea, η μοδάτη μοϊκάνα της Diesel κοσμεί το Forum Mid Diesel Txt, το ZX 700 Diesel δίνει τα fashion γκάτζια του στο αγαπημένο αθλητικό αξεσουάρ των αθλητών-δρομέων, δυο ιστορίες από τα 70s γίνονται ένα μοντέρνο παζλ στο Stan Smith Special, η άγρια πλευρά των 80s καρφώνει τη χάρη της στα Stan Smith 80s Diesel με μεταλλικές λεπτομέρειες που θα δεις στο λευκό και μαύρο sneaker. Θα τα βρεις αποκλειστικά στα τέσσερα καταστήματα Diesel σε Κολωνάκι, Γλυφάδα, Golden Hall και Θεσσαλονίκη ή στο diesel.com.

Converse: Art Booth

Μοναδικά όπως κι εσύ, τα sneakers που αγαπούν την τέχνη και τη δημιουργική έκφραση δημιούργησαν την περίοδο των Χριστουγέννων μια ατελείωτη ουρά φανατικών της Converse στο Attica του Golden Hall. Κάνοντας το καλύτερο δώρο στους φίλους της, η Converse έδωσε την ευκαιρία σε όποιον αγόραζε ένα ζευγάρι All Star να το κάνει μοναδικό. Διαλέγοντας το σχέδιο της αρεσκείας σου, δύο νέοι καλλιτέχνες, ο Παναγιώτης Μαυρογιαννόπουλος και ο Σταύρος Γεωργακόπουλος, αναλάμβαναν στο ειδικά διαμορφωμένο Converse Art Booth να μετατρέψουν τα λατρεμένα sneakers σε καμβά προσωπικής έκφρασης, φιλοτεχνώντας τα περίφημα All Star με χρώμα, σχέδιο και φαντασία. Το πρωτότυπο παιχνίδι της Converse θα έχει συνέχεια, τα All Stars αντέχουν στον χρόνο, η τέχνη δε χάνει ποτέ.

T: 210 9119 109

❖❖❖❖❖❖ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18.03.2011 ❖❖❖❖❖❖

BLOCK 33 AND INNER EAR RECORDS PROUDLY PRESENT

MARIETTA FAFOUTI AND BAND TANGO WITH LIONS

STYDILL.COM

BLOCK

33

DOORS OPEN AT 21:00

ENTRANCE : 12 EURO

Προώθηση :

METROPOLIS

KIDS INACTION

SOUL
2310 MAGAZINE

OFFRADIO.GR

MOTEL

Θεοδώρα Τζήμου

Then she takes Berlin

Ο Φεβρουάριος τη βρήκε στο κινηματογραφικό φεστιβάλ του Βερολίνου, όπου το «Man at Sea» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη επιλέχθηκε ανάμεσα στις 16 ταινίες που διεκδίκησαν τη Χρυσή Άρκτο της Berlinale. Μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να μιλήσουμε με την πρωταγωνίστρια της πολυαναμενόμενης ταινίας. **Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία Τάσος Βρεττός

Ένα τεράστιο δεξαμενόπλοιο, το «Lucky Lady», ως τόπος συνεύρεσης του καπετάνιου, Άλεξ, και της γυναίκας του, Κάτιας, σε μια ύστατη απόπειρα να διασώσουν τον γάμο τους, τέσσερα χρόνια μετά την απώλεια του γιου τους. Ένα κλονισμένο ζευγάρι σε κομβική στιγμή κι ένας καπετάνιος σε βαθιά προσωπική και οικογενειακή κρίση, που διαλέγει επιπλέον να διασώσει μεσοπέλαγα τριάντα εφήβους αφγανούς μετανάστες, βρισκόμενοι κατόπιν αντιμέτωπος με την πλοιοκτήτρια εταιρία, το πλήρωμά του, τον ίδιο του τον εαυτό. Και πάνω από όλα, οι διαβρωτικές συνθήκες συμβίωσης ανάμεσα στο ελληνικό πλήρωμα και τους ξένους διασωθέντες, των οποίων, ενώ η αρχική άφιξη προκαλεί ευφορία, ακολουθείται από μια ολοένα αυξανόμενη δυσανεξία, σε μια κοινωνική μικρογραφία που δοκιμάζει τις αντοχές των πρωταγωνιστών, τη σχέση τους με τον εαυτό τους και τους άλλους.

Νέα ταινία, σταθερή θεματική για τον Κωνσταντίνο Γιάνναρη, τον πλέον ευαίσθητο σκηνοθέτη μας γύρω από το μεταναστευτικό και τις επιπτώσεις του στον ελληνικό τρόπο ζωής. Μαζί μου στο τηλέφωνο, η Θεοδώρα Τζήμου, επιστήθια συνεργάτις του και πρωταγωνίστρια σε σημαντικές στιγμές του ελληνικού σινεμά, όπως το «Από την Άκρη της Πόλης» και ο «Ομηρος». Διερωτώμαι: Ως προς τι διαφέρει το «Man at Sea» σε σχέση με προηγούμενες απόπειρες του Γιάνναρη; «Και σε τεχνικό επίπεδο πρόκειται για μια διαφορετική ταινία, εφόσον η εικόνα, η οπτική του, έχει αλλάξει πλέον, ενώ και από τη στιγμή που έχει φτάσει να τον αφορά τόσο πολύ το θέμα το ενστερνίζεται, σε σημείο να καταφέρνει από τη μια ταινία στην άλλη να φωτίζει άλλες εκδοχές του. Πάντοτε, βέβαια, σε σχέση με την προσωπική του οπτική και το πώς διαχειρίζεται ο ίδιος το θέμα. Σε καμία περίπτωση πάντως δε θεωρώ πως θα μοιάζει με τις προηγούμενες ταινίες του».

Της επισημαίνω επίσης πως ίσως είναι σημαντικό το ότι αυτή τη φορά ασχολείται με μια άλλη πληθυσμιακή ομάδα, τους πρόσφυγες του Αφγανιστάν. «Σύμφωνοι, αν και η μετανάστευση αφορά με τον ίδιο τρόπο όλες τις μειονότητες». Αρέσκεται στο γεγονός ότι συμμετέχει σε όλες τις ταινίες του; «Δεν είναι θέμα ευαρέσκειας ή απαρέσκειας. Είναι κάποιος με τον οποίο τυγχάνει να επικοινωνούμε, να έχουμε μια χημεία και μας είναι εύκολο να δουλεύουμε μαζί. Απλώς συμβαίνει». Δε συμβαίνει όμως συχνά στον ελληνικό κινηματογράφο μια σταθερή συνεργασία, ενώ ο χαρακτηρισμός της «μούσας του Γιάνναρη», που έχει φτάσει πλέον να την ακολουθεί, αναμφίβο-

λα την τιμά. «Σίγουρα είναι ωραίο να ξέρεις και να σε ξέρουν. Και να εξελίσσεται εσύ και η δουλειά σου μέσω των σημαντικών σου συνεργατών».

Η Θεοδώρα Τζήμου είναι γενικότερα άτομο ευεπίφορο στις συνεργασίες. Της αρέσει να κάνει σινεμά με τον Γιάνναρη, θέατρο με τον Μιχαήλ Μαρμαρινό, μουσική με τον Κωστή Μαραβέγια. Ταυτόχρονα, διαθέτει και μια επάρκεια ταλέντου που της έχει επιτρέψει τα τελευταία χρόνια να δουλέψει με τη Λουκία Ρικάκη, τον Τάσο Μπουλμέτη, τη Στέλλα Θεοδωρακάκη, τον Στέργιο Νιζήρη, τον Δημήτρη Ινδάρη, τον Γιώργο Σταμπουλόπουλο. Πρόκειται για προσωπικότητα που δίχως δισταγμό θα μπορούσε να περιγραφεί ως χαμηλών τόνων, πολυπράγμονα, παραγωγική και ακλόνητα αποφασισμένη να εκφράζεται μέσα από το έργο της, και όχι μέσω των σπάντων δημόσιων τοποθετήσεων της.

Άλλωστε, τη στιγμή που διεξάγεται η συνέντευξη, έχει ήδη παίξει τον ρόλο της Μις Λούσου στο «Γλυκό Πουλί της Νιότης», που ανέβηκε στο Εθνικό Θέατρο από την Έφη Θεοδώρου, ενώ βρίσκονται σε εξέλιξη τα γυρίσματα του «Αδίκου Κόσμου» του Φίλιππου Τσίτου. Ακολουθεί η «Μπτέρα του Σκύλου», έργο του Παύλου Μάτεσι, το οποίο σκηνοθετεί ο Νικόλα Μιλιβόγεβιτς και κάνει πρεμιέρα τον Μάρτιο στη Νέα Σκηνή του Κτιρίου Τσίλερ από το Εθνικό.

Επανερχόμαστε στο «Man at Sea», το οποίο προβλήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου στην αίθουσα «FriedrichstadtPalast» αποτελώντας επίσημη επιλογή του διαγωνιστικού τμήματος Panorama Special της φετινής Berlinale. «Πώς ήταν για σένα; Ως ερμηνευτική διαδικασία, αλλά και σαν προσωπική εμπειρία;» «Πρώτα από όλα, ήταν σημαντικό να γνωρίσω όλα αυτά τα παιδιά από το Αφγανιστάν. Φαντάσου ότι η εμπειρία τους ήταν πολύ κοντά στα τεκταινόμενα της ταινίας, δηλαδή ήρθαν με τα πόδια από το Αφγανιστάν μέχρι την Ελλάδα, και για μένα ο πρώτος λόγος τον οποίο θεωρώ σημαντικό για τη συμμετοχή μου ήταν αυτά τα παιδιά. Ήταν μια εμπειρία ζωής που ξεπερνά την υποκριτική. Ταυτόχρονα, ενώ τα γυρίσματα ήταν πολύμηννα, και σε καμία περίπτωση δε θα τα χαρακτήριζα σαν τα ευκολότερα που έχω κάνει, βρήκα ιδιαίτερα υποβλητική την εμπειρία των γυρισμάτων στο δεξαμενόπλοιο που μας παραχωρήθηκε, το «Scottish Board». Η φόρμα, η αρχιτεκτονική του, ο ίδιος ο συμβολισμός του σαν όχημα που, ενώ μετουσιώνει την ελευθερία, παράλληλα την αναιρεί, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ταινία».

Λες και ήταν έτοιμο από καιρό, το «Man at Sea»

παίρνει διανομή σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή του μεταναστευτικού προβλήματος στη χώρα μας. Το τείχος του Έβρου, οι καταληψίες της Νομικής, η είσοδος του Μιχαολιάκου στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας, η πολεμική ατμόσφαιρα στον Άγιο Παντελεήμονα επιτείνουν την ήδη διαλυτική εικόνα που προσλαμβάνουν τα πράγματα μέρα με τη μέρα. Δεν έχει περάσει καιρός, άλλωστε, από το επεισόδιο της 28ης Οκτωβρίου στην πλατεία Αττικής, όπου «αγανακτισμένοι κάτοικοι» καταδίωξαν Αφγανούς και Μπαγκλαντεσιανούς, παρουσία του ίδιου του Κωνσταντίνου Γιάνναρη, αλλά και του συναδέλφου του, Χρήστου Βούπουρα, οι οποίοι μάλιστα παράλιγο να προηλακιστούν. «Νομίζω πως τα πράγματα έχουν αρχίσει και αγριεύουν», σχολιάζει η Θεοδώρα Τζήμου. «Με φοβίζει πολύ η ακροδεξιά και η ρατσιστική βία. Πολύς κόσμος βρίσκεται σε απόγνωση». «Από όσο γνωρίζω, εσύ όμως δεν ψηφίζεις», της αντιτείνω. «Δεν είναι κάπως οξύμωρο;» «Είναι. Και δε θεωρώ πως είναι σωστό αυτό που κάνω. Και πιστεύω πως έχουμε φτάσει πλέον σε ένα σημείο όπου πρέπει ο καθένας να πάρει θέση, να εμποδίσει κάποια πράγματα. Μόνο και μόνο για να εμποδίσω την εκλογή του Μιχαολιάκου, θα έπρεπε να ψηφίσω. Αλλά δεν το έκανα. Να έχεις υπ' όψιν πως δε νομίζω ότι θα αλλάξει κάτι σε πολιτικό επίπεδο, όλοι μου φαίνονται ίδιοι. Αλλά η ακροδεξιά στην Ελλάδα είναι πλέον ένα φαινόμενο που δεν μπορεί να αγνοηθεί. Με αναστατώνει».

Πόσο ταυτίζεται με τα μεταναστευτικά τμήματα του πληθυσμού, δεδομένου ότι, γεννημένη στο Ουζμπεκιστάν, έρχεται και η ίδια από έξω; «Δε νομίζω ότι μπορεί κάποιος να ταυτιστεί απόλυτα, γιατί κανείς μας δεν κουβαλά τις εμπειρίες αυτών των ανθρώπων. Σίγουρα έχω μια ευαισθησία, γιατί και εγώ υπήρξα μετανάστρια, ναι, ήμουν σε ένα κράτος και θεωρούμουν Ελληνίδα, και ερχόμενη εδώ, αντιμετωπιζόμουν ως Ρωσίδα. Αλλά σήμερα έχουν αλλάξει και οι συνθήκες και ο βαθμός της δυσκολίας».

Έχουν αλλάξει επίσης και οι συνθήκες για το ελληνικό σινεμά. Ο Γιάνναρης στην Berlinale, ο Λάνθιμος στα Όσκαρ, οι σπουδαίες ταινίες που παράγονται τα τελευταία χρόνια από μια ομάδα σκηνοθετών, πώς της φαίνονται όλα αυτά τα περί «άνοιξης του ελληνικού κινηματογράφου»; «Με χαροποιούν. Θεωρώ πως, όταν πιάσεις πάτο, μπαίνεις σε διαδικασία αναγέννησης, και οπωσδήποτε το ελληνικό σινεμά έχει υποστεί βαρύτατη κρίση. Γεννιούνται επιτέλους πράγματα που έχουν ενδιαφέρον».

Christa Dichgans, «Stilleben mit Frosch», 1969, Esra und John Hartung, Berlin,
Courtesy Contemporary Fine Arts, Berlin, Photo: Jochen Littkemann, Berlin

POWER FEMALE POP ART UP

Ούτε σοκολατάκια ούτε χριστουγεννιάτικα Glühwein. Χριστούγεννα τέλος, του χρόνου πάλι. Αν πρέπει να πας στη Βιέννη τέτοια εποχή, είναι γιατί στην Kunsthalle του MuseumQuartier μια έκθεση αφιερωμένη στη γυναικεία pop art των 60s και 70s ανατινάζει τα στερεότυπα.

Κείμενο Βάγια Ματζάρογλου

Evelyne Axell, «Ice Cream», 1964, Courtesy Serge Goisse, Belgium
© Estate of Evelyne Axell and VBK, Wien, 2010, Photo: Paul Louis

Dorothy Iannone, «The Next Great Moment in History is Ours», 1970, Courtesy Air de Paris, Paris © Dorothy Iannone

Η λούπα του «Push It» των Salt-n-Pepa, που δονεί τον χώρο, μεταφράζει ρυθμικά τόσο το ιδεολογικό στίγμα όσο και την ενέργεια που εκπέμπουν τα εκθέματα της έκθεσης. Οι δημιουργοί τους; Ταλεντάρες αλλά και κουκλάρες. Σκεπτόμενες αλλά και pop. Στρατευμένες αλλά και γεμάτες από χαρά για ζωή. Τσαούσες αλλά και σέξι. Διανοούμενες αλλά και χαριτωμένες. Αμαζόνες αλλά και ευαίσθητες. Μελοδραματικές αλλά και αστείες. Μίλησαν για όλα ή, μάλλον, για πολλά και πανανθρώπινα. Για την εποχή τους αλλά και για το πάντα. Για την κοινωνία και την οικογένεια. Για το θέαμα και την πολιτική. Για τον πόλεμο στο Βιετνάμ και στα κρεβάτια. Για τη γυναίκα και τον άνδρα. Έβελιν Άξελ, Κρίστα Ντίγκανς, Ρόζαλιν Ντρέξλερ, Τζέιν Χάγουορθ, Ντόροθι Ιανόνε, Κορίτα Κεντ, Κίκι Κόγκελνικ, Marisol, Νίκι ντε Σαν Φαλ: Με έντονη εικαστική δραστηριότητα και κοινή χρονική γραμμή δράσης τα 60s και τα μισά 70s, θα μπορούσαν να περάσουν στην ιστορία της τέχνης ως ένα ιδιαίτερο ιδιοσυγκρασιακό «ρεύμα», όμως είχαν την ατυχία να είναι γυναίκες.

Το γυναικομάνι της έκθεσης «POWER UP. Female Pop Art», που παρουσιάζεται στη βιεννέζικη Kunsthalle μέχρι τις 6 Μαρτίου, επιβεβαιώνει την άποψη πως οι ξεχωριστές πάντα θα ξεχωρίζουν και δικαιώνει, έστω και 50 χρόνια μετά τη διατύπωσή της, την πρόβλεψη της Ντόροθι Ιανόνε: «The next great moment in history is ours!». Κι αν ο όρος «χώρες δύο ταχυτήτων» θα ήταν μια εφιαλτική πραγματικότητα του μέλλοντος, οι συναρπαστικές γυναίκες του «POWER UP. Female Pop Art» βίωναν ήδη από τα sixties την αδικία «καλλιτέχνες δύο ταχυτήτων». Δρώντας εικαστικά σε μια εποχή που η pop art ήταν στα ντουζένια της και «καπελωμέ-

νες» από τους ομότεχνους Λίττενσταϊν, Γουόρχολ, Όλντενμπεργκ, Βόστελ, Χάμιλτον, δεν έπαιξαν τελικά τον πρωταγωνιστικό ρόλο που τις έπρεπε, αν και συμπλήρωσαν την τρέχουσα θεματολογία και προβληματική, εμπλούτισαν τα υπάρχοντα εκφραστικά μέσα και αντιμετώπισαν τα πράγματα μέσα από το, ιδιαίτερο πάντα, γυναικείο πρίσμα.

Μάλλον είναι πλέον πολύ αργά για να αρχίσουν οι συγκρίσεις, όμως όταν ο Μελ Ράμος στηλίτευε τα «άδεια» κλισέ της διαφήμισης τοποθετώντας δίπλα τους γυμνά γυναικεία σώματα, η μοναχή Κορίτα χρησιμοποιούσε τα ίδια κλισέ-σλόγκαν για να μιλήσει για το Βιετνάμ και να διεκδικήσει την ειρήνη. Τη στιγμή που τα ΜΜΕ έχιζαν το σύστημα των σουπερσταρ και ο Γουόρχολ περνούσε τη φάση των μεταξοτυπιών και των διασημοτήτων, η πρώτη επαγγελματίας wrestler Ρόζαλιν Ντρέξλερ φιλοτεχνούσε την κυνηγημένη από τον ίδιο της τον bodyguard Μέριλιν («Marilyn Pursued by Death»). Όταν ο Τομ Βέσελμαν αποπροσωποποιούσε τη γυναίκα, η Νίκι ντε Σαν Φαλ «ανάγκαζε» τους επισκέπτες του Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης της Στοκχόλμης να εισέρχονται στον χώρο μέσα από ένα γιγαντιαίο αιδόιο, δοκιμάζοντας τις αντοχές τους.

Τα φλούο κύματα του Δουνάβηως

Αμάσπτες και με τον πρέποντα βαθμό αυτοπεποίθησης, απαιτητικές και απόλυτες, σε γενικές γραμμές «κακά κορίτσια», ιδεολογικά, οι καλλιτέχνιδες του «POWER UP» προσπάθησαν να εφεύρουν νέους ρόλους για τη σύγχρονη γυναίκα, αρνήθηκαν την υποχρεωτική παρουσία τους στην οικιακή ζωή, αναζήτησαν ηδονές και πάθη, αγάπησαν το γυμνό τους σώμα, αμφισβήτησαν παιχνίδια κυριαρχίας, διεκδι-

κψαν το δικαίωμά τους να είναι ορατές. Ωστόσο, δεν περιορίστηκαν σε «γυναικεία» θέματα. Ξεσκέπασαν έναν επίπλαστα ευδαιμονικό κόσμο, σχολίασαν την κοινωνική βία, διάλεξαν στάση απέναντι στη σκληρότητα της «ευπρέπειας», έμαζαν νέο νόημα ζωής (εκτός της υπερκατανάλωσης) για θηλυκά και αρσενικά. Επίσης, δεν κατηγόρησαν ή ανταγωνίστηκαν τους άνδρες, αφενός γιατί δεν ήταν ανέραστες, αφετέρου γιατί γνώριζαν πως σε μια τέτοιου τύπου κόντρα ο νικητής είναι δεδομένος.

Ως προς τη φόρμα και το στυλ, η συνεισφορά τους υπήρξε επίσης σημαντική. Το pop εκφραστικό ιδίωμα έγινε αυτοβιογραφικό κι εμπλουτίστηκε με σύμβολα: με κορσέδες και γυναικεία αξεσουάρ, με πλαστικό και νυφικά πέπλα, με λάστιχα και πλεκτές κατασκευές, με θηριώδη κουζινικά και υφάσματα. Με εξαιρετικό εικονοκλαστικό ταλέντο και to the point, τα κορίτσια της έκθεσης πήραν κάποτε κεφάλια χρησιμοποιώντας μερικά κοχύλια, ζωγραφίζοντας ηδονικά στόματα, επιλέγοντας ναϊφ καρτούνιστικές εικόνες ή στήνοντας μνημειακών διαστάσεων κατασκευές.

Η έκθεση «POWER UP. Female Pop Art» είναι εξάισια. Έχει ρυθμό και ουσία, λειτουργεί ως αναπαράσταση μιας ολόκληρης μεταίχμιαιμής εποχής, αλλά και αποδίδει δικαιοσύνη αναδεικνύοντας εννέα πολύ σημαντικές προσωπικότητες της τέχνης του περασμένου αιώνα. Κάποιες ίσως τις ξέρεις και τις θαυμάζεις. Άλλες τις ανακαλύπτεις στη Βιέννη, έστω και με 50 χρόνια καθυστέρηση, και τις προσκυνάς. Some girl are big than others.

www.kunsthallewien.at

Rosalyn Drexler, «Study for Men and Machines I», 1965, Courtesy The Pace Gallery, © Rosalyn Drexler and VBK, Wien, 2010, Photo: Kerry Ryan McFate

Kiki Kogelnik, «Skull», 1970 © 2010 Kiki Kogelnik Foundation Wien/New York

Niki de Saint Phalle, «Motorcycle Heart» (Study for King Kong), 1963, Collection Niki Chartiabel Art Foundation, stored at MAMAC, Nice © 2010 Niki Charitable Art Foundation, All rights reserved, and VBK, Wien, 2010, Photo: Laurent Condominas

Τι βασανίζει τον Στάθη Παναγιωτόπουλο;

Τίποτα απολύτως. Παλιά τον βασάνιζε η επιθυμία να παίξει στον κινηματογράφο. Τώρα που τα κατάφερε με τη συμμετοχή του στην ταινία «Έτερον Ήμισυ» του Βαγγέλη Σεϊτανίδη, του ζητήσαμε να μας διηγηθεί το χρονικό της σχέσης και του πάθους του με τη μεγάλη οθόνη.

Από μικρός όταν ήμουν και με τραβούσαν οι γονείς μου στα θέατρα, επειδή ήμουν κι από κουλτουριάρικη οικογένεια, το έβρισκα το θέατρο κάπως... λίγο, και ήταν έτσι σε σύγκριση με τα υπερφυσικά μεγέθη του κινηματογράφου. Άλλη μαγεία το πανί. Όταν μεγάλωσα κάπως κι άρχισα να ασχολούμαι με την τηλεόραση, κι αυτή μου φαινόταν λίγη μπροστά στο σινεμά. Και δεν ήταν μόνο η διαγώνιος της οθόνης, αλλά ο όλος μύθος του μέσου - στην τηλεόραση είχε τοπικές ειδήσεις, στο σινεμά γερμανικά επίκαιρα γίνεται τώρα σύγκριση; Βαθιά μέσα μου αυτό ήταν ένα κομπλεξάκι - τι κομπλεξάκι, κομπλεξάρα! Ήθελα να δω τη φάτσα μου σε μεγάλο πανί, σε μεγάλη αίθουσα, με πολύ κόσμο, όχι δυο τρία άτομα σε ένα σαλονάκι να βλέπουν ένα κουτί με το σεμμέν πάνω του. Άσε που στον κινηματογράφο έπρεπε να υποδυθείς, να καταβάλεις προσπάθεια δηλαδή, όχι να είσαι απλώς ο εαυτός σου.

Έβρισκα όμως τον κόσμο του κινηματογράφου μια πολύ κλειστή κοινωνία, που πολύ απρόθυμα θα άνοιγε για να δεχτεί κάποιον ξένο: «Τι εμπειρία έχεις;» «Καμία! Αν δε μου δώσει κάποιος μια ευκαιρία να παίξω, πώς θα αποκτήσω εμπειρία;» Φαύλος κύκλος. Θυμάμαι, πριν καμιά δεκαπενταριά χρόνια, έκανα παρέα με τον Γιώργο Χριστιανάκη, καλλιτέχνη κανονικό, που έπαιζε πλήκτρα στις Τρύπες και παράλληλα έγραφε μουσική για το θέατρο. Μου είπε ότι του ανατέθηκε να γράψει μουσική για μια ταινία (αδύνατον να θυμηθώ τώρα ποια) και σχεδόν έπεσα στα γόνατα. «Αφού ξέρεις τον σκηνοθέτη, δεν του λες να με έχει στα υπόψη του να μου δώσει κανένα ρολάκι - δε θέλω λεφτά, την εμπειρία!»

Δεν έκατσε η φάση εκείνη, πέρασε ο καιρός, έτρεχαν οι δουλειές, ήταν και το κατεστημένο των Αθηνών (που λέει κι ο Ψωμιάδης), που αν δεν κατοικείς εκεί χάρω, δε σε ξέρει κανείς, αλλά δεν το ξέχασα. Και το περασμένο καλοκαίρι, ήμουν στην Αλόνησσο, χτύπησε το τηλέφωνο, ήταν μια κυρία από την παραγωγή της ταινίας «Το Έτερον Ήμισυ». «Γεια σας, θα ήθελα να σας προτείνω μια εμφάνιση σε μια ταινία, η οποία...» «Βεβαίως, δέχομαι», της είπα. Παύση στην άλλη άκρη της γραμμής. Άκουγα τη σκέψη της. «Θεέ μου, σε τι ψωνάρα πέσαμε...». Δεν είπε αυτό, με ρώτησε: «Καλά, δε θέλετε να δείτε το σενάριο πρώτα;» «Όχι, τα παίζω όλα». Μου έστειλε το σενάριο με σημειωμένους τους δύο προτεινόμενους ρόλους, διάλεξα αυτόν με τις περισσότερες ατάκες, της πρότεινα τον Σταρόβα για τον άλλον ρόλο, και τον Σεπτέμβριο κατέβηκα Αθήνα για το γύρισμα έχοντας μάθει τα λόγια καλύτερα από αυτόν που τα έγραψε.

Όπως ακριβώς το φανταζόμουν, η εμπειρία ήταν μαγική, πολύ ωραιότερη από την τηλεόραση, και απλώς μου άνοιξε την όρεξη για περισσότερα. Τώρα, μη δω κανέναν σχετικό με σινεμά, του τραβάω το μανίκι, «καλέ κύριε, συγγνώμη για την ενόχληση, μήπως σας περισσεύει ένα τοσοδά ρολάκι, έχω παίξει και στο "Έτερον Ήμισυ", σας παρακαλώ, καλές γιορτές γάχετε!»

Όσο για τη δισκογραφία, είμαι εντελώς φάλτσος και δε νιώθω τίποτε από τραγούδι, αλλά βγάζει άλμπουμ ο καλύτερός μου φίλος, να μην κάνω ένα πέρασμα;

Το χειρότερο δε σας το είπα. Πήγα και γράφτηκα σε μια δραματική σχολή, σε ένα πρόγραμμα για τα βασικά της υποκριτικής, αφού το γουστάρω τόσο πολύ, ας έχω καναδυό εφόδια, σκέφτηκα. Και πηγαίνω μία φορά την εβδομάδα, είναι η καλύτερή μου μέρα.

Γιώργος Εμμανουήλ Λαζαρίδης

Orchestral manoeuvres in the dark

Ένας 30χρονος διεθνούς φήμης πιανίστας στο τιμόνι του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης. Από πού έρχεται; Πού πάει; Τι θέλει; Τι ονειρεύεται; Και πώς σκοπεύει να δράσει; Συνέντευξη **Ναυσικά Γκράτσιου** Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

«Αν δεν ήμουν μουσικός, θα ήθελα να ήμουν αστρονόμος ή αστροναύτης! Αλλά τελικά μπορείς να γνωρίσεις το σύμπαν από όποια γωνιά της Γης κι αν βρίσκεσαι...»

«Τι είναι αυτό που το λένε ταλέντο; Είναι η δυνατότητα να μαγεύεις, πριν ακόμη αποκτήσεις τις απαραίτητες γνώσεις για να μπορέσεις να κατασκευάσεις τη μαγεία.»

«Η πιο σημαντική στιγμή της καριέρας μου ήταν η πρώτη μου συναυλία με την Καμεράτα στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, και ήμουν 10 ετών. Αισθάνθηκα τα βλέμματα του Μυράτ, του Τσούχλου, του Λαμπράκη, κι ένιωσα να με πιστεύουν και να με αγκαλιάζουν με μια αύρα αισιοδοξίας! Γι' αυτό επιμένω και πιστεύω ότι μπορούμε να ξαναφτιάξουμε μικρά θαύματα με τα όσα μέσα διαθέτουμε τώρα. Μπορεί να μην υπάρχει πια ο Λαμπράκης, αλλά μπορεί να βρίσκεται ένας άλλος Λαμπράκης στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης στο όνομα του Μπακατσέλου ή του Πυλαρινού.»

«Χαίρομαι που ξαναγύρισα στην Ελλάδα. Έχω μια αίσθηση βαθιάς ευγνωμοσύνης, που την πιστεύω. Εγώ από την Ελλάδα έχω εισπράξει στήριξη, βοήθεια, πίστη από τα πρώτα μου βήματα. Χάρη στην Ελλάδα ανέβηκα. Τα μισά τουλάχιστον από όσα έχω κάνει στη ζωή μου τα οφείλω στην Ελλάδα. Γι' αυτό είμαι εδώ. Όταν βουλιάζει το πλοίο σου, παραμένεις μέσα και κάνεις ότι μπορείς καλύτερο για να το σώσεις. Το ένστικτό μου λέει ότι λόγω της οικονομικής κρίσης μπορεί να περάσουμε μια μεγάλη φουρτούνα με πολλές συνέπειες, αλλά το επόμενο στάδιο μπορεί να είναι και κάτι αντίστοιχο με τον Χρυσό Αιώνα του Περικλέους σε σύγχρονη εκδοχή! Υπάρχει μια νομοτέλεια στα πράγματα. Μια μεγάλη καταίγιδα την ακολουθεί μια φωτεινή μέρα με ουράνιο τόξο. Μια κρίση, που απειλεί να σου αποδομήσει την ξηρασμένη σιγουριά σου, μπορεί να έχει ακόμη και θετικά αποτελέσματα.»

«Οι πρώτες μου εντυπώσεις από το Μέγαρο Μουσικής είναι ιδιαίτερα θετικές. Απέκτησα μια ευχάριστη κι ελπιδοφόρα άποψη για το πόσα ωραία κι ενδιαφέροντα πράγματα υπάρχουν στη Θεσσαλονίκη, πράγματα που τα αγνοούσα τελείως. Ήρθα σε επαφή με πολύ κόσμο, που δεν είχα γνωρίσει ποτέ και που έχει μια τεράστια δίψα να μιλήσει για αυτό που κάνει. Αυτή η διαδικασία μου δίδαξε πολλά. Και είναι ατελειώτη.»

«Ο πολιτισμός σε ολόκληρη τη Δύση, κι όχι μόνο στην Ελλάδα, έχει καταντήσει, δυστυχώς, ένα προϊόν συναλλαγής. Υπάρχει μια περίεργη βιομηχανία, που δεν εξυπηρετεί σε καμία περίπτωση την εξέλιξη του καλλιτέχνη, αλλά τη λογική του μάρκετινγκ. Ένα σύστημα εκμετάλλευσης, που έπρεπε να σπάσει. Δε βάζω στο ίδιο τσουβάλι όλους τους μάρκετινγκ, αλλά το σύστημα νοσεί. Είναι το ίδιο σύστημα που εκμεταλλεύεται πανεπιστήμια, νέα ταλέντα, διαγωνισμούς, σεμινάρια... Από τέτοια αποστήματα είναι γεμάτη και η Ευρώπη και ολόκληρη η Δύση. Ήρθε η ώρα να σπάσουν και να δικαιωθούν οι καλλιτέχνες.»

«Η κλασική μουσική δεν είναι εύκολο είδος, για να το αγαπήσει ο Έλληνας, αλλά έχει κι αυτό τις δυνατότητές του. Πρόσφατα συζητούσα με τους συνεργάτες μου για το πώς το ίδιο προϊόν μπορείς να το σερβίρεις με διαφορετικούς τρόπους. Όταν η συσκευασία είναι δελεαστική, πουλάει περισσότερο. Ναι, σίγουρα υπάρχουν άνθρωποι που δε θα άκουγαν ποτέ μια συμφωνία του Μπετόβεν, αλλά σίγουρα θα αγόραζαν μια συλλογή easy listening με όλες τις συμφωνίες του Μπετόβεν με τον Κάραγιαν. Έχουμε ένα κόμπλεξ στην Ελλάδα: όταν μιλάμε για έντεχνη, λόγια, κλασική μουσική, νομίζουμε ότι πρέπει να την κατανοούμε πλήρως, αλλιώς αισθανόμαστε άσχετοι κι αμαθείς. Λάθος! Εμένα, για να μου αρέσει ο Σοστακόβιτς, μου πήρε χρόνια! Μετά τον λάτρεψα!»

«Είναι η πρώτη φορά που αναλαμβάνω κάποιον θεσμικό ρόλο, αλλά δεν έχω αισθανθεί μέχρι

στιγμής ότι αποφασίζω για την τύχη κάποιου. Επίσης, δε νιώθω ότι απορρίπτω κανέναν. Απλώς σκέφτομαι την πιο σωστή τοποθέτηση του καθένα, σύμφωνα με τη δικιά μου πείρα. Πολλές φορές ζω καταστάσεις... τηλεοπτικές στο Μέγαρο, με καλλιτέχνες που φωνάζουν κι έχουν άσχημες προσεγγίσεις. Είναι μέσα στα πλαίσια της έλλειψης πολιτισμού, που σας έλεγα πριν...»

«Το Μικρό Μέγαρο μπήκε στη ζωή μας από τον Ιανουάριο, και μάλιστα πολύ δυναμικά. Θα φιλοξενηθεί το 70% των εκδηλώσεων του νέου προγραμματισμού. Είναι ένας απίθανος χώρος, όμορφος, επικοινωνιακός, πολυχρηστικός. Το πρόγραμμα βασίζεται σε αυτήν του την ιδιότητα, δηλαδή να κάνεις πολλά και παράλληλα πράγματα.»

«Ναι, είναι αλήθεια ότι έχω το θάρρος της γνώμης μου, πάντα το είχα. Δεν ξέρω αν μου έχει δημιουργήσει προβλήματα αυτό. Πάντως, εκεί που μου δημιούργησε, καλώς μου δημιούργησε! Δεν ξέρω τι είναι αυτό που μου δίνει τη δύναμη να μη φοβάμαι. Γιατί δε φοβάμαι! Μπορεί να είναι μια πολυτέλεια που ξεκινάει από τον τρόπο που μεγάλωσα και από το περιβάλλον μου. Δε θέλω να κάνω τον έξυπνο...»

«Την προσωπική μου καριέρα την έχω βάλει για την ώρα στην άκρη. Και μου στοιχίζει αυτό. Πολύ. Τα βάζεις όμως τα πράγματα σε μια ζυγαριά κι επιλέγεις. Αποφάσισα ότι για την ώρα είμαι πιο χρήσιμος στην Ελλάδα. Είναι κι ένα στοιχείο, ένας κοινός στόχος. Ξέρω γιατί ξυπνάω το πρωί. Ε, τώρα ξυπνάω καλύτερα! Αν πέθαινα αύριο, θα ήθελα να έχω αφήσει πίσω μου έστω κι ένα σποράκι προσφοράς για τον τόπο που με ανέδειξε και με βοήθησε. Το πιο μεγάλο όνειρό μου είναι να δω ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων της τέχνης να επικοινωνούν και να αγαπιούνται. Έτσι θα ξαναβρούμε και τον λόγο ύπαρξης του Μεγάρου. Πιστεύω ότι σε μια δεκαετία το πολύ θα τρίβουμε τα μάτια μας από χαρά για τα όσα θα δούμε!»

Hippie hippie Spain

Κείμενο Γιάννης Παναγόπουλος

Ιμπίθα, Φορμεντέρα, Sant Cugat. Το πνεύμα, ο ρυθμός, το στιλ, ο κώδικας, τα τοπωνύμια και οι ήρωες μιας ελευθεριακής Ισπανίας που παραμένει ακόμα πιστή και συντεταγμένη με το σύνθημα Flower Power. Ένα μοναδικό ταξίδι εκεί που η αγάπη παραμένει πάντα η απόλυτη χώρα.

Η Ισπανία είναι, ακόμα, hippie. Ο Piti Urgell το γνωρίζει. Είναι ο μοναδικός dj στην Ιμπίθα που, ακόμα, παίζει Ronettes και Isley Brothers. Μπορεί να ποζάρει ως το ζωντανό καρπίτσιο του νησιού. Κανένας δεν του φέρνει αντίρρηση. Έχει respect. Κάνει αυτή τη δουλειά περισσότερο από 40 χρόνια. Φορά ίδια πουκάμισα με τον, γκουρού του σιτάρ, Ραβί Σανκάρ. Του αρέσουν τα λευκά παντελόνια «καμπάνα». Λατρεύει τα κόκκινα τσόχια σακάκια με τα χρυσά σιρίτια που φορούσαν οι Beatles στο εξώφυλλο του «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band».

Στα διάσημα Flower Power πάρτι του, που γίνονται στο «Pacha», το κοινό φτάνει φορώντας στον ώμο ταγάρι. Στο μέτωπο δεμένη κορδέλα με το σχήμα της ειρήνης. Ένα σταθερό «πλάνο». Χρόνια τώρα, όταν διαλέγει το «Give Peace A Chance», από το ταβάνι του κλαμπ κατεβαίνει ένα κρεβάτι που πάνω του ζευγάρι χίπηδων υποδύονται τους Lennon - Όνο την εποχή (1969) που δήλωναν (από το «Hilton» του Παρισιού) πως ο ύπνος είναι η πιο «χιπ» δράση υπέρ της ειρήνης.

Το 1967 ο Piti μαζί με τον αδελφό του Rocardo Urgell άνοιξαν στο Σίτσες (παραθαλάσσιο προάστιο της Βαρκελώνης, εδώ και χρόνια χαρούμενο γκέι «γκέτο») το πρώτο «Pacha». Τότε, το μοναδικό κλαμπ στην Ισπανία όπου ακουγόταν ροκ μουσική. Και μπορεί σήμερα το «Pacha» να είναι ένα πολυεθνικό σουπερμάρκετ διασκέδασης με 12 κλαμπ σε όλο τον κόσμο. Μπορεί οι «γαλιστεροί» djs του σαν τον David Guetta και τον Axwell να παίζουν μόνο balearic house, ο Piti όμως, όταν ανεβαίνει στην κονσόλα, φέρνει κοινό και go-go girls σε έκσταση παίζοντας το «Gloria» των Them, το «Be My Baby» των Ronettes, το «Born To Be Wild» των Steppenwolf.

«Την εποχή που άνοιξαμε το πρώτο “Pacha”, την Ισπανία κυβερνούσε ο Φράνκο», δηλώνει ο Piti και συνεχίζει: «Αυτό σήμαινε πως όλα έπρεπε να γίνονται χωρίς να προκαλούμε τις αρχές. Φέραμε, παράνομα από την Αγγλία, άλμπουμ των Rolling Stones, των Beatles. Η εκκλησία είχε αναλάβει εργολαβικά το έργο της διαπαιδαγώγησης των νέων. Οτιδήποτε την προκαλούσε λογοκρινόταν. Το δυσκολότερο όμως ήταν να πείσουμε τις γυναίκες πως στο κλαμπ μας μπορούσαν να χορέψουν. Μέχρι το πρώτο “Pacha” δε χόρευαν. Θα το έκαναν

μόνο αν ένας άντρας τους το πρότεινε. Ίσως ακουστεί “κάπως”, όμως θυμάμαι πως παρ’ όλη την καταπίεση του δικτατορικού καθεστώτος, ποτέ η αστυνομία δε μας δημιούργησε σοβαρό πρόβλημα. Ήταν μια εποχή που όλος ο κόσμος ήθελε να διασκεδάσει. Οι πρώτοι τουρίστες έφταναν στην Ισπανία για να θαυμάσουν ήλιο, παρθένες παρλιές, δυνατή μουσική. Ακόμα και ο πιο στυφός συντηρητικός κυβερνητικός παράγοντας δε θα αρνούταν αυτή την πραγματικότητα. Το μεγάλο τουριστικό μπαμ, βέβαια, έγινε όταν άνοιξαμε το πρώτο “Pacha” (στην Ιμπίθα). Αυτό έγινε το 1973. Από τότε και μετά τίποτε δε θα μπορούσε να σταματήσει την πορεία της διασκέδασης. Των μεγάλων κλαμπ. Πολλοί έρχονται και μου λένε πως η μουσική στα Flower Power πάρτι είναι νοσταλγική. Διαφωνώ. Παίζω μουσική που μου αρέσει. Στη διάρκεια κάθε βραδιάς ακούγονται γύρω στα 120 κομμάτια. Όχι, τα πάρτι μου δεν είναι ρετρό - hippie. Είναι μια γιορτή της μουσικής. Δε βλέπω κάτι νοσταλγικό σε αυτό. Το αντίθετο. Μου αρέσει να βλέπω νέους να ξετρελαίνονται για Χέντριξ. Το κομμάτι που δε θα βαρεθώ ποτέ είναι το “South” της LuLu. Το παίζω ακόμα. Όταν ο dj βλέπει κόσμο να χορεύει με τις “αδυναμίες” του, τρελαίνεται».

Jeronimo groovy

Ιμπίθα και Φορμεντέρα είναι στην ίδια γειτονιά, Βαλεαρίδες. Και επειδή η Μεσόγειος σεβρίρεται και ως πολιτισμική σαλάτα, για τους Ισπανούς, τα δύο νησιά (μόνο Ιμπίθα και Φορμεντέρα) έχουν το παρατσούκλι «Pitiusas». Η λέξη «πιτύσα» στα αρχαία ελληνικά σήμαινε «πεύκο». Στη Φορμεντέρα δεν υπάρχει αεροδρόμιο. Φτάνεις από την Ιμπίθα, θέλεις μισή ώρα με το φέρι. Το σύγχρονο στόρι του νησιού μοιάζει με εκείνο που έπαιξε στα Μάταλα τη δεκαετία του '70. Η μόνη διαφορά είναι πως εκεί, έστω και αν μεταλλάχθηκε, η hippie άποψη δε χάθηκε. Από τα τέλη του Μάη βλέπεις γυναίκες που μοιάζουν στιλιστικά με remix της Grace Slick. Τι και αν ζουν στη Βαρκελώνη, το Μιλάνο, τη Νέα Υόρκη; Μόλις πατήσουν τη Φορμεντέρα, φορούν μοβ μπλουζάκια. Πορτοκαλί παρεό. Από τα χέρια τους κρέμονται βραχιόλια των 5 ευρώ. Ευτυχώς, κρατούν πόδια-μασχαλές γυρισμένα.

Ο Jeronimo, κατ' αρχήν, είναι χίπης. Σε δεύτερο πλάνο είναι ντόπιος. Σε τρίτο, επιχειρηματίας. Το καλοκαίρι βγάζει αρκετό χρήμα που «κρατά» ώπου να φτάσει το επόμενο. Ο διάλογος μαζί του είναι αληθινός. Έγινε πριν μερικές βδομάδες. Είπα: «Jeronimo, θέλω να μιλήσουμε». Είπε: «Δεν έχω χρόνο. Φεύγω για Ινδία. Δεν μπορείς να μου στείλεις e-mail, γιατί δεν έχω e-mail. Κοίτα, και κινητό που έχω, “πολύ” μου είναι. Μου το έκανε δώρο ο γιος μου. Δεν το έχω ανοικτό πάντα. Πάρε τηλέφωνο, όταν επιστρέψω. Ή, καλύτερα, έλα να με βρεις τέλη Απρίλη. Στη Φορμεντέρα όλοι ξέρουν τις τέντες μου».

Ο Jeronimo, όταν τα τσιτζίκια παύουν να λαλούν στη Φορμεντέρα, πάει στην Ινδία. Αγοράζει δαχτυλίδια, κολιέ, βραχιόλια, αρώματα, φουλάρια, παρεό. Τα πουλά από τις αρχές του Ιούνη έως τις αρχές του Δεκέμβρη στις υπαίθριες αγορές La Mola και Es Pujols στη Φορμεντέρα. Οι τελευταίες είναι αληθινά χρυσωρυχεία. Εκεί κάθε καλοκαίρι σχηματίζονται πολύχρωμα ανθρώπινα καλειδοσκόπια, όπου, κυρίως, γιάπηδες από Ιταλία και Ισπανία αγοράζουν με μανία αξεσουάρ ελπίζοντας να δείξουν όσο πιο χίπηδες μπορούν.

Ακόμα και αν το μακιγιάζ πετύχει, η Φορμεντέρα εδώ και σαράντα χρόνια, κάθε καλοκαίρι, καταλαμβάνεται από χίπηδες. Τα τελευταία είκοσι έγινε προορισμός απαραίτητος κυρίως στους μποέμ Μιλανέζους, που θεωρούν πως έχουν το δικαίωμα για δύο εβδομάδες τον χρόνο να κυκλοφορήσουν γυμνοί σε παραλία ή να βγουν βράδυ αχτένιστοι, φορώντας μόνο παρεό και εσπαντρίγες. Η Φορμεντέρα δεν είναι Ιμπίθα. Δεν έχει κλαμπ. Εκεί κλάμπινγκ είναι να σε δουν στις 2 το μεσημέρι να κυκλοφορείς στη Salinas, τη διάσημη παραλία του νησιού, les και μόλις βγίκες από live των Mammias and the Pappas.

Εντωμεταξύ κάπου στην Καταλονία...

Η Πούνι έχει καταγωγή από την Ινδία, γεννήθηκε στη Βαρκελώνη. Φτιάχνει αυτοσχέδια φωτιστικά από σύρμα. Κάποτε είχε μαγαζί στη Ράμπλα. Πριν πέντε χρόνια, όταν ο αδελφός της είπε «θα βγάλουμε καλύτερο χρήμα, αν πουλάμε φανέλες του Ροναλντίνιο», προσβλήθηκε. Τον παράτησε. Είναι αρκετά hippie για να παζαρέψει τη νιρβάνα της με τις φωνές των ολόλευκων, χειμώνα - καλοκαίρι, Αγγλων που,

Οι υπαίθριες αγορές La Mola στη Φορμεντέρα και Mercantic στο Sant Cugat.

Ο Piti Urgell είναι ο μοναδικός dj στην Ιμπίθα που, ακόμα, παίζει Ronettes και Isley Brothers. Στα διάσημα Flower Power πάρτι του, που γίνονται στο «Pacha», το κοινό φτάνει φορώντας στον ώμο ταγάρι. Στο μέτωπο δεμένη κορδέλα με το σχήμα της ειρήνης. Ένα σταθερό «πλάνο».

όταν τους είπαν πως Βαρκελώνη είναι μόνο Barca, ότι Πικάσο, δεν έφεραν αντίσταση. Η Πούνι με την Ιζαμπέλ έχουν στήσει το ατελιέ τους στη Mercantia στο Sant Cugat. Το ίδιο έχουν κάνει και δεκάδες άλλοι καλλιτέχνες, έμποροι του δρόμου, που πλέον θεωρούν τη Βαρκελώνη ακριβή, κουραστική, εντελώς πουλημένη στο fast food τουριστοχρήμα.

Το Sant Cugat είναι χωριό λίγα χιλιόμετρα έξω από την πρωτεύουσα της Καταλονίας. Και η αγορά Mercantia είναι ότι πιο «Manu Chao» μπορεί να δεις στη ζωή σου. Έχει έκταση 10.000 τετραγωνικά μέτρα. Είναι το μέρος του κόσμου που ένα βιβλίο του Αριστοτέλη μπορεί να πωλείται στο ίδιο ράφι με ένα τρομπόνι. Εκεί, κάθε σαββατοκύριακο, μαζεύονται από φρικιά μέχρι ψηφοφόροι του

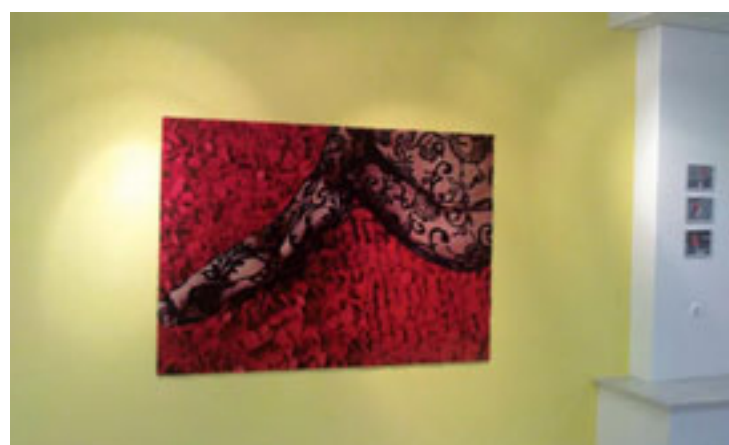
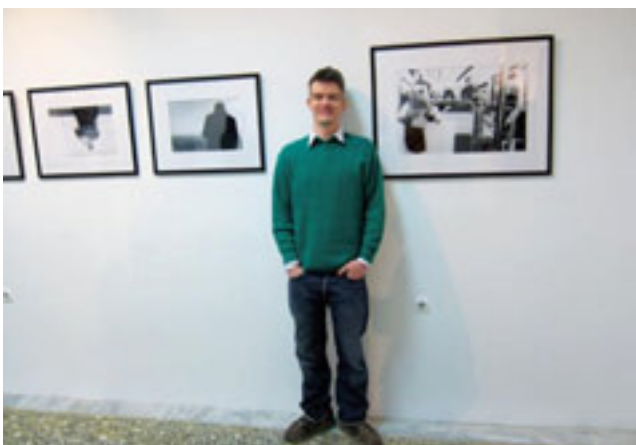
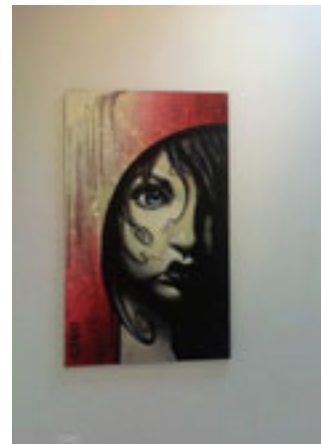
Ραχόι για να ψωνίσουν από σκρίνια και αφίσες της Barca μέχρι άλμπουμ της Νάνας Μούσχουρη.

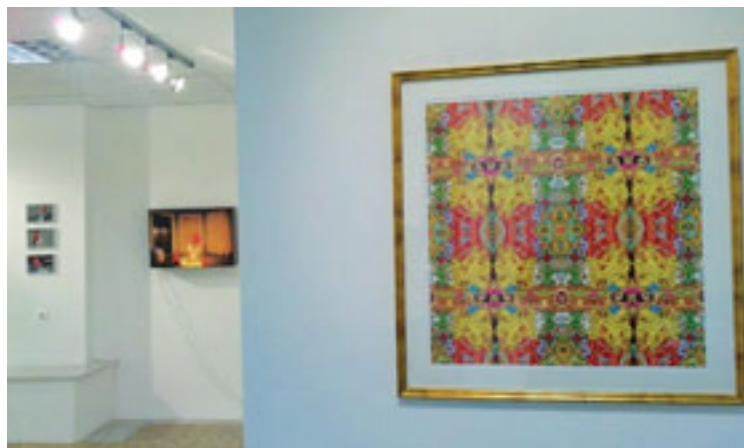
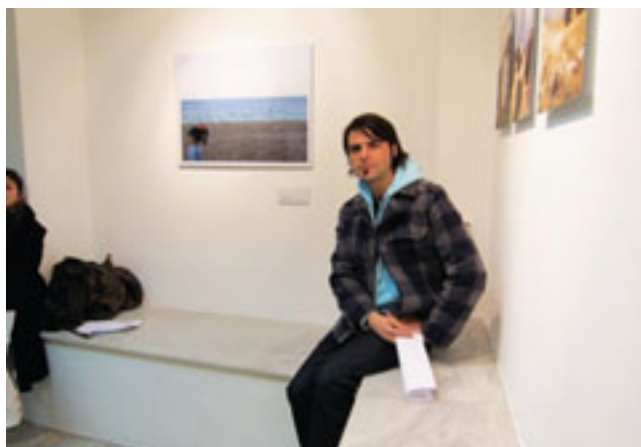
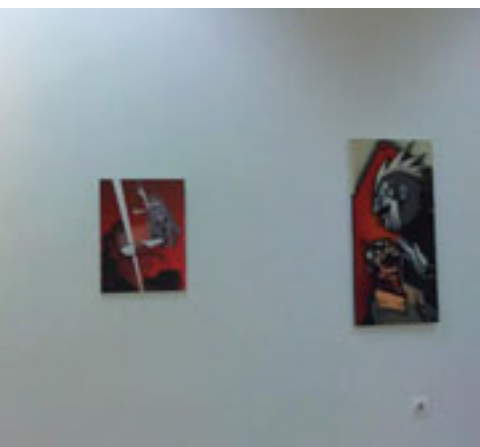
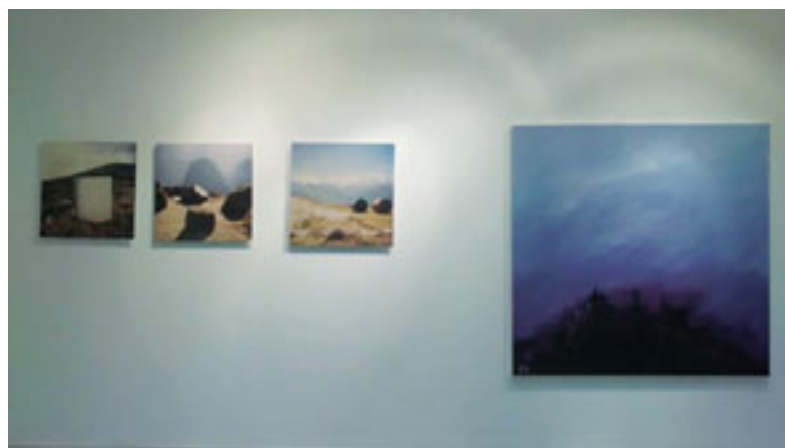
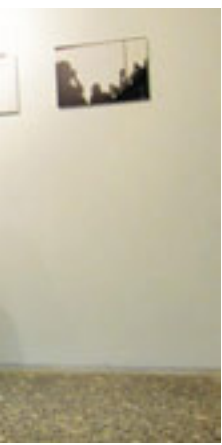
Τις ίδιες μέρες, στο τεράστιο εστιατόριο της αγοράς, τα μεσημέρια, μαγειρεύουν οι καλύτεροι παεγίστες της Βαλένθια («μαμάς» του διάσημου πιάτου) για το κοινό αυτής της απίστευτης, ετερόκλητης ανθρώπινης σούπας. Αν το σκεφτείς, η Mercantia είναι το μεγαλύτερο «εναλλακτικό» εμπορικό κέντρο της Ισπανίας. Η Πούνι λέει: «Το σπίτι μου είναι πολύ κοντά στην αγορά. Κάποιοι λένε πως ο χειμώνας εδώ είναι πιο βαρύς από της Βαρκελώνης. Δε με ενδιαφέρουν όλα αυτά. Με νοιάζει μόνο να πλέκω καλά το σύρμα που πάνω του θα καθίσει μια λάμπα και να ακούω ινδική μουσική κάθε μέρα, όλη μέρα».

theSOULoniki + Container

ΉσΟΥΝ ΚΙ ΕΣΨ ΕΚΕΪ!

Η ώρα προσέλευσης έλεγε 20:00. Στις 21:30 δεν έπεφτε καρφίτσα! 5 χρόνια SOUL! Με αφορμή τα γενέθλιά του, το πιο όμορφο ελληνικό περιοδικό κατέλαβε τους τοίχους της γκαλερί Container κι έστησε ένα πανηγύρι χρωμάτων, ανθρώπων, ιδεών και πρώων της εικαστικής σκηνής της Θεσσαλονίκης. Στην έκθεση theSOULoniki συμμετέχουν άνθρωποι, έργα και ομάδες που φιλοξενήθηκαν στις σελίδες του περιοδικού την τελευταία πενταετία, συνθέτοντας το εικαστικό προφίλ αλλά και το ιδεολογικό της πλαίσιο: Σε αντίθεση με την περιρρέουσα ασφυκτική και εσωστρεφή ατμόσφαιρα της πόλης των τελευταίων χρόνων, οι ΘεSOULonικείς καλλιτέχνες δεν γκρίνιαζαν και δεν μιζέριαζαν, αλλά δημιουργούσαν- δεσίωναν, αλλά έδρασαν. Εκπέμποντας τα μηνύματά τους είτε σε μουσεία είτε σε γκαλερί είτε σε δρόμους είτε σε χαρτί, οι καλλιτέχνες της έκθεσης αυτής είναι ένα μικρό τμήμα-δείγμα της έκρηξης που συντελείται τα τελευταία χρόνια στην εικαστική Θεσσαλονίκη. Ζωγράφοι, street artists, video artists, δημιουργοί comics, illustrators και δεκάδες άλλοι εκπρόσωποι της βορειοελλαδικής εικαστικής urbania συνομιλήσαν, επικοινωνήσαν, αντάλλαξαν λόγια και σκέψεις, απέδειξαν το αυτονόητο: η πόλη έχει ψυχή!

theSOULoniki: Κώστας Αμοιρίδης / Νίκος Ασλανίδης / Νίκος Βαρυτιμιάδης / Best Before / Μπάμπης Βενετόπουλος / Αντώνης Βλαβογελάκης / Βασίλης Γκογκτζιλας / Designinjah / Μάριος Ελευθεριάδης / Zad Iloe / Καίος & Klio / Γιώργος Κόφτης / Philippe Laferrrière / Αλέξανδρος Νικολαΐδης / Χρύσα Νικολέρη / Πέτρος Νικόλτσος / Θανάσης Πάλλας / Χάρης Πάλλας / Σπύρος Παλούκας / Γιώργος Παπαδόπουλος / Γιώργος Πούμπης / Νίκος Ράκκας / Rino / Αργύρης Σαρασλανίδης / Ιορδάνης Στυλίδης

Container art activities space-Antique's House
 Νικ. Φωκά 8 (Λευκός Πύργος), Τ: 2310 269 187
www.containerspace.gr

a-tetragono

Εγώ, εσύ, όλοι, μαζί

Οι αρχιτέκτονες/designers Αλεξάνδρα Τσιμπέρη και Αποστολία Δεμερτζή σχεδιάζουν χρηστικά αντικείμενα με την υπογραφή a-tetragono. Παράλληλα, είναι οι ψυχές του WeMe, μιας ανοιχτής δράσης για μια όμορφη και δημιουργική Θεσσαλονίκη. Ποιες είστε, δεσποινίδες μου, και για πού το βάλατε; Μαζί σας!

Συνέντευξη Βάγια Ματζάρογλου Φωτογραφία Κώστας Αμοιρίδης

Πώς και πότε γεννήθηκε η ιδέα του WeMe Archiving Collectivity for Thessaloniki; Το WeMe γεννήθηκε στο πλαίσιο της συνεργασίας μας με την Carteco το φθινόπωρο του 2010, όταν ο Βασίλης Μπαρτζώκας μας πρότεινε να σχεδιάσουμε μία εγκατάσταση για τη βιτρίνα του «The Archive» (Μητροπόλεως 127). Σκεφτήκαμε πως, πέρα από το να διακοσμήσουμε έναν χώρο, ίσως είναι μία καλή ευκαιρία να περάσουμε ένα μήνυμα στο ευρύτερο κοινό. Καταλήξαμε, λοιπόν, σε μία πρόταση για μία εγκατάσταση, η οποία έχει μεν τη βάση της στο «The Archive», αλλά απευθύνεται σε όλη την πόλη.

Πώς λειτουργεί το WeMe; Είναι μια δράση ανοικτή σε όλους. Όλοι οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να υποβάλουν μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου αρχιτεκτονικές προτάσεις, εικαστικές παρεμβάσεις, δράσεις, σχόλια για την πόλη σε ψηφιακή μορφή (εικόνα, βίντεο, κείμενο). Οι συμμετοχές που θα συγκεντρωθούν θα κατατεθούν σε πρώτη φάση στο δημαρχείο της πόλης και στη συνέχεια θα παρουσιαστούν σε έκθεση που θα γίνει τον Μάιο ή τον Ιούνιο. Στις παραπάνω διαδικασίες θα συμβάλει η κριτική επιτροπή, η οποία κατόπιν αξιολόγησης θα επιλέξει τις καλύτερες. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθυνθείτε στο info@a-tetragono.gr.

Ποιος ο στόχος του πρότζεκτ; Το WeMe θέλει να αναδείξει τη συλλογική σκέψη και δράση σε μια περίοδο γενικότερης κρίσης. Για εμάς, και θέλουμε να πιστεύουμε και για πολλούς άλλους, «we» και «me» είναι ένα. Μέσα στα πλαίσια αντίστοιχων δράσεων που έχουν δρομολογηθεί για την πόλη μας, σκοπός μας είναι να δημιουργηθεί ένα κανάλι εκτόνωσης του δημιουργικού δυναμικού της. Ευελπιστούμε, λοιπόν, στη δημιουργία μιας ανοικτής τράπεζας ιδεών που θα συλλέγει απόψεις, ιδέες

και προτεινόμενα πρότζεκτ για μία πιο όμορφη και δημιουργική Θεσσαλονίκη.

Ποια ανάγκη σας ώθησε να αναζητήσετε «συλλογικότητες» αλλά και να πάρετε πρωτοβουλία να κινητοποιήσετε δημιουργικές δυνάμεις της πόλης; Μας ώθησε η γκρίνια και η επιθυμία να την εξαλείψουμε! Ο Θεσσαλονικιός, που μονίμως παραπονιέται, ίσως όχι πάντα αδικαιολόγητα..., αλλά που σπάνια δρα. Το γεγονός ότι χαρήκαμε που κάποιος, εκτιμώντας τη δουλειά μας, μας έδωσε φωνή και η ανάγκη να τη μοιραστούμε με άλλους. Οι δημιουργοί, βέβαια, επικοινωνούν μεταξύ τους μια χαρά, η πόλη δεν επικοινωνεί με αυτούς! Ειδικά με τους νέους...

Γιατί σας νοιάζει τόσο να είναι «όμορφη και δημιουργική» η Θεσσαλονίκη; Γιατί μπορεί να είναι. Έχει τις δυνατότητες. Γιατί ποιοτικότερες και ομορφότερες πόλεις δημιουργούν αντίστοιχους πολίτες.

Πόσο εγκλωβισμένοι και χωρίς δυνατότητες εκτόνωσης της δημιουργικότητάς τους είναι οι δημιουργικοί άνθρωποι της Θεσσαλονίκης; Το νιώσατε εσείς ως δημιουργοί; Όσο αισθάνονται... Κι εμείς το νιώσαμε, αλλά το ξεπερνάμε. Οι ρυθμοί στην πόλη μας είναι αργοί... και αυτό το slow motion είναι που πολλές φορές σε αποθαρρύνει. Παρ' όλα αυτά, η αλήθεια είναι πως γίνονται προσπάθειες. Βέβαια, η πρώτη μας δουλειά ήταν στην Αθήνα!

Εκτός από την τράπεζα ιδεών, που θα δημιουργηθεί, υπάρχει περίπτωση να υλοποιηθούν προτάσεις; Ε... Ε, κύριε Μπουτάρη; :-)) Το ελπίζουμε!

Πόσο συλλογικά μπορούν να δράσουν διάφορα «σινάφια», και ειδικά στη Θεσσαλονίκη; Μήπως

είστε υπερ-αισιόδοξες όσον αφορά το «we» και το «me»; Θα φανεί... Καλύτερα να είμαστε αισιόδοξες και να προσπαθούμε παρά απαισιόδοξες και να μην κάνουμε τίποτα.

Από πότε δουλεύετε ως a-tetragono; Από την άνοιξη του 2010.

Πώς σας προέκυψε η αγάπη για το χαρτί, και ειδικά γκρι χαρτί; Μακέτες... πολλές μακέτες! Ως φοιτητής αρχιτεκτονικής φτιάχνεις συνέχεια πράγματα με τα χέρια σου. Το γκρι χαρτόνι είναι φθινό, οικολογικό, έχει ακατέργαστη υφή και μοιάζει με μπετόν (γέλια)!

Τι πράγματα κατασκευάζετε; Είναι ανθεκτικά; Αν πέσει καφές επάνω τους, θα κλαίω; Προς το παρόν, κατασκευάζουμε κυρίως είδη γραφείου. Στόχος είναι να σχεδιάσουμε αντικείμενα καθημερινής χρήσης, φωτιστικά, ακόμα και εσωτερικούς χώρους ή και βιτρίνες. Αν θα κλαίς; Ναι... με μαύρο δάκρυ! Τα προϊόντα μας είναι μεν ανθεκτικά, αλλά όχι αδιάβροχα.

Εκτός από το σχεδιαστικό, αναλαμβάνετε και το σκέλος της παραγωγής; Πόσο δύσκολο είναι να παρακολουθήσει κάποιος κατασκευαστικά τις ιδέες σας; Σε γενικές γραμμές, προτιμάμε να προωθούμε τις ιδέες μας και όχι το ετοιμοπαράδοτο προϊόν, κυρίως λόγω κόστους αλλά και δυσκολίας στο να βρεθούν οι κατάλληλοι συνεργάτες ή ακόμα και ο εξοπλισμός. Όσο παράξενο κι αν ακούγεται, λίγοι έχουν μεράκι και όρεξη για πειραματισμό. Δεν το βάζουμε όμως κάτω. Όποιος ψάχνει, βρίσκει. Άλλωστε, μέσα από τη διαδικασία της παραγωγής, μαθαίνουμε να σχεδιάζουμε καλύτερα.

Κάνετε δουλειές κατά παραγγελία; Καταλαβαίνουν οι πελάτες από δημιουργία; Κάνετε συμβιβασμούς στην τέχνη σας, προκειμένου να πάρετε μια δουλειά; Ναι, αναλαμβάνουμε και custom made αντικείμενα. Στην αρχή κάθε συνεργασίας φροντίζουμε να ενημερώνουμε τον πελάτη για το ύφος και το αισθητικό αποτέλεσμα στα οποία αποσκοπούμε ως studio, σε συνδυασμό πάντα με το δικό του προφίλ και τις ιδιαίτερές του ανάγκες. Οι πελάτες δεν καταλαβαίνουν πάντα, αλλά με υπομονή, όρεξη και ευρηματικότητα στην πράξη και την επικοινωνία κάνεις θαύματα. Μια δουλειά που ξεφεύγει αρκετά από το δικό μας λεξιλόγιο και την αισθητική μας δε μας αντιπροσωπεύει και δε θα την υποστηρίζαμε σωστά, οπότε δεν την αναλαμβάνουμε.

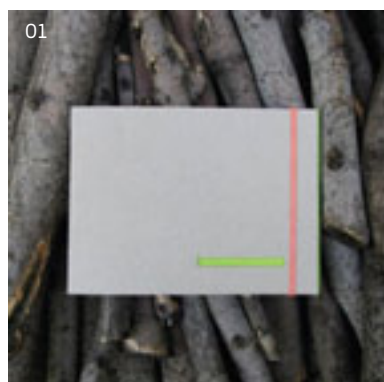
Πόσο μπορεί ο κόσμος να εκτιμήσει την αξία του χειροποίητου την εποχή του IKEA; Περισσότερο ίσως... αρκεί να είναι ποιοτικό και προσιτό. Άλλωστε, και το IKEA σε αναγκάζει να χρησιμοποιήσεις τα κεράκια σου.

Πού μπορεί να βρει κανείς και να αποκτήσει τα αντικείμενά σας; Προς το παρόν: στο e-shop της Carteco, στο shop του Dynamo Project-space (Τύπου 5), στο πωλητήριο του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (Εγνατία 154).

- 01. aplo
- 02. harakas
- 03. ena/dyo/tria
- 04. graviera FAT

Η Αλεξάνδρα Τσιμπέρη σπούδασε αρχιτεκτονική στην Οξφόρδη και στο Λονδίνο, όπου και ξεκίνησε και την επαγγελματική της πορεία δουλεύοντας στο γραφείο Wilkinson Eyre Architects. Επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη το 2006. Από τότε εργάζεται ως freelance αρχιτέκτονας/designer στους τομείς της μελέτης, της κατασκευής, της διακόσμησης και του βιομηχανικού σχεδιασμού. Έχει συνεργαστεί με σημαντικά γραφεία της πόλης και έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις, workshops και διαγωνισμούς. Η Αποστολία Δεμερτζή σπούδασε αρχιτεκτονική στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και Φιλοσοφία της Τέχνης - Αισθητική στο ΑΠΘ. Από το 2006 εργάζεται ως αρχιτέκτονας/designer. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις, workshops και συνέδρια, όπως το 24ο Παγκόσμιο Συνέδριο Αρχιτεκτονικής της UIA (Σεπτέμβριος 2011), η 14η Biennale Νέων Δημιουργών Ευρώπης και Μεσογείου, η 3η Biennale Τοπίου της Ευρώπης. Το 2010 η Αλεξάνδρα Τσιμπέρη και η Αποστολία Δεμερτζή ίδρυσαν τη δημιουργική ομάδα a-tetragono.

Μυρτώ Αλικάκη

Ταξιδεύοντας με τον ΠΑΟΚ

Συμπρωταγωνιστεί με την Ειρήνη Στρατηγοπούλου στην πιο πολυσυζητημένη παράσταση του φετινού θεατρικού χειμώνα. Έστω και για τους λάθος λόγους. Υπάρχουν όμως και άλλοι τόσο σωστοί, για να παρακολουθείς τη Μυρτώ Αλικάκη σε οποιαδήποτε ερμηνευτική απόπειρά της. **Συνέντευξη** Δημήτρης Καραθάνος

Το «Ταξιδεύοντας με τον ΠΑΟΚ», ένα έργο του Σταύρου Τσιώλη, είναι ένα ψυχογραφικό θέαμα που προσπαθεί να ανιχνεύσει την κατάσταση τεσσάρων ανθρώπων με φόντο την ιστορική σιδηροδρομική κáθοδο 2.500 οπαδών του ΠΑΟΚ το 1999, σε έναν αγώνα που έληξε με νίκη του Ολυμπιακού εξαιτίας αμφισβητούμενου πέναλτι. Ταυτόχρονα, στο κονβόι βρίσκονται δύο νεαρές γυναίκες οπαδοί, η Μυρτώ Αλικάκη και η Ειρήνη Στρατηγοπούλου, με σκοπό να συναντήσουν στον σταθμό Λαρίσης έναν διάσημο ποπ τραγουδιστή.

Η παράσταση ξεκίνησε στις αρχές Φεβρουαρίου στο Θέατρο Τέχνης «Κάρολος Κουν» και σημαδεύτηκε από επίθεση 25 ατόμων που εισέβαλαν στο θέατρο με μολότοφ, καπνογόνα, σιδηρολοστούς, και οι οποίοι έσπασαν, έκαψαν και έδειραν. Παρά τις επικίνδυνες γραφικότητες, σήμερα η παράσταση συνεχίζεται κανονικά, και θα συνεχίσει για άλλους δύο μήνες, ως την Κυριακή των Βαΐων. Επικοινωνήσαμε με την πρωταγωνίστρια.

Θα χαρακτήριζες διδακτική την εμπειρία σου, σαν στόχος βανδαλισμού, ως πως τον τρόπο που λειτουργεί ο οπαδισμός στη χώρα μας; Η αλήθεια είναι πως όλοι έχουμε μια εικόνα ως πως το πώς λειτουργεί αυτή η πλευρά του ποδοσφαίρου, η ερμητική. Έχω πάει στο γήπεδο, έχω δει από κοντά τον φανατισμό. Είναι μια στενάχωρη και πολύ απωθητική κατάσταση. Η κατακλείδα είναι: ευτυχώς που δε ζήσαμε τίποτα χειρότερο. Το γεγονός ότι δεν πήρε φωτιά το θέατρο είναι σχεδόν τυχαίο. Ή ότι οι δύο άνθρωποι που ξυλοκοπήθηκαν δεν έπαθαν χειρότερα.

Πρόκειται για μια κατάσταση που αφορά μόνο την Αθήνα και τους οπαδούς του Ολυμπιακού ή εκτιμάς πως θα συνέβαινε σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας; Νομίζω πως τα ίδια θα συνέβαιναν και αν επρόκειτο για μια παράσταση που ονομαζόταν «Ταξιδεύοντας στη Θεσσαλονίκη με τον Ολυμπιακό» και παιζόταν στον βορρά.

Ήταν ίσως και απόρροια των ιδιαίτερων κοινωνικών συνθηκών; Ειλικρινά, δε νομίζω. Θα συνέβαινε οποιαδήποτε στιγμή. Μην ξεχνάς πως λίγες μέρες πριν είχε γίνει αγώνας ΠΑΟΚ - Ολυμπιακός στο κύπελλο. Διαπίστωσα τρομερό θυμό από μέρους των οπαδών του Ολυμπιακού.

Σε ενόχλησε το γεγονός ότι ο σύλλογος δεν καταδίκασε τα επεισόδια, αλλά, αντίθετα, ισχυρίστηκε πως έπεσε θύμα προβοκάτσιας; Κατά τη γνώμη μου, και ανεξαρτήτως προφάσεων, θα έπρεπε να τιμωρούνται οι ομάδες σε τέτοιες περιπτώσεις.

Θα μπορούσε να είναι μια μεγάλη ευκαιρία για τις ομάδες αυτό που συνέβη. Να καταδικαστούν τα επεισόδια από τις επίσημες ΠΑΕ, να απομονωθούν οι ακραίοι, να αγκαλιαστεί το θέατρο και να προάγουμε επιτέλους τον υποτιθέμενο πολιτισμό του ποδοσφαίρου. Από την άλλη, είναι τόσο προσωποκεντρικό το άθλημα στη χώρα μας, με τους προέδρους να προβάλλουν σαν φύλαρχοι των οπαδών τους, που είναι αδύνατο να τους ενοχλήσει κανείς, πόσο παραπάνω η δικαιοσύνη. Αυτή είναι όμως και η γενικότερη μάστιγα της χώρας. Η οικογενειοκρατία που λειτουργεί υπεράνω θεσμών.

Φανταζόσασταν, καθώς προετοιμάζατε την παράσταση, πως θα αντιμετωπίζατε προβλήματα; Είχε ειπωθεί αυτό ως ενδεχόμενο στις πρόβες. Αλλά εγώ, προσωπικά, το θεώρησα αδύνατο. Ποιος να επιτεθεί στο Θέατρο Τέχνης;

Παρόλο που είναι απευκαταίοι τέτοιοι τρόποι προώθησης, ίσως σας κάνει και καλό αυτή η ιστορία. Φαντάζομαι πως όντως θα κάνει κάποιο καλό, αλλά θα υπάρξουν και άνθρωποι υπερβολικά φοβισμένοι για να μας επισκεφτούν. Έχει να κάνει με το πώς ο κάθε υποψήφιος θεατής το αντιλαμβάνεται αυτό το πράγμα.

Τι σε έθελε περισσότερο στο έργο; Το ότι είναι γραμμένο από έναν κινηματογραφιστή, τον Σταύρο Τσιώλη. Και έτσι είναι γραμμένο, με κινηματογραφικούς κώδικες. Είναι αρκετά αφαιρετικό και πολύ ρεαλιστικό. Και, φυσικά, είχε τη δυσκολία του πώς θα γίνει θέατρο αυτό το πράγμα. Μου αρέσει πολύ η σχέση που έχουν οι δύο πρωταγωνίστριες, εγώ είμαι η μεγαλύτερη από τις δύο, και ενώ είμαι και εγώ ένα πολύ πληγωμένο πλάσμα, εντούτοις δίπλα στη μικρότερη αναλαμβάνω τον ρόλο της προστάτιδας. Έχει πολύ τρυφερότητα αυτό το έργο. Είναι και σκληρό όμως, ιδιαίτερα για τους άντρες. Υπάρχει η αίσθηση ότι οι άντρες είναι πολύ σκληροί, και αυτό πληγώνει τις γυναίκες. Τελικά όμως είναι αισιόδοξο και έχει και πολύ χιούμορ.

Δεδομένης της χρεοκοπίας μας, έρχεται περισσότερος ή λιγότερος κόσμος στο θέατρο πλέον; Σύμφωνα με τελευταία στοιχεία, οι Έλληνες διαθέτουμε 55 ευρώ εβδομαδιαίως για έξοδα ψυχαγωγίας. Είναι η δεύτερη παράσταση που συμμετέχω φέτος, και πάει αρκετά καλά. Άρα υπάρχει το κοινό που θα έρθει, ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες. Δε λένε, άλλωστε, ότι σε περιόδους κρίσης, όχι μόνο οικονομικής, αλλά και αξιών, η τέχνη ανθίζει;

Είναι η Αθήνα μια δύσκολη πόλη για να κάνεις θέατρο; Συνυπολογίζοντας τη διασπορά των σκηνών και το μεγάλο της μέγεθος; Σίγουρα

επικρατεί μια παράνοια. Παρ' όλα αυτά, για να συνεχίζεται αυτό το πράγμα, κάτι πρέπει να αποδίδει. Ούτως ή άλλως, δεν περιμένουν όλοι να βγάλουν λεφτά. Ορισμένοι το κάνουν και για το κέφι τους. Είμαι υπέρ αυτής της κατάστασης, πάντως. Στο εξωτερικό είναι πολύ πιο δύσκολο να ανεβάσεις μια παράσταση.

Διατηρείς στενή σχέση με την επικαιρότητα; Όχι ιδιαίτερα. Υπάρχουν περίοδοι που επιθυμώ να ενημερώνομαι, αλλά και κάποιες άλλες που δεν επικοινωνώ καθόλου με το περιβάλλον. Η αλήθεια είναι πως δε μου αρέσει αυτή η στάση, να βρίσκομαι σε μια κατάσταση αδιάφορης αδράνειας, αλλά παρασύρομαι.

Σε παλιότερη συνέντευξή σου είχες πει πως το μόνο που ξέρεις πια, όσον αφορά την πολιτική, είναι το ποιον δε θα ψηφίσεις. Πά να πω την αμαρτία μου, όλη μου τη ζωή το νιώθω αυτό. Τα τελευταία χρόνια πολύ πιο έντονα.

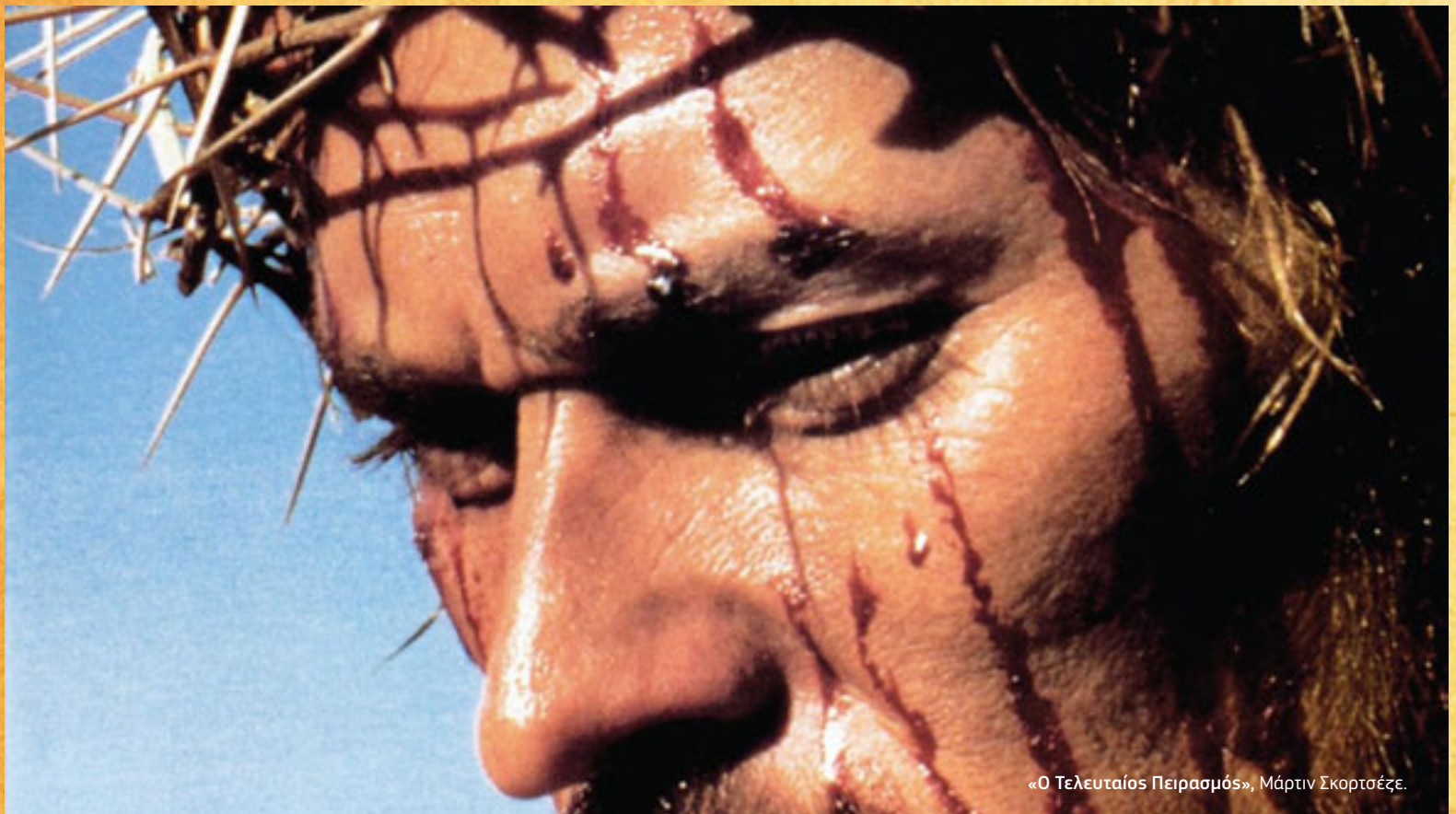
Πώς θα σχολιάζες συνοπτικά τα δεινά της χώρας; Δεν είμαι οικονομολόγος, δε γνωρίζω οικονομικά στοιχεία και δε θα ήθελα με την όποια ημιμάθειά μου να το παίζω αυθεντία. Αλλά σίγουρα υπάρχει κόσμος που κερδίζει από αυτή την κατάσταση. Και προφανώς από όλες αυτές τις καταστάσεις πλήττονται η μεσαία και η χαμηλή τάξη. Τους υπόλοιπους δεν τους αγγίζουν αυτά. Και όταν καταπατώνται εργασιακά δικαιώματα, είναι σίγουρο ότι δε θα μπορέσουμε να επανέλθουμε σε μια προηγούμενη κατάσταση. Όλο αυτό το καθεστώς του φόβου ρίχνει τους ανθρώπους ψυχολογικά, σε σημείο που χάνουν τη διάθεση να αντιδράσουν. Περιμένω τα χειρότερα.

Διαπιστώνεις τουλάχιστον αλλαγή ατμόσφαιρας στην Αθήνα χάρη στην καινούργια διοίκηση; Υπήρχε μια αναπρέωση ηθικού, αν και είναι νωρίς για να δούμε τι θα κάνει αυτός ο άνθρωπος. Το κλίμα πάντως είναι αρκετά βαρύ. Είναι σχεδόν αβίωτη η πόλη. Τα συλλαλητήρια και οι πορείες είναι σχεδόν καθημερινά. Οι άνθρωποι είναι κατφεύεις. Πώς να το πω... Περπατάς στην Ερμού το πρωί και δε βλέπεις πολύ κόσμο. Αρκετοί έχουν απολυθεί και βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση. Είναι κλισέ αυτό που θα πω, αλλά αυτό που μας σώζει εμάς τους Έλληνες είναι ο ήλιος. Τον βλέπεις να προβάλλει, και λες, δε βαριέσαι, θα βγούμε να πιούμε μια πορτοκαλάδα με τους άνεργους φίλους μας.

Σε χαροποίησε η υποψηφιότητα του «Κυνόδοντα» για Όσκαρ; Πολύ. Τον θεωρώ μια πάρα πολύ σημαντική ταινία. Κατά δεύτερον, είναι πολύ θετικό για μια χώρα να βγαίνει προς τα έξω με αυτό τον τρόπο.

Ντου, ρε!

Τα χουλιγκάνια που την Παρασκευή 4 Φεβρουαρίου βανδάλισαν το Θέατρο Τέχνης λόγω της «κακής» λέξης «ΠΑΟΚ», που εμπειριεχόταν στον τίτλο του έργου, έρχονται να προστεθούν στη μακριά λίστα «αγανακτισμένων» πιστών, που οπότε η τέχνη θίγει τα ιερά και τα όσιά τους, τα σπάνε. Ιδού μερικοί διάσημοι ελληνικοί «ιεροί» πόλεμοι εναντίον της τέχνης. Κείμενο **Στέφανος Τσιτσόπουλος, Βάγια Ματζάρογλου**

«Ο Τελευταίος Πειρασμός», Μάρτιν Σκορτσέζε.

Μάιος 1984: Πέφτει το χιόνι σαν το χαλάζι

Είναι Σάββατο βράδυ και στο πλαίσιο της «Ταινίας του Σαββάτου», που είθισται να μεταδίδει ταινίες για όλη την οικογένεια, ξεκινά να παίζεται στην ΕΡΤ2 το πόνημα του Νίκου Αλευρά «Πέφτουν οι σφαίρες σαν το χαλάζι κι ο τραυματισμένος καλλιτέχνης αναστενάζει». Είναι η εποχή που οι «κουλτουριάρηδες πρασινοφρουροί», στο πλαίσιο της πολιτιστικής επανάστασης-επιμόρφωσης, θέλουν να προωθήσουν μέσω της τηλεόρασης νέες ψαγμένες ελληνικές ταινίες πέρα από Πρέκα και Βουγιουκλάκη.

Είκοσι λεπτά μετά την έναρξη της ταινίας, κι ενώ οι τηλεθεατές έχουν προλάβει να δουν τον σκηνοθέτη και πρωταγωνιστή Νίκο Αλευρά να θηλάζει από τα στήθη της αγαπημένης του φορώντας πάνες, η οθόνη γεμίζει «χιόνια». Τι έχει συμβεί; Ενοχλημένοι πολίτες, που κρίνοντας από τον τίτλο της ταινίας περιμένουν προφανώς κάτι πιο ηρωικό και με λιγότερο βυζί, έχουν σπάσει τα τηλέφωνα και έχουν αναγκάσει τον πρόεδρο του καναλιού Σάκη Αποστολόπουλο να κατεβάσει τον διακόπτη.

Λίγες μέρες αργότερα, η λογοκρισία της ΕΡΤ2 επί του «χυδαίου» καλλιτεχνικού έργου χαρακτηρίζεται από τον Τύπο ως «γκάφα» παγκοσμίου επιπέδου. Το ελληνικό κατόρθωμα γίνεται πρωτοσέλιδο σε «Washington Post» και «New York Times» και ρεπορτάζ στο CNN. Ο πρόεδρος του καναλιού παραιτείται και οι «αγανακτισμένοι τηλεθεατές» σημειώνουν την πρώτη τους θριαμβευτική νίκη.

Οκτώβριος 1988: Σπάσ' τα, ευλογημένη!

Ήταν που ήταν το βιβλίο του Καζαντζάκη πολύπαθο, ήρθε και η ταινία του Σκορτσέζε για να ολοκληρωθεί ο αγώνας εναντίον του «Τελευταίου Πειρασμού». Ο ανένδοτος ξεκινά από τον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ ήδη από τον Αύγουστο του 1988, που ζητά εγγράφως από τα συναρμόδια υπουργεία την απαγόρευση της προβολής της ταινίας. Βάσει πληροφοριών που έχει από το εξωτερικό, η ταινία είναι βλάσφημη και επικίνδυνη για τα χρηστά ήθη. «Πιστεύομεν ότι ενδεχόμενη προβολή της ως άνω ταινίας και στην Ελλάδα θα προσκρούσει ευθέως στη θρησκευτική ομοιογενή ευαισθησία του Λαού μας πάνω στο θέμα της ταινίας (και δη όχι μόνο των ορθοδόξων αλλά και των περισσότερων ετεροδόξων χριστιανών που κατοικούν εδώ), διότι η ταινία επιχειρεί τη φρικιαστικότερη χυδαιοποίηση του Προσώπου του ίδιου του ιδρυτού της χριστιανικής θρησκείας, γεγονός που δεν έχει το όμοιό του ως προς το «σχολιασμό» οποιοδήποτε άλλου θρησκευτικού διδασκάλου». Η Μελίνα Μερκούρη, ως υπουργός Πολιτισμού, ανταπαντά: «Πάλεψα μια ζωή τη λογοκρισία και είναι περιττό να πω ότι είμαι κατά της απαγόρευσης της προβολής μιας ταινίας, που δεν υποχρεώνεται κανένας να ιδεί». Δύο μήνες μετά, όταν ταινία βγαίνει στις αίθουσες, αρχίζει το πραγματικό ντέρμπι. Θρησκευόμενοι και ρασοφόροι κατεβαίνουν σε δηλώσεις, σκίζουν οθόνες και αφίσες, καταριούνται και υπόσχονται Κόλαση στους 160.000 θεατές που πρόλαβαν να δουν την ταινία πριν κατέβει οριστικά

με δικαστική απόφαση. Το 2000 έρχεται η ώρα των χριστιανών της Θεσσαλονίκης να ματαιώσουν την προβολή της ταινίας στο ΑΠΘ, ενώ το 2004 η Εκκλησία επεμβαίνει και ακυρώνει την προγραμματισμένη μετάδοση της ταινίας από το Star.

Οκτώβριος 1995: Μην πυροβολείτε τον πιανίστα

Ροτόντα Θεσσαλονίκης, ταλαιπωρημένος χώρος. Οι χριστιανοί επιμένουν να τον ονομάζουν «Ι. Ν. Αγίου Γεωργίου», οι άνω των 70 τον αποκαλούν «τζαμί», όμως οι αρχαιολόγοι γνωρίζουν πως είναι ένα ρωμαϊκό μνημείο με ιστορία 1.700 χρόνων. Το μεγαλύτερο πατιρντί της διεκδίκησης σημειώθηκε τη νύχτα της 30ης Οκτωβρίου του 1995. Η Ένωση Πολιτών Θεσσαλονίκης, δημοτική παράταξη με ιδρυτή τον Σπύρο Βούγια, έχει προαναγγείλει ρεσιτάλ πιάνου του αβαν-γκάρντ καλλιτέχνη Σάκη Παπαδημητρίου για τις 9:00 μ.μ., ενώ το χριστεπώνυμο πλήθος με μπροστάρη τον μαχητή ιερωμένο Ιωάννη Τασσιά προαναγγέλλουν το δικό τους παράλληλο πρόγραμμα: αγρυπνία στις 7:00 μ.μ.. Free jazz ή ψαλτήρι; Τι της πρέπει της Ροτόντας; Το θέμα δεν πολυσυζητήθηκε ούτε με διάλογο των δύο μερών ούτε με δημοκρατικές διαδικασίες open gov. Ντου! Την ώρα που ο Σάκης Παπαδημητρίου και οι υπεύθυνοι της μουσικής εκδήλωσης ετοιμάζουν τον χώρο, έξαλλοι και αφιονισμένοι πιστοί σπάνε την πόρτα, απομακρύνουν βιαίως τον καλλιτέχνη, αρπάζουν τα στασίδια και προβαίνουν σε γκαγκαλίδια και τσικτιρόνια επί του πιάνου, βλέποντας

01

- 01. «Κυνόδοντας», Γιώργος Λάνθιμος.
- 02. «Πέφτουν οι σφαίρες σαν το χαλάζι κι ο τραυματισμένος καλλιτέχνης αναστενάζει», Νίκος Αλευράς.
- 03. «Μ'», Μίμης Ανδρουλάκης.
- 04. «Πότισέ με», Τιερί ντε Κορντιέ.

02

03

04

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

προφανώς τα ασπρόμαυρα πλήκτρα ως προσομοίωση του Βελζεβούλη. Και όλα αυτά, με σάουντρακ το «Τη υπερμάχω». Για την ιστορία, ο πρωτοστάτης των επεισοδίων καπετάν-παπά-Τασσιάς σήμερα είναι μητροπολίτης Λαγκαδά. Αλληλούια!

Μάρτιος 2000: Ορθοδοξία ή θάνατος!

Ο Μίμης Ανδρουλάκης παρουσιάζει το καινούργιο του βιβλίο «Μ'» στον «ιανό» της πλατείας Αριστοτέλους. Αγανακτισμένοι πιστοί προσέρχονται «αυθορμήτως» έξω από το βιβλιοπωλείο και καίνε στη φουφού του σατανά τις επίμαχες σελίδες του κεφαλαίου «Μαρία Μαγδαληνή». Ο Μάρτιος, άλλωστε, είναι γνωστός γδάρτης και παλουκοκαύτης... Ο νομάρχης Παναγιώτης Ψωμιάδης, υπέρμαχος τέτοιου είδους events, δε χάνει την ευκαιρία να δηλώσει παρών.

Δεκέμβριος 2003: Καρπουζοχαρά

Το Outlook του 2003 υπήρξε μια από τις πιο σκανδαλιστικές εκθέσεις σύγχρονης τέχνης. Το έργο «Πότισέ με» του Τιερί ντε Κορντιέ απομακρύνεται με υπουργική εντολή και μετά τις έντονες αντιδράσεις του Γιώργου Καρατσαφέρη στη βουλή και το κανάλι του, που καταγγέλλει το πέος σε σύση που βεβηλώνει τον Τίμιο Σταυρό. Στην περίπτωση του Λαρισαίου καλλιτέχνη Θανάση Τότσικα, που εκτίθεται στο πλαίσιο της ίδιας έκθεσης στην Τεχνόπολη, την κατάσταση παίρνει στα χέρια της εξάλλη κυρία που δεν αντέχει να βλέπει τον καλλιτέχνη να συνουσιάζεται με ένα καρπούζι, αφού ως γνωστόν τα καρπούζια τα τρώμε, δεν τα γαμάμε... Η ίδια κυρία, όπως φημο-

λογείται, το απόγευμα της ίδιας μέρας επιχειρεί να κατεβάσει από το Μουσείο Μπενάκη, εκτός από τα λαρισαϊκά μπουστάνια, και τις αμπέλους της Καλιφόρνιας, χώρα προέλευσης του καλλιτέχνη Ρείμοντ Πετιμπόν. Κι ενώ ο καλλιτεχνικός διευθυντής της έκθεσης Χρήστος Ιωακείμίδης συνελήφθη και προσήχθη στο αυτόφωρο, η κυρία απλώς δέχτηκε συστάσεις και συνεχίζει να κυκλοφορεί ελεύθερη ανάμεσά μας.

Μάρτιος 2009: Τώρα μπορείτε να πα να φιληθείτε!

Πρεμιέρα της όπερας «Ρούσαλκα» στο θέατρο Ολύμπια από την Εθνική Λυρική Σκηνή. Λίγο πριν την έναρξη της παράστασης μέλη του δ.σ. της Ορχήστρας Λυρικής διανέμουν στους θεατές φυλλάδιο, με το οποίο τους ενημερώνουν για τις διαφωνίες και τον έντονο προβληματισμό τους όσον αφορά τη σκηνοθετική προσέγγιση, την αλλοίωση του λιμπρέτου αλλά και τις ομοφυλοφιλικές τάσεις του κεντρικού ήρωα. Στο τέλος της Α' πράξης και του φιλιού μεταξύ ανδρών, οι μισοί χειροκροτούν και οι μισοί αποδοκίμαζουν τη σκηνοθετίδα Μαριόν Βάσερμαν. Στο τέλος της παράστασης της απαγορεύουν να εξηγήσει το σκεπτικό της. Το «ματσάκι» συνεχίζεται και την επόμενη μέρα, όταν 50 μέλη της ΟΛΚΕ (Ομοφυλοφιλικό Λεσβιακό Κίνημα Ελλάδος) ζητούν να διαβάσουν κείμενο διαμαρτυρίας για τη λογοκρισία του έργου. Τελικά το κείμενο δεν απαγγέλλεται, αλλά μοιράζεται στους θεατές.

Οκτώβριος 2010: Λευτεριά στον Τέλλο Φίλη!

Ο «Κυνόδοντας» του Λάνθιμου δεν έχει προταθεί

ακόμα για Όσκαρ, ωστόσο στο Seven Film Gallery της Θεσσαλονίκης διατίθεται προς ενοικίαση. Μια κυρία που προσέρχεται στο ταμείο με μια κόπια της ταινίας δέχεται αυστηρή κριτική και λεκτική επίθεση από μια άλλη πελάτισσα για την επιλογή της. Επεμβαίνει ο υπεύθυνος του καταστήματος Τέλλος Φίλης ζητώντας από τη δεύτερη να αποχωρήσει από το Seven. Λίγο αργότερα, αστυνομικοί συλλαμβάνουν τον Τέλλο Φίλη, καθώς έχει υποβληθεί μήνυση εναντίον του για εξύβριση. Το κλίμα των ημερών στη Θεσσαλονίκη είναι ούτως ή άλλως τεταμένο λόγω της τρυφερής δήλωσης του μητροπολίτη Άνθιμου προς τον Μπουτάρη «όσο ζω, δημαρχεία από μένα δε θα δεις». Το σλόγκαν κυκλοφορεί πάραυτα στο διαδίκτυο: Άνθιμος ή Λάνθιμος; Ξέρουμε όλοι ποιος κέρδισε.

Ιούλιος - Αύγουστος 2009: Ευχαριστώ και τον θεό που μ' έχει κάνει χριστιανό

Το λογοκριμένο βίντεο του Κώστα Γαβρά για το νέο Μουσείο της Ακρόπολης έχει προκαλέσει αντιδράσεις εντός κι εκτός Ελλάδας. Ο πρόεδρος του μουσείου, Δημήτρης Παντερμαλής, υποστηρίζει πως η επίμαχη σκηνή κόπηκε κατόπιν πιέσεων ιστορικών και βυζαντινολόγων, όλοι όμως λίγο πολύ υποπεύονται πως το κεράκι της έχει βάλει η Εκκλησία, ως είθισται. Στις 2 Αυγούστου 7.000 αγανακτισμένοι (από την ανάποδη) αγωνίζονται για την αποκατάσταση του βίντεο του Γαβρά μέσω facebook αλλά και με μια διαδήλωση έξω από το μουσείο.

Ομάδα Blitz

Συνέντευξη Χρήστος Παρίδης

Φωτογραφία Χριστίνα Γεωργιάδου

Χρήστος Πασσαλής, Γιώργος Βαλαής, Αγγελική Παπούλια. Αντισυμβατικός και κατακερματισμένος λόγος, κινηματογραφική αισθητική, ευρηματική σκηνοθεσία, θέατρο συνόλου. Ένας μόνιμος πυρήνας σε ένα σχήμα στο οποίο μπαينوβγαίνουν και συμμετέχουν μερικοί από τους πιο ανήσυχους ηθοποιούς και καλλιτέχνες της εποχής μας.

Τρεις ηθοποιοί, ένα όνομα, μια κοινή πορεία. Αγγελική Παπούλια, Χρήστος Πασσαλής, Γιώργος Βαλαής. Η ομάδα Blitz μετράει επτά χρόνια πίσω της, με τίτλους όπως «Motherland», «Κατερίνη», «Joy Division», «New Order», «Guns! Guns! Guns!», «Φάουστ», «Cinemascope», «Γαλαξίας». Φέτος οι Blitz είναι υποψήφιοι για τα 13^α Ευρωπαϊκά Θεατρικά Βραβεία στην κατηγορία Νέες Θεατρικές Πραγματικότητες.

Έχω την εντύπωση ότι στη δραματουργία σας επανέρχεται συχνά η ιδέα του θανάτου.

Χρήστος Πασσαλής: Σωστά, αλλά της απώλειας περισσότερο, όχι του θανάτου.

Γιώργος Βαλαής: Μιλάμε αρκετά για την απώλεια. Έτσι όπως την καταλαβαίνουμε εμείς. Στην πρώτη μας παράσταση, το «Motherland», διαπραγματευόμασταν την απώλεια της παιδικότητας. Στο «Κατερίνη» είχαμε την απώλεια της πατρίδας - εκεί καταλάβαμε πόσο λάθος μεγαλώσαμε. Στο «Joy Division» και στο «New order» ήταν η απώλεια της αγάπης, στο «Guns! Guns! Guns!» η απώλεια της επανάστασης, στην τελευταία μας παράσταση «Γαλαξίας» η απώλεια είναι το κυρίαρχο μοτίβο.

Ακριβώς, στον «Γαλαξία» σώζετε τη μνήμη κάποιων και στο «Cinemascope» όλοι σύντομα πεθαίνουν...

Γ. Β.: Στο «Cinemascope» είναι σίγουρο ότι έρχεται το τέλος του κόσμου, και βλέπουμε τι γίνεται μετά το χάσιμο οποιασδήποτε ελπίδας.

Αυτό δεν το κάνει ένα έργο για τον θάνατο; Για τον φόβο του «μετά» για το οποίο δεν ξέρουμε τίποτα;

Χ. Π.: Πολύ συχνά εμφανίζονται πεθαμένοι στις παραστάσεις μας. Στον «Γαλαξία» κάναμε μια παράσταση-performance όπου μιλούσαν μόνο νεκροί. Στον «Φάουστ» είχαμε χαρακτήρες ντυμένους με σκελετούς. Στη λογοτεχνία και στο θέατρο, στην τέχνη γενικότερα, πάντα καταπιάνεσαι με τον θάνατο για να ξαναεκτιμήσεις, να ξαναδείς τη ζωή.

Η γιορτή της ζωής δε σας αφορά;

Χ. Π.: Η ζωή δεν έχει αξία χωρίς τον θάνατο. Δεν είναι αυταξία η ζωή! Αν ήμασταν αθάνατοι, δε θα είχε καμία αξία. Θα ήταν μια κατάσταση, όχι ένα φαινόμενο το οποίο πρέπει να ζήσεις όσο γίνεται περισσότερο...

Γ. Β.: Είμαστε πολύ αισιόδοξα άτομα. Αλλά τα βασικά θέματα στην τέχνη είναι ο έρωτας κι ο θάνατος, οπότε μοιραία σε αυτά τα δύο επικεντρώνεσαι. Κι επειδή η προηγούμενη γενιά σκηνοθετών απλώς κοιτούσε τον ιστορικό περίγυρο και προσπαθούσε να εκμοντερνίσει παλιές ιστορίες, εμείς κινούμαστε σύμφωνα με τις ανάγκες μας και τι θέλουμε να πούμε.

Αγγελική Παπούλια: Εγώ δε θεωρώ ότι λείπει η ζωή από τη δουλειά μας. Νομίζω πως προσπαθούμε να την ανακαλύψουμε και να τη δούμε όπως είναι, παρά ότι λείπει η ζωή. Αυτό το κάνουμε μέσα από τον θάνατο...

Έχετε συχνές αναφορές στην ποπ κουλτούρα. Νوستαλγία ή ειρωνεία;

Α. Π.: Νομίζω, και τα δύο. Μεγαλώσαμε με την ποπ κουλτούρα. Αν όμως την αντιμετωπίζαμε μόνο νοσταλγικά ή μόνο ειρωνικά, θα αφαιρούσε από τις παραστάσεις μας τις διαφορετικές συναισθηματικές ποιότητες. Μας ενδιαφέρει να έχουμε και χιούμορ, και αυτοσαρκασμό, και συγκίνηση.

Γ. Β.: Από την άλλη, δε θα ανεβάζαμε ποτέ τον «Άμλετ» με μουσική των Smiths ή των Cure. Προσπαθούμε να μοντάρουμε με τέτοιο τρόπο τις παραστάσεις τις οποίες γράφουμε και σκηνοθετούμε, ώστε συγκινησιακά να αφορούν, καταρχάς, εμάς.

Αυτό που συμβαίνει συχνά με το μη συμβατικό θέατρο είναι η απουσία χαρακτήρων.

Εν τέλει το κοινό αδυνατεί να ταυτιστεί συναισθηματικά, και οι ηθοποιοί περιορίζονται και δεν αναπτύσσονται υποκριτικά.

Χ. Π.: Μας νοιάζει το σύνολο, ούτως ή άλλως. Δε μας νοιάζουν οι φοβερές ερμηνείες του ενός ή των δύο. Σίγουρα με μια παλιά λογική ο χαρακτή-

ρας είναι σημαντικός. Με τη λογική του 21^{ου} αιώνα δεν είναι το ίδιο σημαντικό. Η συμπύκνωση που έχει το θέατρο είναι ένα δεδομένο. Αυτό που προσπαθούμε να πούμε είναι ότι ο χαρακτήρας είναι μια σειρά από αντιφάσεις. Δεν είναι ο ζηλιάρης σύζυγος ή ο πρίγκιπας που έχει χάσει τον θρόνο του, βλέπε «Άμλετ», δεν έχει μια τέτοια εμπλοκή μέσα στο έργο, αλλά είναι ένα πρόσωπο που κάτω από ορισμένες συνθήκες λειτουργεί έτσι ή αλλιώς. Με αυτήν την έννοια δεν υπάρχει ταύτιση.

Γ. Β.: Μπορεί όλο αυτό να είναι μια αναγκαία παράπλευρη απώλεια στην προσπάθειά μας να εδραιώσουμε τη σκηνοθετική και δραματουργική μας γλώσσα. Μοντάροντας έννοιες και πράγματα στο «Cinemascope» και στο «Guns! Guns! Guns!» αφήσαμε έξω την πορεία των χαρακτήρων και των ρόλων.

Χ. Π.: Δε μας ενδιαφέρουν οι χαρακτήρες, αλλά οι αφηγήσεις, το σύνολο.

Γ. Β.: Δε θέλουμε να επικεντρωθούμε γύρω από το δράμα ενός-δύο χαρακτήρων, έτσι ώστε να ξεδιπλωθεί μια εποχή. Η παράσταση πρέπει να αφηγείται τον εαυτό της, είτε με καλές είτε με κακές ερμηνείες. Δε μας αρέσουν τόσο πολύ οι μεγάλοι μονόλογοι. Δε μας αρέσει αυτό το είδος θεάτρου.

Χ. Π.: Οι χαρακτήρες είναι μια σύμβαση πολύ αποτελεσματική, όπως έχει αποδειχτεί, αλλά δε νομίζουμε ότι είναι απαραίτητη, προκειμένου να χτιστεί μια σωστή παράσταση. Εμείς θέλουμε η ταύτιση του θεατή με το θέαμα να είναι άλλου τύπου. Όχι δύο άντρες και μία γυναίκα ανάμεσά τους και τι φοβερά πράγματα μπορούν να διαμειφθούν μεταξύ τους. Προσωπικά, αναρωτιέμαι αν είναι μια ξεπερασμένη τακτική αυτή...

Οπότε σημασία έχει μόνο ο μηχανισμός στις παραστάσεις σας;

Χ. Π.: Μας νοιάζει περισσότερο από τους χαρακτήρες. Αυτό επιδιώκουμε. Να ταυτιστεί ο θεατής με τον μηχανισμό και την ιστορία παρά με το δράμα του καθέννας μας.

Γ. Β.: Μεγαλώνοντας βλέπεις ότι δεν υπάρχει μια συνωμοσία εναντίον σου. Ότι οι δύο-τρεις ιστορίες

που σου έχουν συμβεί είναι τόσο κοινότοπες, που συμβαίνουν σε όλη την ανθρωπότητα.

Χ. Π.: Αυτό έχει απαντηθεί πολύ πριν από εμάς. Ο Κάφκα το έχει λύσει από το 1920. Από τη μια, ο άνθρωπος και, από την άλλη, ένας μηχανισμός που λέγεται ιστορία, δικαστήριο ή πύργος. Εμείς είμαστε προς τα εκεί. Έχουμε έναν μηχανισμό που λέγεται «λίγο πριν το τέλος του κόσμου» και βλέπουμε τι συμβαίνει στους ανθρώπους...

Γ. Β.: Γιατί αν το κάνεις από έξω προς τα μέσα, είναι πιο κοντά στον «πόλεμο» που βιώνουμε το τελευταίο διάστημα: μετανάστες, φράκτες, κρίση. Υπάρχει ένας ολόκληρος μηχανισμός γύρω μας που δεν τον ελέγχουμε.

Τα έργα σας είναι δημιουργήματα μέσα από διεργασίες δικές σας. Σκεφτήκατε ποτέ την ανάγκη να εντάξετε έναν συγγραφέα στο σχήμα σας;

Γ. Β.: Το πρόβλημα είναι ότι ένας συγγραφέας δεν αναρωτιέται για αυτό που κάνει. Γράφει ένα κείμενο και περιμένει να του το ανεβάσουν. Εμείς αναρωτιόμαστε για πράγματα όπως το είδος της γλώσσας που χρησιμοποιούμε, για το τι είναι θέατρο και τι μπορεί να είναι θέατρο στις αρχές του 21^{ου} αιώνα.

Α. Π.: Καταρχάς συνεργαζόμαστε με τον δραματουργό Νίκο Φλέσσα, αλλά δε νομίζω ότι θα μας ενδιέφερε ένας συγγραφέας. Πιο πιθανό θα ήταν να πάρουμε ένα έργο και να το ανεβάσουμε με έναν τρόπο που θέλουμε και μας αρέσει. Θέλουμε οι παραστάσεις μας να έχουν αυτήν την ελευθερία

όσον αφορά τη δημιουργία και τη λειτουργία. Φοβάμαι ότι, αν είχαμε έναν συγγραφέα, οι παραστάσεις μας θα γινότουσαν πιο «έντεχνες».

Χ. Π.: Με λιγότερες γωνίες...

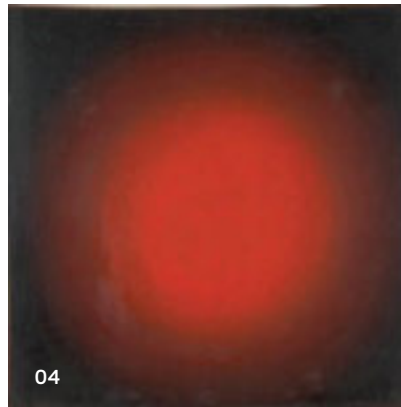
Γ. Β.: Έχουμε κάνει μια πλατφόρμα μέσα στην οποία δουλεύουμε και κυνηγάμε την ελευθερία μας, τόσο την καλλιτεχνική όσο και την προσωπική. Για να είσαι απελευθερωμένος καλλιτεχνικά πρέπει να αφήσεις τις συμβάσεις της προσωπικότητάς σου απ' έξω...

Space oddity

«Τέχνη και Εξερεύνηση του Διαστήματος, 1900-1930».
Οι επιμελητές John E. Bowlt, Nicoletta Misler και Μαρία Τσαντσάνογλου κατέγραψαν όλη την περιπέτεια της ρωσικής κοσμοναυτικής όπως τη διηγήθηκαν οι καλλιτέχνες του Σύμπαντος της Ρωσικής Πρωτοπορίας. Επιμέλεια **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

01. Solomon Nikritin, «Άνθρωπος και σύννεφο», 1930. Κ.Μ.Σ.Τ., Συλλογή Κωστάκη, Θεσσαλονίκη.

02. Yurii Tsarev. Αφίσα για τη διαφήμιση της ταινίας «Ο Ουρανός μας καλεί», Μόσχα, Reklamafil'm, 1959. Εθνική Βιβλιοθήκη της Ρωσίας, Αγία Πετρούπολη.

03. Konstantin Yuon. «Άνθρωποι του Μέλλοντος», 1929. Περιφερειακή Πινακοθήκη, Τβερ.

04. Ivan Kliun, «Κόκκινο φως», περ. 1923. Κ.Μ.Σ.Τ. Συλλογή Κωστάκη, Θεσσαλονίκη.

Στις 24 Απριλίου 1927, μια δεκαετία μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, στο κέντρο της Μόσχας εγκαινιάστηκε μια πολύ ασυνήθιστη έκθεση. Ήταν η «Πρώτη Παγκόσμια Έκθεση Μοντέλων Διαπλανητικών Συσκευών, Μηχανισμών, Διατάξεων και Ιστορικών Εργαλείων», μια εξαιρετική γιορτή για το αιώνιο όνειρο της κατάκτησης του διαστήματος και των πλανητών του ηλιακού μας συστήματος. Διαιρούμενη σε τομείς ανά χώρα, η έκθεση προέβλεπε εξέχουσα θέση για τις ανακαλύψεις και τις εφευρέσεις των σύγχρονων πρωτοπόρων του ταξιδιού στο διάστημα, από τον Konstantin Eduardovich Tsiolkovsky έως τον Ιούλιο Βερν. Μέσα από εκθέματα όπως μακέτες πυραύλων, φωτογραφίες γαλαξιακών φαινομένων, σχεδιαγράμματα και σκίτσα αεροπλάνων και διαστημικών σκαφών, συνόψιζε την έντονη περιέργεια, τον ενθουσιασμό και το πάθος με το οποίο, ιδιαίτερα οι Ρώσοι, είχαν υποδεχθεί την ιδέα των επανδρωμένων πτήσεων στο διάστημα κατά τη δεκαετία του 1920.

Ογδόντα τρία χρόνια αργότερα, αφού πλέον ο άνθρωπος έχει προσγειωθεί στη Σελήνη και τα ρομπότ διασχίζουν πλέον τον Άρη, μετά την κατασκευή διεθνών διαστημικών σταθμών και την αποστολή εξερευνητικών σκαφών στον Ερμή, στην Αφροδίτη, στον Δία, στον Κρόνο και αλλού, μια άλλη έκθεση -«Το Σύμπαν της Ρωσικής Πρωτοπορίας: Τέχνη και Εξερεύνηση του Διαστήματος, 1900-1930»- αποδίδει φόρο τιμής σε όσους επιχειρήσαν με γενναίες προσπάθειες να κατακτήσουν το διάστημα, με κέντρο τη σύγχρονη ρωσική συμβολή. Η έκθεση στη Μονή Λαζαριστών αφορά όχι μόνο την απόδοση του διαστήματος από τους καλλιτέχνες ή τα ευφάνταστα σχέδια των επιστημόνων αλλά, πιο συγκεκριμένα, το σημείο τομής των εικαστικών τεχνών και της κοσμοναυπηγικής. Παρουσιάζονται τόσο τα υλικά οχήματα που βοήθησαν στην πρώιμη εξερεύνηση του διαστή-

ματος όσο και τα αισθητικά οράματα που συνόδευσαν και ενίσχυσαν την εξερεύνηση αυτή, ιδίως στον χώρο της πρωτοπορίας (δηλαδή του αστερισμού νεωτεριστών ζωγράφων και γλυπτών που άλλαξαν τον ρου της ρωσικής τέχνης κατά τη διάρκεια των δεκαετιών του 1910 και 1920). Η έκθεση περιλαμβάνει ζωγραφικές αποδόσεις του σύμπαντος από τους Boris Ender και Pavel Filonov, παράξενες διαστημικές μηχανές από τον Solomon Nikritin, αστροφυσικά σχέδια από τον Kazimir Malevich, αρχιτεκτονικές φαντασιώσεις, όπως οι ιπτάμενες πόλεις του Georgii Krutikov, και ταινίες επιστημονικής φαντασίας, όπως οι «Aelita» (1924), «Διαπλανητική Επανάσταση» (1924) και «Ταξίδι στο Διάστημα» (1936).

Πρωταρχικός στόχος της έκθεσης «Το Σύμπαν της Ρωσικής Πρωτοπορίας: Τέχνη και Εξερεύνηση του Διαστήματος, 1900-1930» είναι να αναδείξει τον τρόπο με τον οποίο καινοτόμοι καλλιτέχνες ανταποκρίθηκαν στις τεχνολογικές εξελίξεις των δεκαετιών 1910-30. «Πρόκειται για μια έκθεση που εξετάζει το διάστημα από διαφορετικές οπτικές γωνίες ταυτόχρονα: από την πλευρά της επιστήμης, της αισθητικής, της οντολογίας, της μεταφυσικής. Αυτό που είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον στην έκθεση είναι αφενός η εμφανής σύγκλιση επιστήμης και τέχνης στην εποχή της Ρωσικής Πρωτοπορίας και αφετέρου η έμπρακτη απόδειξη ότι αυτό που φαντάζει ουτοπικό και ποιητικό μπορεί τελικά να υλοποιηθεί και να αλλάξει ριζικά τη ζωή των ανθρώπων», διευκρινίζει η διευθύντρια του Κ.Μ.Σ.Τ. Μαρία Τσαντσάνογλου.

«Το Σύμπαν της Ρωσικής Πρωτοπορίας: Τέχνη και Εξερεύνηση του Διαστήματος, 1900-1930». Έως 27 Μαρτίου στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Μονή Λαζαριστών

Τετάρτη 2 Μαρτίου 2011, 18:00

Ένα μοναδικό απόγευμα στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Μονή Λαζαριστών. Η ευκαιρία σου όχι μόνο να θαυμάσεις τα έργα αλλά και να μάθεις τις ιστορίες που κρύβονται πίσω τους. Οι 20 αναγνώστες του SOUL που θα στείλουν πρώτοι mail στο info@soulmag.gr θα ξεναγηθούν από τη Μαρία Τσαντσάνογλου, διευθύντρια και μία εκ των τριών επιμελητών της έκθεσης «Το Σύμπαν της Ρωσικής Πρωτοπορίας: Τέχνη και Εξερεύνηση του Διαστήματος, 1900-1930». Στείλε γρήγορα και, αν είσαι γρήγορος/η, ραντεβού εκεί.

Ναταλία Παλαντζά

Λευτεριά στην

Πρ. Κορομηλά!

Η Προξένου Κορομηλά είναι glamorous κι από εκεί ψωνίζουν όλες οι παμπλούτου Θεσσαλονικαρούδες. Τι δουλειά έχει επομένως εκεί μια boutique με motto «ένας ενδιαφέρον δρόμος προς τη διαφορετικότητα»; **Συνέντευξη Μαρίνος Σακελλαρίου**
Φωτογραφία Σάκης Γιούμπασης

Η Προξένου Κορομηλά, downtown Θεσσαλονίκη city για όσους δε γνωρίζουν, είναι το καμάρι των απανταχού fashionistas που βγάζουν τα απωθημένα τους στις δημιουργίες των μεγάλων μόδιστρων. Κι εκεί που είχαν να διαλέξουν από τις ταπεινές μπουτίκ της Louis Vuitton, της Burberry, της Dolce & Gabbana, του Γαβαλά και των λοιπών καραμπάμ ονομάτων, έγινε μια ακόμα προσθήκη στην πασαρέλα: το «L' argenti». Στους χαλεπούς καιρούς μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, το να ανοίξει μια κοπέλα μαγαζί σε έναν τόσο ανταγωνιστικό δρόμο και να έχει και προσδοκίες κέρδους ίσως αποτελεί ανεκδοτάκι, έλα όμως που τούτη εδώ τους βάζει τα γυαλιά! Ενδεχομένως να φταίει το bachelor στη θεατρολογία στο Royal Holloway Academy της Αγγλίας, πάντως κάτι προδίδει πως το αφεντικό τρελάθηκε! Για να γιορτάσει τον πρώτο χρόνο λειτουργίας, θα μεταμορφώσει ολόκληρο το κατάστημα σε γκαλερί φωτογραφίας. Εκθέματα θα είναι οι ίδιες οι πελάτισσες απθανατισμένες στα μέρη που φόρεσαν τα ρούχα του «L' argenti», βλέπε δεξιώσεις, γάμους και τοιαύτα χαρωπά events με ολίγον κυριλέ χαρακτήρα.

Δεν είναι μεγάλο ρίσκο να διευθύνεις επιχείρηση στα 24 σου; Η παιδεία και η εκπαίδευσή μου μου έχουν διδάξει να εκλογικεύω τους φόβους μου. Όλα μεταφράζονται σε ώρες δουλειάς και αγάπη. Πίσω από τις δικές μου ενέργειες κρύβονται τα όνειρα, η στήριξη και η καθοδήγηση μιας ολόκληρης ομάδας, με καθένα μας να παίζει καταλυτικό ρόλο στη σωστή λειτουργία της επιχείρησης. Έχουμε έναν ξεκάθαρο στόχο. Να αλλάξουμε τη νοοτροπία των γυναικών της πόλης μας όχι μόνο προς τη μόδα αλλά και προς τον εαυτό τους! Θέλουμε να βοηθήσουμε κάθε γυναίκα που μας επισκέπτεται να συνειδητοποιήσει τη στιλιστική της ταυτότητα και άποψη και να αγαπήσει την εικόνα της όπως πραγματικά είναι.

Εκτελείς χρέη και αφεντικού και υπαλλήλου στο «L' argenti». Πόσα από τα ρούχα/παπούτσια/αξεσουάρ όμως περνάνε από τα χέρια σου; Εσύ

σχεδιάζεις; Όλα! Τα πάντα! Είμαι εκνευριστικά σχολαστική με το τι θα παρουσιάσω στις πελάτισσές μου. Αν και συνεργαζόμαστε με νέους σχεδιαστές, η ποιότητα και η δουλειά τους είναι πάντα προσεγμένη. Η ιδεολογία μας είναι back to Greek. Στην ομάδα μας θα προστεθούν και νέοι έλληνες σχεδιαστές, όπως η Νάταλι Mesander Κατσαρού και η Ασημένια Σαπρανίδου. Ανυπομονούμε! Πιστεύω πως είναι και το πιο δύσκολο κομμάτι της δουλειάς μου, καθώς πρέπει να παρουσιάσω τη δουλειά του κάθε σχεδιαστή ανάλογα με τις ανάγκες της κάθε γυναίκας που θα τα φορέσει, έτσι ώστε να αναδειχθεί η προσωπικότητά της. Όλη μας η δουλειά αποκτά αξία λόγω αυτών των γυναικών, οι οποίες έχουν εμπνεύσει και την καινούργια μας collection - κάποια κομμάτια φέρουν το όνομα της Μούσας τους. Αυτή η σειρά είναι και η πρώτη δουλειά της αδερφής μου Χριστίνας και δικιά μου. Είμαστε πολύ ενθουσιασμένες!

Γιατί αυτό το μαγαζί; Γιατί αυτό το στιλ ρούχων; Γιατί αυτός ο δρόμος; Τα είχες προεπιλέξει στο μυαλό σου όσο σπούδαζες έξω; Θυμάμαι, κάναμε βόλτες με τη Χριστίνα στις αγαπημένες μας boutique στο Λονδίνο και σκεφτόμασταν πόσο πιο ενδιαφέρουσα θα ήταν η καθημερινότητά μας στην πόλη μας, αν υπήρχαν περισσότερα τέτοια μαγαζιά! Το «L' argenti», λοιπόν, είναι ένας ενδιαφέρον δρόμος προς τη διαφορετικότητα. Ήταν πολύ δύσκολο να βρούμε αλλά και να κλείσουμε το συγκεκριμένο μαγαζί (φυσικά, μερικούς μήνες πριν ξεσπάσει η κρίση. Ω, ναι, ήμασταν τόσο άτυχες!). Η Προξένου Κορομηλά έχει έντονο το άρωμα της boutique, και πλέον έχει γίνει και πιο προσβάσιμη, μιας και συναντάς πιο λογικές τιμές για πιο μοναδικά ρούχα. Όσο για τα ρούχα, λατρεύουμε τα πιο ιδιαίτερα και περίεργα υφάσματα και σχέδια. Η αίσθηση ενός καλού υφάσματος μπορεί να σου φτιάξει τη μέρα. Προσφέρει μια διακριτική πολυτέλεια στην καθημερινότητά μας. Και αυτό θέλουμε να προσφέρουμε στις πελάτισσές μας.

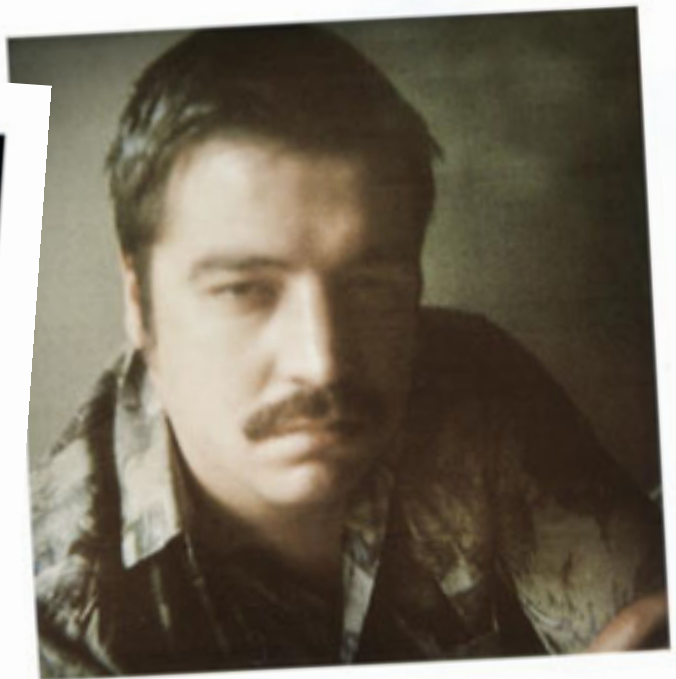
www.largentista.com

Μπάμπης Μπατμανίδης 30 χρόνια αποτυχίες

Ο θρύλος του σαρώνει τη Θεσσαλονίκη. Είτε γεμίζει το κλαμπ «Eightball» είτε τα σπάει στο «splitimou», κανένας δεν μπορεί να καταλάβει αν μιλάμε για υψηλής δόνησης performance art ή για μια καλοστημένη φάρσα. Το σίγουρο όμως είναι πως αυτή τη στιγμή αυτός ο τύπος κάνει το πιο καλτ σουξέ της χρονιάς. **Κείμενο** Γιώργος Μπάκας **Φωτογραφία** Γιώργος Παπαδόπουλος

Ο Μπάμπης Μπατμανίδης γεννήθηκε. Οι γονείς του δεν ήταν πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία και στην παιδική του ηλικία δεν προσποιούνταν τον τραγουδιστή στον καθρέφτη του, κρατώντας για μικρόφωνο ένα τηλεκοντρόλ. Αν και η μεγάλη του αγάπη ήταν πάντοτε το τραγούδι, η μοίρα τού έπαιξε σκληρά παιχνίδια και η καριέρα του πάντα έσβηνε πριν καλά καλά αρχίσει. Ο Μπάμπης όμως δεν το έβαζε κάτω και ξανά μανά έπαιρνε φόρα για μια νέα αποτυχία. Παρ' όλα αυτά, η σκληρή δουλειά τον αντάμειψε και με τη βοήθεια ενός νονού της νύχτας βαφτίστηκε «τραγουδιστής». Τα χειρότερα έρχονταν.

Ο Μπάμπης έκανε το συναυλιακό του ντεμπούτο στο νεανικό κέντρο διασκέδασης «Το καφενείο μου», αφήνοντας τραγικές εντυπώσεις με το ταπεινό του προφίλ, την αυθεντικά λαϊκή βασανιάρικη φωνή και τη στιχουργική του δεινότητα. Ποιος δεν έκλαψε στον ώμο του διπλανού του ακούγοντας την «Οικοδομή!» «Μόλις ο ήλιος έβγει

παίρνω το μυστρί/ Αχ, τον δρόμο τον ξέρω για την οικοδομή/ Με λάσπη και νερό χτίζω το γιαπί/ Και στην μπετονιέρα ρίχνω τσιμέντο Ηρακλή». Ποιος δε μέθυσε με το «Για σένα μόνο!» «Τη θεωρία της σχετικότητας/ την ξέρι όλη η ανθρωπότητας/ Ενέργεια ίσον εμ επί σε/ Εισ το τετράγωνο, μωρό μου, ναι». Ποιος δεν οργίστηκε με το «Μη μου σπας τ' αμάξι!» «Μα μη μου σπας τ' αμάξι/ Μη μου σπας τ' αμάξι/ Γλυκέ μου αναρχικό, είμαστε εντάξει». Ποιος δεν ταυτίστηκε με το «ΝτεκαφεϊΚΝΕ!» «Ο Μαρξ, ψυχή μου, μίλαγε για προλεταριάτο/ Ποτέ φραπέ δε χτύπαγε να 'ρθούν τα πάνω κάτω». Και ποιος δε σιγοτραγούδησε το «Σε θέση οφσάιντ!» «Συνελήφθηκες, μωρό μου, κι όλοι πια το πήραν πρέφα/ Δε σε σώζει ούτε η ΕΠΟ, δεν σε σώζει κι η UEFA».

Στην παταγώδη αποτυχία του φτωχού Μπάμπη συνέβαλε η αλτρουιστική του φιλοσοφία «ολ φρι, μαντάμ», που του στέρησε οποιαδήποτε πιθανότητα μετακόμισης σε μια πιο άνετη και χλιδατή ζωή στον

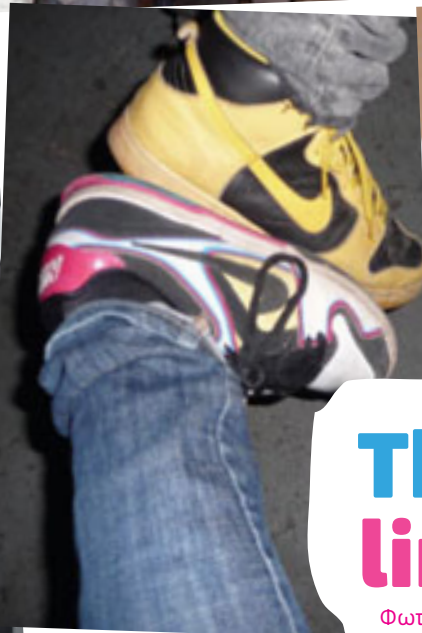
Δενδροπόταμο (σας αφήνω να φανταστείτε πού μπορεί να ζει τώρα) και τον εξανάγκασε να κάνει δουλειές του ποδαριού, πολλές φορές και των δύο ποδαριών, για να επιβιώσει. Αν βρεθείς κάποιο βράδυ στη Βασιλέως Ηρακλείου, ίσως τον πετύχεις μέσα σε κάποια κουζινούλα να πλένει ποτήρια, να καθαρίζει τασάκια και να σκαρφίζεται ομοιοκαταληξίες για το νέο του στιχουργικό πόνημα, όπως «Μα πού θα πας και θα με χάσεις, έτσι ξεκίνησε και ο Ωνάσης, μα που θα πας δίχως καβάτζα, αχ, δεν εκτίμησες ποτές τη λάντζα». Τραγούδι που είμαι βέβαιος πως θα αγαπήσουμε όλοι με το ίδιο πάθος που αγαπήσαμε τον συνθέτη, τον στιχουργό, τον τραγουδιστή, αλλά κυρίως τον άνθρωπο, Μπάμπη Μπατμανίδη.

batmanidis.blogspot.com

www.youtube.com/user/batmanidis

www.myspace.com/babisbatmanidis

The SOUL & DUNK limited edition party!

Φωτογραφία Σπύρος Σιμωτάς, Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες

Το SOUL είναι cool. Και γι' αυτό το event που παρουσίασε μαζί με το θρυλικό μοντέλο DUNK της NIKE, ήταν μια super cool νύχτα αφιερωμένη στο τι σημαίνει η συμπεριφορά και το στίλ σου να διαπνέονται από τα ιδανικά της limited edition culture. Στο ΤΩΡΑ Κ44 ο λαός εκείνου του Σαββάτου είχε την ευκαιρία, πέρα από χορούς, να δημιουργήσει τη δική του DUNK εκδοχή παρέα με τρεις street artists, που δημιούργησαν τα δικά τους μοντέλα και κέρδισαν τρία limited edition DUNK ζευγάρια. Είχαμε ακόμα την ευκαιρία να χαζέψουμε με την ολοκληρωμένη DUNK συλλογή του Color skate shop (warning: την επόμενη φορά ασφαλίστε τα, γιατί θα τα κλέψουμε όλα). Στα πικάπ η dj Oh Yeah (Κατερίνα Καραλή) έδωσε ρεσιτάλ old school hip hop και 80s grooves, στα ποτήρια μας έρεε ασταμάτητα βότκα Potemkin, ενώ το Mad και ο Best Radio έβαλαν τα δυνατά τους, ώστε όλη η πόλη να μάθει πόσο cool είναι τα DUNK της Nike και τα πάρτι του SOUL.

POINT SUPREME ARCHITECTS

Η Μαριάννα Ρέντζου και ο Κωνσταντίνος Πανταζής, από τους Point Supreme Architects, έφτασαν στο «ανώτατο σημείο» διάκρισης με αρχιτεκτονικές προτάσεις που κατέκτησαν τους Νορβηγούς στο τελευταίο Europan. Προσδοκία τους να σχεδιάσουν ομορφότερες ελληνικές πόλεις με δική τους ταυτότητα. **Συνέντευξη** Τζίνα Σωτηροπούλου

Η πρόταση για τις πίσω όψεις των πολυκατοικιών της Διονυσίου Αρεοπαγίτου επιχειρεί να τονίσει το ίδιο το μνημείο δίνοντας μια ήπια γλυπτική φόρμα και μια γραφιστική νότα στα κτήρια μπροστά από το νέο μουσείο της Ακρόπολης © Point Supreme Architects

Το ευφάνταστο ανθοπωλείο στην Πάτρα, ο εντυπωσιακός μαρμαρίνος τοίχος-γλυπτό σε πρόσφατη έκθεση εσωτερικού ντιζάιν, το καφέ σε πιναλιές a la Έντουαρντ Χόπερ στα Καλάβρυτα, η «εικονογραφική» πρόταση για τον Πύργο στον Πειραιά αλλά και η πιο σουρεαλιστική για τα γραφεία της Benetton στην Τεχεράνη είναι μόνο μερικά από τα έργα που χαρακτηρίζουν τους Point Supreme: μια παράξενη εμμονή στη λεπτομέρεια με ταυτόχρονη έμπνευση από άλλες μορφές τέχνης όπως γκράφιτι, κόμικ και κολάζ.

Πώς θα χαρακτηρίζατε την αρχιτεκτονική σας; Αισθανόμαστε την αρχιτεκτονική σαν μια συναρπαστική εκδοχή του κόσμου που ζούμε, άρα την αντιμετωπίζουμε όχι τόσο σαν μια αυστηρή και κλειστή επιστήμη όσο σαν ένα ανοικτό πεδίο δημιουργίας, όπου τα πάντα αποτελούν πιθανή πηγή έμπνευσης. Τα πιο εκπληκτικά αποτελέσματα επιτυγχάνονται όταν συνδυάζεις πράγματα που το καθένα προσφέρει κάτι ιδανικό, όπως στα όνειρα. Όταν καταφέρεις να ξεπεράσεις κάθε προκατάληψη και επιτρέψεις στα αντίθετα να συνυπάρχουν, τότε μόνο φτάνεις στο «ανώτατο σημείο». Αυτή είναι η φιλοσοφία μας και αυτό σημαίνει το όνομά μας.

Πήρατε το πρώτο βραβείο στο Europan 10 στο Trondheim της Νορβηγίας με μια σειρά παρεμβάσεων, από ντράιβ-ιν σινεμά μέχρι υπαίθρια αμφιθέατρα και από πισίνες που μεταμορφώνονται σε παγοδρόμια τον χειμώνα μέχρι βυθισμένες πλατείες κάτω από σιδηροδρόμους. Θα μας δώσετε ένα αντίστοιχο μάστερπλαν για Αθήνα και Θεσσαλονίκη; Ένα αντίστοιχο μάστερπλαν για την Αθήνα θα αξιοποιούσε τη θαμμένη

τοπογραφία, θα προσέθετε πράσινο σε μεγάλη κλίμακα (η φύση ως τοπόσημο) και θα ενεργοποιούσε το παραθαλάσσιο μέτωπο με αντίστοιχη προσθήκη προγράμματος - δραστηριοτήτων σε σχέση με αυτά. Σε αυτή τη λογική έχουμε κάνει τις προτάσεις Athens By Hills, στο οποίο όλοι οι λόφοι και τα φυσικά υπόλοιπα της Αθήνας αποκτούν νέες χαρακτηριστικές λειτουργίες, το Πλατεία-Πισίνα, στο οποίο μια κεντρική κενή πλατεία στο κέντρο της πόλης μετατρέπεται σε ρηχή αστική πισίνα, το Athens Heaven, όπου η Καλλιθέα μετατρέπεται σε ένα τεράστιο πάρκο που ενώνει την Ακρόπολη με τη θάλασσα κτλ. Η Θεσσαλονίκη αντίστοιχα θα αξιοποιούσε πιο θαρραλέα το παραλιακό της μέτωπο και θα αποσυμφοριζόταν με προέκταση της πόλης και εισαγωγή δράσεων μέσα στη θάλασσα. Σίγουρα ένα μάστερπλαν για την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και κατ' επέκταση κάθε ελληνική πόλη, εκτός από το να εξυπηρετεί τη λειτουργικότητα και να προνοεί για το μέλλον, θα πρέπει να προάγει την ταυτότητα της πόλης και να την προωθεί σαν να επρόκειτο για κάποιο μοναδικό προϊόν («city branding»).

Η συμμετοχή σας στον πρόσφατο διαγωνισμό για την πλατεία Θεάτρου εν είδει ενός «μυστικού κήπου», μια μαγική εικόνα με πανύψηλους φοίνικες, μια καταπράσινη όαση στο κέντρο της πόλης, έκλεψε την παράσταση και επιβραβεύθηκε με μια διάκριση. Μπορεί η αρχιτεκτονική να δώσει λύσεις σε κοινωνικά προβλήματα των κεντρικών εγκαταλελειμμένων περιοχών της Αθήνας ή μήπως επαναπαύεται σε εικονοκλαστικές προσεγγίσεις; Η αρχιτεκτονική από μόνη της δεν αρκεί για να λύσει προβλήματα κοινωνικά, μπορεί όμως να επηρεάσει ψυχολογίες και συμπε-

ριφορές. Το εγκαταλειμμένο κέντρο της Αθήνας χρειάζεται οπωσδήποτε τη βοήθεια της αρχιτεκτονικής για να προσελκύσει τους κατοίκους να το επανακατοικήσουν ξανά. Η εικόνα που παράγει η αρχιτεκτονική έχει συμβολική σημασία και δύναμη, μπορεί να σημαίνει κάποια πολιτική, να επικοινωνήσει μια φιλοδοξία ή να ορίσει τον στόχο.

Μας εντυπωσιάσατε με την αναπάντεχη μετατροπή του παρατημένου ακάλυπτου του πολυχώρου του Six D.O.G.S. σε αληθινό κήπο. Μια ήπια βιοκλιματική παρέμβαση με τόσο δυνατό αποτέλεσμα: εκεί που το ξύλο μπλέκεται με το χώμα και η φύση συναντά τους ήχους του μπαρ. Ποιες ήταν οι αντιδράσεις του κόσμου; Οι αντιδράσεις ήταν συγκινητικές, γιατί ο κόσμος ξαφνιαζόταν με το αυτονόητο, την ύπαρξη λίγης φύσης στο κέντρο της Αθήνας. Αυτό ήταν και ο στόχος και η επιτυχία αυτού του έργου: η επέμβαση να είναι αόρατη, ώστε τελικά η εμπειρία του χώρου να ταυτιστεί με την εμπειρία της φύσης.

Το portfolio σας, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει πρότζεκτ σε γραφεία του βελγικού των MVRDV και του Ρεμ Κούλχας στο Ρότερνταμ. Τι «κλέψατε» από τη μαθητεία σας εκεί; Μάθαμε πάρα πολλά από τη δουλειά μας με τους MVRDV, τον Κούλχας, τον Αόκι στο Τόκιο κτλ. Ένα από τα πιο σημαντικά είναι η ικανότητα να μετατρέπουμε τους περιορισμούς σε πλεονέκτημα, το πρόβλημα σε προτέρημα. Η μεταμόρφωση της πραγματικότητας με τέτοιες απλές χειρονομίες είναι και η φιλοδοξία πίσω από τα πρότζεκτ μας. Οι Ολλανδοί αντιμετώπισαν τις δυσκολίες της πραγματικότητάς τους με πρωτοφανή δημιουργικότητα και μετέτρεψαν την

Πρόταση για μια πιο «παραδεισένια» Αθήνα με την Καλλιθέα να μετατρέπεται σε ένα τεράστιο πάρκο που ενώνει την Ακρόπολη με τη θάλασσα © Point Supreme Architects

Α' βραβείο στο Europan 10, μια πολεοδομική, οικιστική κυρίως, επέμβαση στο Τρόντχαϊμ της Νορβηγίας © Point Supreme Architects σε συνεργασία με τον αρχιτέκτονα **Αλέξανδρο Γερούση**.

αρχιτεκτονική τους σε εξαγώγιμο προϊόν. Επίσης μάθαμε να δείχνουμε αμέσως και συγκεκριμένα αυτό που σκεφτόμαστε και να μη μένουμε στα λόγια.

Είστε μια ομάδα νέων αρχιτεκτόνων που φτιάξατε τους Point Supreme στο Ρότερνταμ και αποφασίσατε να επιστρέψετε στην Αθήνα. Έχετε μετανιώσει που δε μείνατε εκεί; Δεν έχουμε μετανιώσει που γυρίσαμε στην Ελλάδα, παρότι δεν είχαμε προβλέψει την κρίση με τη σημερινή, συγκεκριμένη οικονομική της μορφή: επιστρέψαμε στην Ελλάδα, γιατί θεωρούμε πως εδώ υπάρχουν ουσιαστικά κενά και προβλήματα στη λύση των οποίων μπορούμε να συμβάλουμε. Θεωρούμε πολύ πιο ουσιαστικό τον ρόλο ενός αρχιτέκτονα που λειτουργεί σε ένα περιβάλλον που τον έχει ανάγκη, παρά σε ένα περιβάλλον ήδη υψηλού βιοτικού επιπέδου με πολύ πιο εκλεπτυσμένα ζητήματα προς επίλυση.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Από το παρελθόν ο Ελβετός Λε Κορμπυζιέ, ο Βραζιλιάνος Όσκαρ Νιμέγιερ, ο Φινλανδός Αλβάρ Αάλτο, οι Αμερικανοί Eames, από το παρόν ο Ολλανδός Ρεμ Κούλχαας.

Για ποιον θα θέλατε να σχεδιάσετε κάτι; Θα θέλαμε να σχεδιάσουμε την ταυτότητα κάθε ελληνικής πόλης. Πιστεύουμε πολύ στην έννοια της ταυτότητας των πόλεων στην εποχή μας, και είναι κάτι που απουσιάζει εδώ. Επίσης θα θέλαμε να σχεδιάσουμε ένα νέο ρυθμιστικό σχέδιο για την Αθήνα και έναν ευέλικτο νέο Γενικό Οικοδομικό Κανονισμό.

01. Πρόταση για τα κεντρικά γραφεία της Benetton στην Τεχεράνη
© Point Supreme Architects

02. Το κρυμμένο μυστικό του Six D.O.G.S., ο εγκαταλελειμμένος ακάλυπτος μεταμορφώνεται σε έναν υπέροχο πράσινο κήπο © Point Supreme Architects

03. Μια όαση στο κέντρο της πόλης εν είδει ενός «μυστικού κήπου», μια πρόταση που διακρίθηκε με έπαινο στον πρόσφατο διαγωνισμό για την πλατεία Θεάτρου
© Point Supreme Architects

01

02

03

L

l

l

Φωτογραφία Τάσος Βρεττός

Μακιγιάζ, Αχιλλέας Χαρίτος

Μοντέλα Emily

(Nivianc), Davide (VN Models)

i

k

e

Μαλλιά Χρήστος Μιχαηλίδης (D-Tales)

Βοηθός φωτογράφου Κωνσταντίνος Γκίκας

Κοστούμι, **Sisley**. Jacket Converse, FF Group.
Αυτοκινητάκια, **Speed Champs**.

Επιμέλεια και παραγωγή Χρήστος Καλλιάρκος, Κατερίνα Μανωλαράκη

Ευχαριστούμε πολύ το κατάστημα παιχνιδιών «Μουστάκας» (Πιπών 27, Ελληνικό, Τ: 210 9904 210-2) για την παραχώρηση του χώρου.

b **B** **i**

Φόρεμα, Vasilios Kostetsos. Ζώνη, Intimissimi. Καλτσές,
Calzedonia. Μαστίγιο, Μουστάκας.

a **s** **e**

Μπλούζα, **adidas**. Τρίαινα και καπέλο, **Μουστάκας**.

Παντελόνι Vivienne Westwood For Lee, VF
Hellas. Τοπ Gas, FF Group. Σακάκι, Sisley.
Κολιέ, Swatch.

Πουκάμισο, **adidas**. Γραβάτα **Lacoste**, **Notos Com**.
Παντελόνι, **Dsquared2**. Παπούτσια **DC**, **Sublime**.
Μπάλα ποδοσφαίρου, **Nike**.

Φόρεμα, **attr@ttivo**. Ζακέτα, **Paul & Joe Sisters**.
Βραχιόλια, **Swatch**. Κουκλα Χιονάτη από τη σειρά **Disney**.
Peep toes, **Frida Karadima**.

Μακρύ ντραπέ φόρεμα, **Frida Karadima.**
Μπουτονιέρα καρδιά Soo...!!., Boutique
Katerina Alexandraki.

Παντελόνι και γιλέκο, **D&G**. T-shirt UCLA, **Sublime**.
Παπούτσια, **Nike**.

Τζιν παντελόνι Harley Davidson, FF Group.
Πουκάμισο, Diesel. Ζακέτα Lacoste, Notos Com.
Σακάκι και γραβάτα JOOP!, Mah Jong.
Ακουστικά Wesc, Prime Timers. Παπούτσια, Camper.

Παντελόνι και топ Yeshop, **Yiorgos Eleftheriadis**.
Δερμάτινο γιλέκο, **Diesel**.

Message in a bottle

Του Δημήτρη Αθανασιάδη

The
latest
liquid
news!

Veuve Clicquot: Εύρηκα!

Επιβεβαιώνοντας την είδηση πως στο φορτίο σαμπάνιας που ανακαλύφθηκε σε ναυάγιο στον βυθό της Βαλτικής περιλαμβάνει φιάλες με την παλαιότερη πόσιμη σαμπάνια στον κόσμο, η Veuve Clicquot ανακοίνωσε στις αρχές του έτους πως οι ανασυρθείσες φιάλες ανήκουν στις τάξεις του διάσημου οίκου. Έπειτα από τις γευστικές δοκιμές των ειδικών και θεωρούμενες ως εξαιρετικής ποιότητας διασταυρώθηκε ότι προέρχεται από τον οίκο Juglar, που δεν υπάρχει πλέον. Εξακριβώνοντας με απόλυτη βεβαιότητα το λογότυπο της Veuve Clicquot στο εσωτερικό του φελλού, που παραμένει και ο μοναδικός τρόπος για να προσδιοριστεί η ταυτότητα της σαμπάνιας από τη στιγμή που οι φιάλες δεν έχουν ετικέτα, ήδη τρεις φιάλες έχουν αναγνωρισθεί ως Veuve Clicquot και αναμένεται να καταγραφούν περισσότερες τις προσεχείς εβδομάδες. Η ανακάλυψη αυτή δεν εξέπληξε τον γαλλικό οίκο, καθώς η Βαλτική χρησιμοποιούνταν συχνά από τη Madame Clicquot για να στέλνει φορτία στη ρώσικη αυλή, γεγονός που εδραίωσε την πρόωρη εμπορική επιτυχία της νεαρής χήρας και προώθησε την πρωτοποριακή εξέλιξη του Οίκου που ιδρύθηκε το 1772.

T: 211 1893 215

Dimple Gold Crest: Triple Crown Pleasure

Επιλέξτε χαμηλό ποτήρι, προσθέστε ένα πάγο και απολαύστε τη στιγμή. Η νέα premium έκφραση του διεθνούς φήμης blend ουίσκι Dimple που παράγεται από τη δεκαετία του 1890 έχει στο επίκεντρό της την παλαίωση σε τρεις διαφορετικούς τύπους δρύινων βαρελιών. Αυτή η πρωτοποριακή παραγωγή είναι που προσφέρει ως σήμα κατατεθέν την εξαιρετικά πλούσια γεύση του. Το Dimple Gold Crest είναι το αποτέλεσμα μια πρωτοποριακής τεχνικής που χρησιμοποιείται στα single malts ουίσκι και εξασφαλίζει τον πολυτελή χαρακτήρα του. Το μοντέρνο blend χαρακτηρίζεται από τη φρέσκια γλυκιά γεύση νέκταρ, που ισορροπεί αρμονικά με την εκλεπτυσμένη γεύση καφέ espresso και τη βαθύτητα των βραζιλιάνικων φιστικιών. Τρεις ιδιαίτερες γεύσεις, που προκύπτουν από υψηλής ποιότητας malts με διαφορετικούς χρόνους παλαίωσης. Απευθυνόμενο σε εκλεπτυσμένους ανθρώπους που επιζητούν τη διάκριση στις επιλογές τους και επισφραγίζουν τις πολύτιμες προσωπικές στιγμές τους με ένα ιδιαίτερο deluxe ουίσκι, το Dimple Gold Crest πρωταγωνιστεί μαζί τους.

T: 211 1893 215
www.diageo.com

Absolut Elyx: Ελιξίριο.

Φτιαγμένη από διαλεγμένο με το χέρι σιτάρι. Επεξεργασμένη σε έναν αυθεντικό χάλκινο αποστακτήρα του 1929, που επαναλειτούργησε ειδικά για αυτό τον σκοπό. Η βότκα Absolut Elyx με την απaráμιλλη υφή της έχει μια καθαρή και φρέσκια γεύση με ήπιους τόνους λουλουδιών και φρούτων. Παράγεται σε μικρές ποσότητες και, αν τη δοκιμάσετε σκέτη, το στόμα σας θα αντιληφθεί αμέσως τη διαφορά. Θα σας αφήσει ένα σχεδόν μεταξένιο αίσθημα. Κάθε χρόνο ο Master Distiller της Absolut διασχίζει τις εκτάσεις του Råbölöf για να επιλέξει τα σιτηρά που ανταποκρίνονται στα ύψιστα επίπεδα ποιότητας. Έχοντας την τύχη να προμηθεύεται την πρώτη ύλη του από τις δικές του παρθένες, υπόγειες φυσικές πηγές, το αποστακτήριο της Absolut εξασφαλίζει παρθένο νερό, φιλτραρισμένο από τη φύση, απαραίτητο συστατικό για την επίτευξη της απαιτούμενης φινετσάτης γεύσης. Τελειοποιώντας τον τρόπο παρασκευής της με κατάλυση χαλκού και παραγόμενη χειροποίητα χωρίς υπολογιστές παρά μόνο με μια ομάδα δοκιμαστών που γεύεται κάθε παρτίδα πριν δοθεί η τελική έγκριση, η Absolut Elyx είναι η νέα επιλογή στα super premium spirits.

T: 210 3252 103
www.absolut.com

Havana Club Añejo 7 ετών: Από την Αβάνα με αγάπη

Για να απολαύσεις την αζεπέραστη Havana Club Añejo 7 ετών πρέπει να κάνεις υπομονή. Αυτός είναι ο απαιτούμενος χρόνος παλαίωσής της σε λευκά δρύινα βαρέλια που εγγυάται τη χαρακτηριστικά μοναδική γεύση της. Μετά, το μόνο που χρειάζεται είναι να την απολαύσεις με όλες σου τις αισθήσεις. Να δεις το εκτυφλωτικό και καθαρό χρώμα μαονιού. Να οσφρανθείς το άρωμα από πολύπλοκους τόνους κακάο, βανίλιας, κέδρου, γλυκού καπνού και τροπικών φρούτων. Να γευτείς τη δυνατή και πολύπλοκη υφή της: «στόμα» θερμού κακάο, βανίλιας, ζαχαροκάλαμου, κάστανου και καραμελωμένων τροπικών φρούτων, με νότες από κρουστή, απαλή δρυ και πλούσια καφετιά μπαχαρικά. Το Havana Club Añejo 7 ετών είναι η ουσία του παλαιωμένου κουβανέζικου ρούμι. Πιο χειροποίηστη απόδειξη, η κομψά σχεδιασμένη φιάλη που το περιβάλλει. Δοκιμάστε το σκέτο, αφήστε να αναδυθεί η πολυπλοκότητα των αρωμάτων του προσθέτοντας ένα παγάκι ή αφήστε το να «αναπνεύσει» για μερικά λεπτά στο ποτήρι.

T: 210 6601 435
www.havana-club.com
www.havana-cultura.com

Kaiser Double Malt: Διπλή απόλαυση, παρακαλώ!

Ένα διαδραστικό παιχνίδι και ένα άκρως ατμοσφαιρικό πάρτι στην Αθήνα, όπου το κοινό προμηθεύτηκε «μυστικούς κωδικούς» για να αποκαλύψει την ταυτότητά της, ήταν το ιδανικό σκηνικό για να κάνει την εμφάνισή της η νέα Kaiser Double Malt. Μπίρα με διπλή ζύμωση για διπλή απόλαυση. Εκλεκτές ποικιλίες λυκίσκου και βύνης και εξαιρετικής ποιότητας μαγιά Kaiser. Με ενισχυμένο αλκοολικό βαθμό, 6%, και τη διπλά απολαυστική και πλούσια γεύση της. Με την προσωπική σφραγίδα του εμπνευστή της και Master Brewer, Matt Callan, παρόντα να δηλώνει πως «η Kaiser Double Malt είναι η χειροποίηστη απόδειξη ότι, όταν υπάρχει η κληρονομιά, η πολύχρονη εμπειρία, η γνώση και το όραμα δεν μπορεί παρά να πετύχεις το απόλυτο γευστικό αποτέλεσμα». Με τους φίλους της να την προτιμούν στη νυχτερινή τους διασκέδαση, η Kaiser Double Malt είναι δίπλα μας για διπλή απόλαυση.

T: 210 2711 721

STEREO LAB

Του Δημήτρη Καραθάνου

Anna Calvi Anna Calvi (EMI)

Η Anna Calvi είναι πάρα πολύ όμορφη. Και όταν μια τέτοια πρωτοεμφανιζόμενη κουκλάρα με πλούσια χείλη, πρισματικά γκριζοπράσινα μάτια, τωξωτά φρύδια με ανωφερή κλίση και κάτι το παγερό σε όλο της το παρουσιαστικό κυκλοφορεί ένα ντεμπούτο τόσο ερμηνευτικά φιλόδοξο όσο και διφορούμενο σεξουαλικά, τότε είναι λογικό να ξεσηκώνει τόσο θόρυβο. Είναι αλήθεια επίσης πως οι ομοιότητές της με την PJ Harvey ξεπερνούν το γεγονός ότι γράφει τα τραγούδια της, τα τραγουδά και παίζει κιθάρα. Υπάρχει όμως και το κοινό έδαφος της θεματολογίας. Ο παράφραος έρωτας, ο πόθος, η απώλεια, οι προσωπικοί δαίμονες, η διττή σεξουαλική φύση, η εξουσιαστικότητα, το βαθύ συναισθηματικό άλικο, οι μινόρε αποχρώσεις, το απύθμενο reverb και το δραματικό βιμπράτο που μεταδίδουν την αίσθηση πως τούτο το άλμπουμ φτιάχτηκε στα βάθη της Αμερικής και όχι κάπου παραδίπλα από μια αμαζόνα του νοτιοδυτικού Λονδίνου. Θα μπορούσαμε επίσης κάλλιστα να την παραλληλίσουμε με τη Florence & the Machine, αν δεν επέμενε τόσο να προβάλλει την κιθαριστική της δεινότητα σε τέτοιο σημείο, στοιχείο διόλου άσχημο, ασφαλώς. Έχει καταχωρήσει ήδη στο βιογραφικό της μια τουρνέ με τους Grinderman του Nick Cave, μαζί με μια περίφημη δήλωση του Brian Eno περί της αριστοτεχνίας της στην παραγωγή «ηχοτοπίων». Άρα, ποιος τη σταματά τώρα;

Warpaint The Fool (Sony)

Η πόλη: Λος Άντζελες. Η ομάδα Jenny Lee, Emily, Theresa, Stella. Το καλό νέο: Επιτέλους, ένα καινούργιο σημαντικό girl group. Ο ήχος: Slowdive, Mojave 3, εξηλεκτρισμένοι Mazzy Star, πρώιμη Cat Power, εκπεφρασμένες επιρροές από King Crimson, ολίγη από τα φωνητικά της Grace Slick, οι αναπόφευκτοι έκδηλοι ακροβατισμοί των Sonic Youth και κάμποση από την αιθέρια αύρα των Siouxsie and the Banshees. Περίεργο μείγμα, ε; Γενικότερα, οι Warpaint αρνούνται την κατηγοριοποίηση και χαίρουν ερείσματος σε ετερόκλητο κοινό. Στην κουστωδιά των θαυμαστών τους μετράμε τον RZA των Wu-Tang Clan, τον John Frusciante των Chilly Peppers, ως τον Billy Zane και τον συγχωρεμένο Heath Ledger. Αξίζει τον κόπο; Ω ναι, και κάτι παραπάνω. Το έχω καταερωτεύει το «The Fool». Πλούσια, φυσικά όργανα με το μπάσο σε πρώτο πλάνο και τις κιθάρες αποτραβηγμένες στο φόντο, συστηματική αγνόηση της βαρετής συνθετικής σύμβασης κουπλέ-ρεφρέν-κουπλέ, σίχοι απαιτητικοί όσο και δυσερμήνευτοι, ανεπιτήδευτες μελωδίες σχεδιασμένες να ακομπανιάρουν τη φωνή της Emily Kokal, που ακροβατεί ανάμεσα στη μανία και την εγκατάλειψη, προτού αναλυθεί σε οργασμικά κρεσέντο που μαρτυρούν το φωνητικό της εύρος σε όλη του την αστείρευτη έκταση. Όσο όμως και αν φαινομενικά πρόκειται για μια μπάντα δομημένη γύρω από την τραγουδίστριά της, οι Warpaint είναι ποπ. Φτιαγμένη από τα καλύτερα υλικά.

Motörhead The World Is Yours (EMI)

Lemmy Killmister. Μηρούτος, επιθετικός, αθυρόστομος, ροκάς της χειρότερης υποστάθμης, ανοικτόμυτος συβαριτικός βάνδαλος, ζωσμένος με το βρυχώμενο Rickenbacker του και τον κιτρινωπό από τη νικοτίνη δείκτη υψωμένο στις μούρες μας εσαεί. Δε γίνεται πιο κουλ από τον Lemmy Killmister, τον Τσαρλς Μπρόνσον του ροκ εν ρολ. Σε έναν κόσμο τόσο ραγδαία εξελισσόμενο ωστόσο, είναι πολύ όμορφο κάποια πράγματα να παραμένουν σταθερά. Η θαλπωρή του πλιοβασιλέματος. Η γεύση της Κόκα Κόλα. Η μουσική των Motörhead. Αναμφίβολα οι απαιτήσεις δεν είναι πλέον υπερβολικές. Ο Lemmy έχει επιβιώσει από τους Hawkwind, την ανέχεια, τις καταχρήσεις, τη θάτσερ, τα nineties, και, άλλωστε, κανείς δεν περιμένει ένα νέο «No Sleep Till Hammersmith» έπειτα από τριανταπέντε χρόνια και είκοσι δίσκους. Ο Lemmy είναι εδώ. Αυτό αρκεί.

Το αίμα δεν σταματάει ποτέ

James Ellroy

Άγρια

Με «Το αίμα δεν σταματάει ποτέ» («Blood' s A Rover» στο πρωτότυπο) ολοκληρώνεται η «Τριλογία του Αμερικανικού Υπόκοσμου» («Underworld USA»). Έργο που, συντελεσμένο πλέον, πιστεύω ότι αξιώνει μια θέση δίπλα ακριβώς στον «Υπόγειο Κόσμο» του Ντον Ντε Λίλο, κι η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την εκλεκτική συγγένεια των τίτλων των δύο έργων - παρ' όλες τις μεταξύ τους σημαντικές διαφορές στη γλώσσα, στο ύφος και εν τέλει στη θέση που παίρνουν οι δύο συγγραφείς.

Αν ο Ντε Λίλο (ο κατεξοχήν αριστέρος ανάμεσα στους εν ζωή πρωτοκλασάτους αμερικανούς συγγραφείς) κατόρθωσε να αποτυπώσει, στο πιο εμβληματικό έργο του, το βίωμα της Αμερικής στην ψυχροπολεμική περίοδο, τότε ο Ελρόι (ένας συντηρητικός, καταρχήν, υποστηρικτής των Ρεπουμπλικάνων) κατορθώνει με ισάξια επιτυχία να αναμετρηθεί μυθοπλαστικά με τη βρόμικη πολιτική ιστορία των ΗΠΑ στην κρίσιμη χρονική περίοδο που διατρέχει το '50, το '60 και το '70.

Το πρώτο μυθιστόρημα της τριλογίας («Αμερικανικό Ταμπλόιντ», Άγρια, 2005) αναφερόταν στα χρόνια 1958-1963, ξεκινώντας από τα απόνερα του μακαρθισμού και καταλήγοντας στη δολοφονία του J.F.K. Το δεύτερο μέρος («Αμερικανικό ταξίδι θανάτου», Άγρια, 2007) διαδραματιζόταν στην πενταετία 1963-1968 κι έφτανε στην κορύφωσή της με τις δολοφονίες του Ρόμπερτ Κένεντι και του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. «Το αίμα δεν σταματά ποτέ» ξεκινά ακριβώς την επαύριο της δολοφονίας του Κινγκ. Το γκέτο έχει πάρει φωτιά. Οι Μαύροι Πάνθηρες και οι λοιποί ελάσσονες σχηματισμοί της Μαύρης Δύναμης καλούν τους Αφροαμερικανούς σε ένοπλη αυτοάμυνα. Τμήματα των χίπς και των φοιτητών σε πανεπιστήμια όπως το Μπέρκλεϊ ριζοσπαστικοποιούνται. Αντάρτικα πόλεων σαν τους Weathermen και τους Morituri προχωρούν σε τολμηρές επιχειρήσεις κατά της ομοσπονδιακής εξουσίας.

Συγχρόνως ο πρόεδρος Λίντον Τζόνσον, διάδοχος του Κένεντι, συναινεί στην κλιμάκωση της εμπλοκής στο Βιετνάμ - μία από τις αιτίες που προκάλεσαν την πτώση του. Οι Δημοκρατικοί πηγαίνουν διασπασμένοι και αμύηνοι στο συνέδριο στο Σικάγο του '68. Το αντι-φρεστιβάλ που διοργανώνουν οι ομάδες της Αντικουλτούρας πνίγεται στο αίμα, καθώς οι εντεταλμένες δυνάμεις ασφαλείας αντιμετωπίζουν με πρωτοφανή βιαιότητα τους χιλιάδες συγκεντρωμένους νεαρούς διαδηλωτές (τη στιγμή που στη σκηνή βρίσκονται οι MC5). Ο Χιούμπερτ Χάμφρι, που παίρνει τελικά το χρίσμα για την υποψηφιότητα στις επικείμενες προεδρικές εκλογές, είναι ένας αδύναμος υποψήφιος για να σταθεί απέναντι στον εκλεκτό των Ρεπουμπλικάνων, τον Ρίτσαρντ Νίξον· πολλώ δε

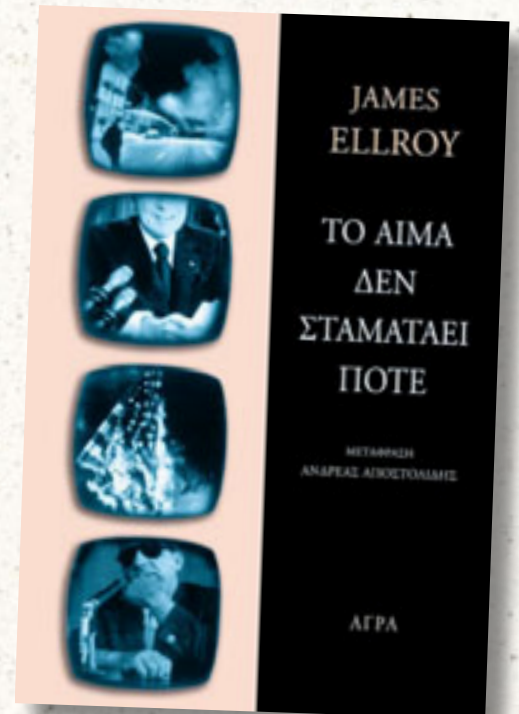
μάλλον όταν ο τελευταίος έχει διασφαλίσει (έναντι γενναίων ανταλλαγμάτων) την κρυφή υποστήριξη μιας πανίσχυρης συμμαχίας που περιλαμβάνει: τη Μαφία, τα γεράκια του Πενταγώνου που θέλουν τη συνέχιση του πολέμου στο Βιετνάμ, την αμερικανική ακροδεξιά, τους Κουβανούς αντικαταρτικούς που θέλουν να εκδικηθούν τους Δημοκρατικούς για το φιάσκο στον Κόλπο των Χοίρων, το FBI, αλλά και εκκεντρικούς εκατομμυριούχους όπως τον Χάουαρντ Χιουζ (σταθερή η παρουσία του στα βιβλία του Ελρόι) που προωθούν με τις πλάτες του Νίξον τα δικά τους συμφέροντα.

Ο Νίξον κερδίζει εύκολα τις εκλογές την ώρα που η αντικομμουνιστική υστερία φτάνει στο αποκορύφωμά της, ενορχηστρωμένη έντεχνα από τον Έντγκαρ Τζ. Χούμπερ. Συγχρόνως ο περιβόητος ιδρυτής του FBI θέτει σε εφαρμογή το πρόγραμμα Cointelpro (Counter Intelligence Program): δηλαδή τη διείσδυση χαφιέδων και προβοκατόρων στις τάξεις των ριζοσπαστικών ομάδων (κυρίως των μαύρων), με σκοπό την κατασκοπιάσή τους και τελικά την καταστολή τους. Στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος, οι ομοσπονδιακοί χρησιμοποιούν το πιο ισχυρό ίσως όπλο τους: την πρέζα, που διοχετεύεται με εντολή του Χούμπερ στους δρόμους για να νεκρώσει το κίνημα της Αντικουλτούρας.

Το τέλος του '60 βρίσκει νικημένες τις «Στρατιές της Νύχτας» (όπως ονόμασε το κίνημα ο Νόρμαν Μέιλερ στο ομώνυμο βιβλίο του). Στο μεταξύ, μαφιόζοι και παρακρατικοί, που δεν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή να συνωμοτούν κατά του Κάστρο, εξαπλώνονται με τις ευλογίες της κυβέρνησης στον Άγιο Δομίνικο και την Αϊτή - κι η βουνοτόπη παράδοση της τελευταίας δίνει την ευκαιρία στον Ελρόι να στήσει ένα σκηνικό γεμάτο σκοτάδι κι απειλή, σχεδόν εφιαλτικό. Το βιβλίο τελειώνει με τον θάνατο του Χούμπερ (1972), που στο μεταξύ πάσχει από γεροντική ανία. Το σκάνδαλο Γουότεργκεϊτ και η πτώση του Νίξον (1974) δεν περιγράφονται, αλλά προοικονομούνται.

Από το ιστορικό πλαίσιο γίνεται κατανοητό ότι δεν πρόκειται απλώς για ένα έργο αστυνομικής λογοτεχνίας, αλλά για ένα κατεξοχήν πολιτικό θρίλερ. Αν φέρνει σε αστυνομικό, αυτό οφείλεται στο ότι οι κεντρικοί χαρακτήρες είναι είτε πράκτορες του FBI είτε αστυνομικοί, συνήθως ανελέητοι και διεφθαρμένοι. Η σκηνική, αιματηρή ληστεία μιας χρηματαποστολής στο L.A. το 1964, με την οποία εισάγεται το μυθιστόρημα, είναι απλώς το τέχνασμα που χρησιμοποιεί ο Ελρόι για να δέσει τους ήρωες μεταξύ τους, ώστε να υποκινηθούν τα μελλούμενα.

Η ατμόσφαιρα στην «Τριλογία του Αμερικανικού Υπόκοσμου» δεν είναι τόσο έκδηλα νουάρ όσο ήταν στο «Κουαρτέτο του Λος Άντζελες» (ή την «Τετραλογία του Ντάντλι Σμιθ», για τους μυημένους). Τα δυο

έργα του Ελρόι είναι, εξάλλου, τοποθετημένα σε διαφορετικές εποχές και η περίοδος που πραγματεύεται η «Τριλογία» είναι πολύ πιο σκληρή από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '40 - εποχή κατά την οποία η συνεργασία μεταξύ της πολιτικής εξουσίας και του οργανωμένου εγκλήματος ήταν ακόμα στα σπάργα. Πέρα από αυτήν την αντικειμενική διαπίστωση, πιστεύω ότι ο Ελρόι βρίσκεται πια στην πλήρη ωριμότητά του ως συγγραφέας. Αν με το «Κουαρτέτο» καθιερώθηκε ως ο πιο άξιος συνεχιστής της λογοτεχνικής νουάρ παράδοσης του Ντάσιελ Χάμετ και του Ρέιμοντ Τσάντλερ, τότε με την «Τριλογία» απογαλκίζεται από τους μεγάλους δασκάλους του κι ίσως πλέον να τους έχει ξεπεράσει.

Ο Ελρόι πάντα έγραφε κοφτά χαρίζοντας στο κείμενο ρυθμό ασυγκράτητο. Το παρόν μυθιστόρημα όμως είναι γραμμένο όχι απλώς με ρυθμό κοφτό αλλά με συγκοπτόμενο, με αλληλουχίες από ελλειπτικές φράσεις κι επαναλήψεις κι απρόσμενες εκρήξεις που σπιντάρουν τον ρυθμό μοιραίο με αυτοσχεδιαστική βε βαρ - κι ας προτιμά τη λευκή cool jazz ο ίδιος.

Κλείνοντας, ο Τζέιμς Ελρόι έχει κατηγορηθεί για κατάχρηση βίας και αμοραλισμού στα μυθιστορήματά του. Ισχύει. Η βία, ωμή και άμεση, κατακλύζει καθεμιά από τις 843 σελίδες του παρόντος, όμως εξωτερικεύεται με μια γλώσσα πολύ καλά ακονισμένη - ξανά με ελάχιστα ψεγάδια η μετάφραση του μετρ Αποστολίδη. Μπορούμε ίσως να μιλάμε για «ποιητική της βίας»;

GAMES

Του Μάκη Παπασημακόπουλου

Marvel Superhero Squad: The Infinity Gauntlet

(PS3, Xbox360, Wii)
Zegetron

Σε περίπτωση που δεν το ξέρατε, η Μάρβελ έχει πάρει τους αγαπημένους ήρωες των κόμικς της, τους έχει μεταπλάσσει για πιο νεαρά κοινά και τους έχει επανατοποθετήσει στην παιδική αγορά υπό τον τίτλο Superhero Squad. Ξεκίνησε με μια σειρά από φιγούρες, μετακινήθηκε στην αγορά των καρτούν και τώρα ήρθε η ώρα του αντίστοιχου video game.

Ουσιαστικά μια πιο «παιδική» έκδοση του Ultimate Alliance, το MSS: Infinity Gauntlet, μένει σε επίπεδο απεικόνισης πιστό στις στρωγγυλεμένες καμπύλες και την «τροφαντότητα» των χαρακτήρων της σειράς, βρίσκοντας και σε επίπεδο gameplay μια αρεστή ισορροπία μεταξύ επίλυσης γρίφων και του αναμενόμενου λόγω τίτλου button mashing.

Σίγουρα απουσιάζει πλήρως το βάθος χαρακτήρων και το πιο σκοτεινό κομμάτι αυτών των ηρώων και των εχθρών τους, αλλά τι διάολο, ας βάλουμε και λίγο αθωότητα σε κανένα παιχνίδι. Κακό δε θα κάνει.

Στην τελική, έχεις ένα cute as hell co-op, που σου δίνει τη δυνατότητα να παίξεις με τους ήρωες της Marvel μαζί με όποιο πιτσιρίκι υπάρχει στο σαλόνι σου. I hate kids and I think it's a great idea!

Sonic Free Riders

(Xbox 360)
Zegetron

Το Kinect της Microsoft ή, με άλλα λόγια, το controller της νέας εποχής, ή, με ακόμα καλύτερα άλλα λόγια, το νέο φρούτο του console gaming, είναι η αλήθεια πως έχει μπει πολύ δυνατά στην αγορά. Κάνοντας launch με μια πλειάδα games, φαίνεται να κερδίζει τη μάχη μέχρι στιγμής από το αντίπαλο δέος της Sony, το «είμαι μια βελτιωμένη έκδοση του Wii controller» PS Move. Ο λόγος; Απλουσάτατος. Το Kinect δεν έχει χειριστήριο. Το «χειριστήριο» είναι το σώμα μας, τις κινήσεις του οποίου διαβάζει η ειδική κάμερα που κάθεται πλέον πάνω από την τηλεόρασή σας. Sounds pretty awesome, right?

Το θέμα είναι, βέβαια, πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα, και τι καλύτερος τρόπος να μάθεις από το να παίζεις ένα από τα βασικά launch games του Kinect, που φέρνει τον Sonic the Hedgehog και το παρεόνι του στη νέα εποχή. Πρέπει να το παραδεχτώ ότι το είδα κάπως καχύποπτα. Τι δουλειά έχω, κοτζάμμαντράχαλος, να στέκομαι στο σαλόνι μου και να βαλαλώ ένα υποτιθέμενο hover board/ιπτάμενο

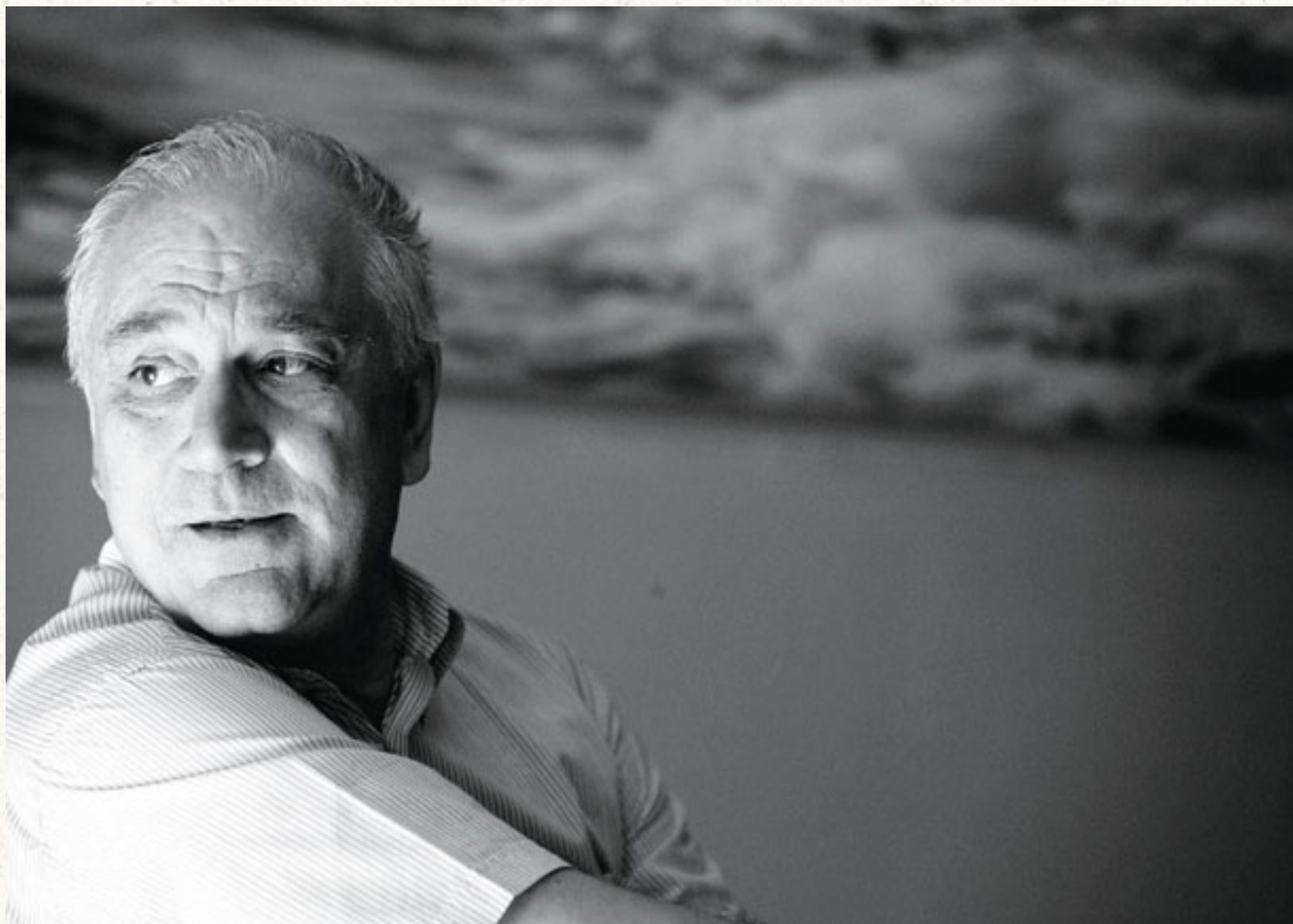
όχημα/καροτσάκι/πράγμα (ανάλογα με την επιλογή σας, την πίστα ή το challenge). Κάτι που ενισχύθηκε από τα κάπως δύσχρηστα μενού, που πρέπει και αυτά να χειριστείς με τις κινήσεις του σώματός σου. Και κάτι που ισχυροποιήθηκε: το να μάθεις το Kinect θέλει χρόνο. Μιλάμε για κάτι εντελώς καινούργιο στη ζωή που έχει συνηθίσει ένας gamer.

Ξεπερνώντας όμως την γκρίνια και την καχυποψία, σύντομα βλέπεις ότι στην καρδιά του Kinect και τους Sonic Free Riders κρύβεται κάτι πολύ ιδιαίτερο. Έντονα χρώματα, άφθονη ταχύτητα και τρικ που μπορείς να κάνεις, συγκλονιστικά ορτίσιμα για head to head αγώνες μέσα στο σαλόνι σου (ναι, ναι, το δοκίμασα και με δύο μαντράχαλους) και ακόμα πιο συναρπαστικά co-op τριζιφουρία (όπου πρέπει να αγγίζεις τον άλλον, Ω ΝΑΙ!), και όλα αυτά χωρίς να ξεχνάμε ότι ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ controller. Ναι, OK, ίσως φαντάζει λίγο αστείο να είσαι μόνος σου στο σαλόνι σου και να κοπανιέσαι σαν τον τρελό (πόσο μάλλον και με παρέα), αλλά έχω να διασκεδάσω έτσι, να νιώσω κάτι τόσο διασκεδαστικό «καινούργιο» από την πρώτη επαφή μου με κοσόλα, κι έχουν περάσει ΠΟΛΛΑ χρόνια από τότε.

In short, Kinect και Sonic Free Riders I think you got a winner. Και το Kinect γενικότερα; Θα μας απασχολήσει ΠΟΛΥ.

F I L M G A L L E R Y

Του Τέλλου Φίλη Φωτογραφία Στέλιος Σκοπελίτης

Δημήτρης Δημητριάδης Σε αναζήτηση της αλλοτριότητας

«Η αλλοτριότητα δεν κατακτάται ποτέ. Εάν κατακτηθεί, γίνεται ταυτότητα, δηλαδή αυτοκαταργείται. Αν μία εποχή επιθυμεί να υπερβεί την εμπλοκή στην ταυτότητα, πρέπει να αυτοχρισθεί εποχή όχι της αλλοτριότητας αλλά αναζήτησής της. Η αλλοτριότητα καθίσταται ποθητός αλλά και ανέφικτος στόχος, επειδή μετακινείται διαρκώς, όπως το ποθούμενο ερωτικής έλξης που δεν της επιτρέπεται να ικανοποιηθεί ποτέ. Μόνο μία αενάως μετατοπιζόμενη αλλοτριότητα, ως απρόσιτο ερωτικό αντικείμενο, είναι ικανή να προκαλεί την αέναη προσπάθεια προσέγγισής της, και έτσι να παραμένει αναλλοίωτη και ανεξάντλητη, άρα διαρκώς ποθητή. Έτσι, το Άλλο και ο Άλλος διαιώνονται χωρίς να αλλοιώνονται»: Δημήτρης Δημητριάδης, Φεβρουάριος 2011.

Το Seven Film Gallery, σε συνεργασία με τις εκδόσεις Σαιξπηρικών του Γιώργου Αλισάνογλου, με αφορμή την επανέκδοση του συνόλου του έργου του σημαντικού θεσσαλονικιού συγγραφέα Δημήτρη Δημητριάδη, που, ενώ είναι γνωστός στο ευρωπαϊκό κοινό με τις μεταφράσεις των βιβλίων του και με τις συνεχείς θεατρικές παραστάσεις των έργων του, παραμένει άγνωστος στο μεγάλο κοινό της πατρίδας μας, παρουσιάζει το αφιέρωμα: «Ο Δημήτρης Δημητριάδης σε αναζήτηση της αλλοτριότητας».

Ο συγγραφέας επιλέγει 35 αγαπημένες του ται-

νίες από τον παγκόσμιο κινηματογράφο, ταινίες που τον αφορούν και θεωρεί σημαντικές για τον σινεφίλ, αποδεικνύοντας ότι ο χώρος της Τέχνης επικοινωνεί και αλληλοεπηρεάζει, ενώ ταυτόχρονα στις προθήκες του καταστήματος θα υπάρχουν προς πώληση οι τίτλοι των πρώτων επανεκδόσεών του, από τα βιβλία του «Πεθαίνω σαν χώρα», «Εκπνοή & Λήθη».

Οι ταινίες που διάλεξε ο Δημήτρης Δημητριάδης: Charles Laughton, «Η νύχτα του κυνηγού» (1955) / Alain Resnais, «Πέρυσι στο Μαρίενμπαντ» (1961) / Michelangelo Antonioni, «Η νύχτα» (1961) / Stanley Kubrick, «2001 : Η Οδύσσεια του Διαστήματος» (1968) / Luis Buñuel, «Ο εξολοθρευτής άγγελος» (1962) / Federico Fellini, «La dolce vita» (1960) / Joseph Losey, «Ο υπηρέτης» (1963) / Roman Polanski, «Repulsion» (1965) / Andrei Tarkovsky, «Stalker» 1979) / Lars von Trier, «Αντίχριστος» (2009) / Pier Paolo Pasolini, «Σαλό ή οι 120 μέρες στα Σόδομα» (1975) / Akira Kurosawa, «Ο καταδικασμένος» (Ikiru) (1952) / Κώστας Μανουσάκης, «Φόβος» (1965) / Luchino Visconti, «Senso» (1954) / Ingmar Bergman, «Η ώρα του λύκου» (1968) / Robert Bresson, «Πιθανόν, ο διάβολος» (1977) / Elia Kazan, «Wild River» (1960) / Michael Haneke, «Η λευκή κορδέλα» (2009) / Mauro Bolognini, «La viaccia» (1961) / Vittorio de Sica, «Umberto D.»

(1952) / Kenji Mizoguchi, «Ο επιστάτης Σάνσο» (1954) / Vittorio de Seta, «Un uomo a meta» (1966) / William Wyler, «Οι ψίθυροι» (The children's hour) (1961) / Francesco Rosi, «Salvatore Giuliano» (1962) / Orson Welles, «Ο άρχων του τρόμου» (Touch of evil) (1958) / Billy Wilder, «Sunset Boulevard» (1950) / Georges Franju, «Το αίμα των ζώων» (Le sang des bêtes) (1949) / Jack Clayton, «Room at the top» (1959) / Francois Ozon, «Ο χρόνος που απομένει» (2005) / Louis Malle, «Le feu follet» (1963) / Krzysztof Kieslowski, «Δεκάλογος» (1988-89) / F. W. Murnau, «Sunrise» (1927) / Erich von Stroheim, «Greed» (1923) / John Huston, «Η ζούγκλα της ασφάλτου» (1950) / Peter Greenaway, «Ο μάγιστρος, ο κλέφτης, η γυναίκα του κι ο εραστής της» (1989)

Η «Λήθη» του Δημήτρη Δημητριάδη παρουσιάζεται για πρώτη φορά στο ελληνικό θέατρο, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τάρλου στο Θέατρο Πορεία από 21 Φεβρουαρίου έως 17 Απριλίου 2011 με πρωταγωνιστή τον Δημοσθένη Παπαδόπουλο. Να σημειωθεί ότι ο μονόλογος του Δημήτρη Δημητριάδη ανέβηκε για πρώτη φορά το 1998 στο Παρίσι, στο petit Odéon, από τον J.C. Bailly και το 2001 στο Théâtre de Bobigny.

COMICS

Του Μάκη Παπασημακόπουλου

Daredevil

Καλό παιδί ο Daredevil. Ο Ατρόμπος, που λέμε στα μέρη μας. Μάλλον, όχι, δεν τον λες απαραίτητα καλό. Δεν τον λες και κολεγιάπαιδο. Ηθικό όμως τον λες. Προστάτη της δικαιοσύνης τον λες. Άλλωστε, αυτή ήταν και η βασική ιδέα του Σταν Λι, όταν τον δημιουργούσε στα μέσα της δεκαετίας του '60. Ένας ήρωας, που αν και θα είχε το ίδιο «μειονέκτημα» όπως και η δικαιοσύνη, καθότι τυφλός, εντούτοις, όπως ακριβώς και η δικαιοσύνη, θα έκανε το μειονέκτημά του ένα τρανταχτό πλεονέκτημα στη μάχη εναντίον του κακού.

Με τη σχεδόν ρανταροσυναρική του «ματιά», ο Ματ Μέρντοκ τα «βλέπει» όλα με την ακοή, την όσφρηση και την αφή. Παίρνοντας στοιχεία από τον Σπίντερ Μαν, είναι κι αυτός ένας ακροβάτης των πόλεων, ένας ατρόμπος τιμωρός οποιουδήποτε παραβαίνει τη δικαιοσύνη. Δε θα μπορούσε, άλλωστε, να κάνει κι αλλιώς, ως δικηγόρος άνθρωπος. Το πώς, βέβαια, φτάνουμε σε αυτήν τη φιγούρα, όταν ξεκινάμε με ένα πισιρίκι που εμπλέκεται σε ατύχημα ραδιενεργών αποβλήτων, είναι μια άλλη ιστορία. Διότι, δεν ξέρω αν με αντιλαμβάνεστε, αλλά αν σου ερχότανε μια βαρέλα ραδιενεργό απόβλητο

στο προσωπάκι, λογικά δε σε τύφλωνε μονάχα. Ενδέχεται να σε παραμόρφωνε, να σου δημιουργούσε τίποτα σοβαρά καρκινώματα, τέτοια πράγματα. Σίγουρα, πάντως, δε θα σου έδινε τις υπερδυνάμεις που χρειάζονται για να γίνεις υπερήρωας.

Αλλά, ας είναι, εδώ ο Τιμωρός κανονικά έπρεπε να ήταν εβδομνητάρης, και δεν τον κάνεις μέρα πάνω από 40. Απόβλητο θέτε, λοιπόν; Απόβλητο. Ιστορικά οι περισσότεροι έχουν συνδέσει τον ήρωα με τον Φρανκ Μίλερ, βέβαια, που δεν είναι υπερβολή να πούμε πως έβαλε στον χάρτη έναν ολίγον «δεύτερο» χαρακτήρα του μαρβελικού ρόστερ, στα τέλη της δεκαετίας του '70, αλλά δυστυχώς για τον ήρωα και παρά τα εξαιρετικά story arcs που ακολούθησε από την ώρα του «Secret Invasion» και μετά και την πανηγυρική επιστροφή του Νο1 εχθρού του Γουίλσον «the Kingpin» Φισκ, πολύς κόσμος, που δεν ασχολείται πολύ με τα κόμικς, ενδέχεται να τον γνωρίζει από τον κάκιστο «Daredevil» του Μπεν Άφλεκ. Ω ναι, ξέρετε πολύ καλά ποιο λέω. Αυτό το αριστούργημα με την Τζένιφερ Γκάρνερ στον ρόλο της Ηλέκτρας και τον Κόλιν «φορ δε γκλόσοοοοοοι οβ Γκρις» Φάρελ στον του Μπούλζαϊ.

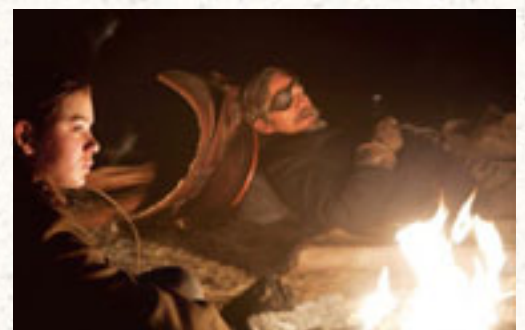
Τέτοιο, μάλιστα, ήταν το αρνητικό feedback από την ταινία του 2003, που ακόμα και σε σεβασμίους κύκλους της comics-ικής κοινότητας, όπως αυτού του περιοδικού «Wizard», είχε ειπωθεί πως είναι πολύ πιθανό ο Ματ Μέρντοκ να μην αναρρώσει ποτέ πλήρως από το χτύπημα που του κατάφερε ο μέγας δραματουργός Μπεν Άφλεκ.

Εν τέλει, βέβαια, ο ατρόμπος κάτοικος του παλαιού Hells Kitchen της Νέας Υόρκης, δε μάσπησε και με τη βοήθεια κυρίως του Μπράιαν Μάικλ Μπέντις, που ήταν ο βασικός σεναριογράφος του τίτλου σε αυτά τα δύσκολα χρόνια, βγήκε από την κρίση (αξέχαστο παραμένει το μέγα δημοσίευμα «Daredevil»: you've just been Afflecked) και συνέχισε να είναι ένας από τους δυνατούς παίκτες στο γήπεδο της Μάρβελ.

Σήμερα, μέσω της σειράς «Shadowland», ο Ατρόμπος δείχνει να κινείται σε όλο και πιο βαθιά νερά ανηθικότητας, μπερδεμένος και χαμένος στο ολοένα και πιο δύσκολο σκοτεινό παρόν των ηρώων της Μάρβελ και έχοντας ολοένα και περισσότερους παλαιούς του συντρόφους απέναντί του. Το πού θα καταλήξει είναι άγνωστο. I say, just keep him the hell away from Affleck man and he should be fine.

C I N E M A

Του Τάσου Ρέτζιου

Αληθινό Θράσος («True Grit»)

Σκηνοθεσία: Τζόελ και Ίθαν Κοέν **Παίζουν:** Τζεφ Μπρίτζες, Χέιλι Στρίνφελντ, Ματ Ντέιμον, Τζος Μπρόλιν, Μπάρι Πέπερ

Δεν ξέρω πώς να πιαστώ από αυτήν την τελευταία φάρσα των αδελφών Κοέν. Όπως ακριβώς δεν ξέρει κανείς πώς να εκτιμήσει αυτό το υποδόριο και ασεβές χιούμορ που κυκλοφορεί στα πλάνα τους και, κυρίως, στα λόγια των ηρώων τους. Όταν λέμε λόγια, εννοούμε όμως λέξεις που μάλλον κατά συνθήκη ή ένεκα συμπτώσεων σχηματίζουν τις απαραίτητες φράσεις. Όπως και δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να γελάσει με το γκροτέσκο όλων αυτών των χαρακτήρων που παρελαύνουν ή να τους πάρει στα σοβαρά - ειδικά όταν μερικά πτώματα και αρκετή ποσότητα αίματος πλημμυρίζουν την οθόνη και τα στομάχια.

Όπως πάντα με τους Κοέν, αποφεύγω να δώσω οποιαδήποτε απάντηση και απολαμβάνω το κρεσέντο μια αφήγησης που της αρέσει να αυτοσαρκάζεται. Όποιος πάρει εντελώς στα σοβαρά τις ιστορίες και το σινεμά των Κοέν είναι καταδικασμένος να μη νιώσει καθόλου τη μέθεξη της διαίσθησης (υπάρχει κάτι τέτοιο;), τόσο καταδικασμένος όσο κι εκείνος που δε θα τους πάρει καθόλου στα σοβαρά! Α, να,

ορίστε κάτι που μπορεί με σιγουριά να πει κανείς για τους Κοέν: αυτοί οι τύποι ήρθαν στο σινεμά για να γεμίσουν τις χαραμάδες από τις σινεφιλ βεβαιότητες κι εν ανάγκη να τις δημιουργούν. Καλό; Άχρηστο...

Η τελευταία τους ταινία παίρνει το γουέστερν και... Και εδώ θα ταίριαζε μια φράση όπως «...το εκτοξεύει σε άλλη, εσωτερική διάσταση», αλλά έχει υπάρξει η κατάλληλη ταινία για κάτι τέτοιο και ήταν οι «Ασυγχώρητοι» του Κλιντ Ίστυουντ. Το «Αληθινό Θράσος» παίρνει μια εντελώς γνωστή ιστορία από την ομώνυμη ταινία του Χένρι Χάθαγουεϊ, τον ρόλο που πάει πακέτο με τον Τζον Γουέιν, τον ηθοποιό που τον ερμήνευσε (ή ήταν;) και σε αφήνουν να περιμένεις πότε όλο αυτό θα το ανατινάξουν. Δεν το κάνουν ποτέ και, όταν προς τη μέση αρχίζεις και το συνειδητοποιείς (εντάξει, με επώδυνο τρόπο: βραδύκαυστη αφήγηση οι Κοέν; Ω Θεέ!), λες «φόρος τιμής». Πάλι λάθος! Στα σοβαρά τώρα, βάζει κανείς τον Μπρίτζες και τον Ντέιμον (καλά, αυτός είναι μια -τελευταία- κατηγορία από μόνος του) να μιλάνε με αυτόν τον τρόπο και να

απαιτεί να παρακολουθείς χωρίς καχυποψία;

Κάπου φτάνουμε ως συμπέρασμα. Για να δούμε... Η πονηριά του σκηνοθετικού βλέμματος βρίσκεται στη μετατόπιση των ηρώων: η έξοχη 14χρονη μικρομέγαλη που θέλει να εκδικηθεί τη δολοφονία του πατέρα της αφήνει τη θέση της στον μονόφθαλμο... κύριο Λεμπόφσκι και λίγο αργότερα νέοι ήρωες παίρνουν τον χρόνο τους. Μια ιστορία επικαλύψεων, αλλά και μια αναζήτηση (Εκδίκησης; Αυτογνωσίας; Ωριμότητας; Αποχώρησης;), που να μην σε αφήνει αλώβητο, αν προσπεράσεις (σχεδόν κλισέ!), αλλά, όταν αποφασίσεις να σκαλίσεις, σε φέρνει πρόσωπο με πρόσωπο με ένα σινεμά πολύ μεγαλύτερο από αυτό που δείχνει και με μια σχεδόν φιλοσοφική ανάπτυξη χαρακτήρων-συμβόλων. Και βάζω και στοίχημα ότι όλα αυτά κι ακόμη περισσότερα οι Κοέν δεν τα είχαν καν στο μυαλό τους! Έβλεπαν όμως τις εικόνες...

Χ Ο Ρ Ο Σ

Της Λίνας Μανδράκου

Trey McIntyre Project

Χορευτές υψηλού βεληνεκού και διαπλανητικής κλάσης. Ευρύ ρεπερτόριο που περιλαμβάνει από ροκ των Beatles έως την κάντρι, τη φολκ, την τζαζ και την κλασική μουσική. Με έναν φιλοσοφημένο καλλιτεχνικό διευθυντή, τον Trey McIntyre, η ομάδα του Trey McIntyre Project έρχεται στη Θεσσαλονίκη ξεκαθαρίζοντας το πλαίσιο στο οποίο κινούνται: «Στόχος μας είναι να χρησιμοποιήσουμε τη σύμφυτη με το λεξιλόγιο του μπαλέτου ομορφιά, δημιουργώντας παραστάσεις σύγχρονου χορού που με αυθεντικό τρόπο μεταφέρουν το συναίσθημα και τη χάρη του ταξιδιού της ζωής και επιτρέπουν στον θεατή να βιώσει την εμπειρία της τέχνης».

Η ιστορία των TMP ξεκινά τον Ιούλιο του 2005, με τη μεγαλειώδη εμφάνισή τους στα βουνά του Κορολάντο, στο Vail International Dance Festival, τον απόλυτο καλοκαιρινό προορισμό για τους εραστές του χορού που τα τελευταία 22 χρόνια παρουσιάζει σε παναμερικανική κλίμακα την κρεμ ντε λα κρεμ του χορευτικού μέλλοντος. «Δροσερή και πρωτοποριακή χορογραφία» ήταν ο χαρακτηρισμός που τους αποδόθηκε από την «The

Washington Post» αλλά και το κοινό.

Η συνέχεια υπήρξε εξίσου μεγαλειώδης με παραστάσεις σε όλη την Αμερική και περιοδείες σε όλον τον πλανήτη, πάντα όμως με έδρα τους την πόλη Μπόιζι του Αϊντάχο. Στο πλαίσιο της παγκόσμιας περιοδείας τους για το 2011, οι Trey McIntyre Project επισκέπτονται τη Θεσσαλονίκη.

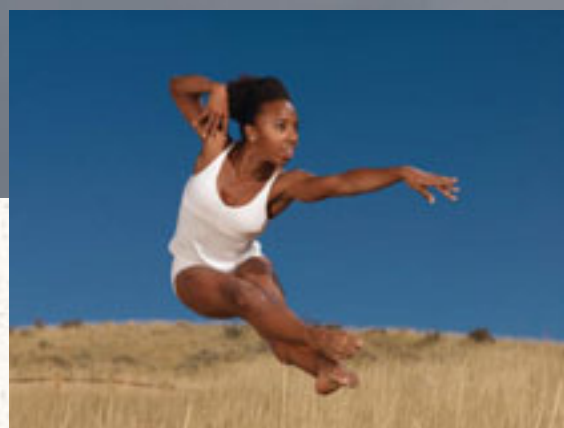
«A Day In The Life» των Beatles, το «High Lonesome» του Beck, «The Blue Boy» σε μουσική Μπετόβεν, «Ten Pin Episodes» του Frédéric Chopin, «Ma Maison» καθώς κι ένα νέο τζαζ κομμάτι σε συνεργασία με την Preservation Hall Jazz Band, επιλογές από κάντρι («Go Out») και φολκ μουσική («Leatherwing Bat», Peter, Paul and Mary) είναι κάποιοι από τους ήχους που θα ντύσει η αέρινη χορογραφία των Trey McIntyre Project.

Trey McIntyre Project

Ημερομηνία: Σάββατο 19 Μαρτίου

Χώρος: M1 – Κεντρική Αίθουσα

Έναρξη: 21.00

W E E K E N D

Του Δημήτρη Αθανασιάδη

Οικίες Αλεξάνδρου

Οι παραδοσιακοί ξενώνες «Οικίες Αλεξάνδρου» με δυναμικότητα 28 κλινών που λειτουργούν 12 μήνες τον χρόνο δίνουν χώρο για να ξεφύγεις από το γκρίζο της πόλης σε ένα από τα πιο συναρπαστικά μέρη της Βόρειας Ελλάδας. Απόδραση σε μέρος όπου οι δρόμοι είναι πλακόστρωτοι, τα αρχοντικά διατηρούνται αναλλοίωτα στον χρόνο και το πράσινο σου δίνει τις ανάσες που χρειάζεσαι για να ηρεμήσεις. Μόλις 70 χιλιόμετρα από τη Θεσσαλονίκη, ένα από τα πιο καλοφυλαγμένα μυστικά της βόρειας Χαλκιδικής μαγνητίζει τους αληθινούς ταξιδιώτες.

Χαρακτηρισμένη από το Υπουργείο Πολιτισμού ως «Ιστορικός Τόπος», διασώζει σημαντικά δείγματα μακεδονίτικης αρχιτεκτονικής. Στην Αρναία σε περιμένει ένα δίκτυο περιηγητικών διαδρομών στο φυσικό της περιβάλλον, ένας παραδοσιακός οικισμός για να γνωρίσεις τους ανθρώπους του και τα γνήσια προϊόντα τους: τα διαλεχτά υφαντά, το γλυκό μέλι και τις πλούσιες γαλακτοκομικές της γεύσεις.

Στο κέντρο του ιστού της Αρναίας, ξεχωρίζει ένα ιδιαίτερο συγκρότημα δύο κτηρίων. Υπηρετώντας πίσω στους αιώνες ως «κάνι» τους ταξιδευτές, το πρώτο κτήριο, ένα διατηρητέο διώροφο κτίσμα του

1812, αποκαταστάθηκε υποδειγματικά από τους ιδιοκτήτες-αρχιτέκτονες Βασίλη και Δημήτρη Αλεξάνδρου για να εξασφαλίσει τη λειτουργικότητά του στις σύγχρονες απαιτήσεις ενός σύγχρονου ξενώνα για όλες τις εποχές του έτους χωρίς να θιγούν τα αυθεντικά αρχιτεκτονικά στοιχεία. Δύο δίκλινα και τέσσερα τρίκλινα συνθέτουν τη δυναμικότητα δεκάξι κλινών του πρώτου κτηρίου, στο ισόγειο του οποίου μπορείς να απολαύσεις παραδοσιακό πρωινό ή σπιτικά μαγειρευτά φαγητά ή να χαλαρώσεις στον άνετο χώρο όπου καίει το τζάκι. Συμπληρώνοντας την άποψη των παραδοσιακών ξενώνων για ένα σύγχρονο καταφύγιο που εδράζεται στη μακραίωνη παράδοση της Αρναίας, το δεύτερο κτήριο, χαρακτηρισμένο ως παραδοσιακό, «συνομιλεί» με το φυσικό περιβάλλον της περιοχής από το 1924. Διώροφο, με υπόγειο και νεοκλασικά στοιχεία, προσφέρει δύο δίκλινα δωμάτια στο ισόγειο και δύο τετράκλινα σουίτες στον όροφο. Στο ισόγειο υπάρχει μικρό καθιστικό και κοινόχρηστη κουζίνα, ενώ υπάρχει και κοινόχρηστος χώρος με χαμάμ, σάουνα, υδρομασάζ, διάδρομο και ποδήλατο.

Στους παραδοσιακούς ξενώνες «Οικίες Αλεξάν-

δρου», εκτός από τον ζωγραφικό διάκοσμο, τα περίτεχνα ταβανώματα και τον εξοπλισμό με παλιά έπιπλα και διαλεγμένα με γούστο φωτιστικά, θα βρεις το ορμητήριο αναμυχής που φέρει αδιάλειπτα τη σφραγίδα του χρόνου. Πάνω στην ιστορική διαδρομή προς το Άγιο Όρος, κοντά στον χώρο των αρχαίων Σταγείρων όπου έζησε ο Αριστοτέλης και τις παραλίες των Πυργαδικίων, δίπλα στα μαγευτικά δασύλλια και το ξωκλήσι της Αγίας Παρασκευής, έχεις έναν χάρτη με πάμπολλα σημεία αναφοράς για κάθε υποψιασμένο επισκέπτη. Με τη διαρκή παρουσία του Δημήτρη Αλεξάνδρου και της Λήδας Θασίτη, άφησε τον χρόνο να σε πάει πίσω, δοκίμασε γλυκά του κουταλιού και μοναδικές μαρμελάδες με τους φίλους τα πρωινά, γευμάτισε με σπιτικά φαγητά και μεζέδες, άφησε τις νύχτες να κυλήσουν παρεϊστικά με το τοπικό τσίπουρο και αφιέρωσε όσον χρόνο περισσότερο μπορείς, σαν βρεθείς εδώ, στον εαυτό σου. Κι ένα σαββατοκύριακο στις «Οικίες Αλεξάνδρου» δεν απαγορευτική πολυτέλεια, αλλά μια σούπερ οικονομική απόδραση. Είναι ωραία στην Αρναία.

www.oikia-alexandrou.gr

Λ Α Ρ Ι Σ Α

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου Φωτογραφία Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος

Άζυμο

Τι γίνεται όταν η κουλτούρα, η φιλοξενία, η διάθεση, η αισθητική και οι γεύσεις των καταλυμάτων «Δοχός» δραπετεύουν από το δάσος του Κισάβου και βολτάρουν στη Λάρισα; «Άζυμο» είναι η απάντηση. Ένα γνήσιο κατάλυμα και καταφύγιο γεύσης. Ένα μαγαζί χειροποίητο από όπου κι αν το δεις, όπου κι αν το καθίσεις, ό,τι και αν δοκιμάσεις. Γιατί το «Άζυμο» δεν είναι μόνο ένα καταφύγιο υψηλών γεύσεων που ξέχασες. Είναι και η κουλτούρα της λαϊκής παράδοσης, όπως τη διακονούν αιώνες τώρα οι μάστορες του Κισάβου, είτε μαγειρεύουν είτε φτιάχνουν έπιπλα, που το μεταμορφώνει σε concept: γεύση και design, καφέ και φαγητό, μουσική και προσωπική σχέση. Το «Άζυμο» ως μαγαζί δεν μπορείς να το ταξινομήσεις, μπορείς μόνο να το περιγράψεις. 8 είδη πίτας με φύλλο στρωμένο στο χέρι ψήνονται ενώπιόν σου σε ξυλόφουρνο, και κορμιά δέντρων που ξέβρασε η θάλασσα μεταμορφώνονται σε φωτιστικά. Σπάνια εκκυλίσματα εσπρέσο και καπουτσίνο σερβίρονται σε ξύλινα τραπέζια, σμιλεμένα φίνα και στο χέρι. Ξύλο και μέταλλο, καθρέφτες και καρέκλες, τσουκνιδόπιτες και πιάτα με κατσικάκι και πατάτες σερβίρονται με κόκκινο κρασί και περισσή τέχνη. Για τον ουρανόσκο αλλά και όλες τις αισθήσεις.

Η Λάρισα είναι εκπαιδευμένη πόλη από πλευράς

γεύσης. Μόνο που κάτι σαν το «Άζυμο» προφανώς δεν υπήρχε. Εξ ου και όλος αυτός ο συνωστισμός από νωρίς το πρωί έως αργά το απόγευμα για μια θέση στα μετρημένα τραπέζια του. Μερακλίδικο μαγαζί, που και ο πιο δύσκολος θα το προσκυνήσει. Γιατί οι Γιώργος και Δημήτρης Μπούτος μαζί με τον Θωμά Μυλωνά, μεταφέροντας την τέχνη και την κουλτούρα του «Δοχού», βασιμμένη 100% στο πακέτο «σπάνια ποιότητα, τρελό κέφι», κατάφεραν να κερδίσουν την πόλη.

Το «Άζυμο» δεν παίζει ούτε λαϊκά ούτε r'n'b. Παίζει Μάιλς Ντέιβις και Portishead, Μάλαμα, Θανάση Παπακωνσταντίνου και Ντίλαν. Σερβίρει σάουντρακ από τις 7 το πρωί, που οι διαβάτες παίρνουν τον καφέ στο χέρι ή τον γεύονται παρέα με το ξεφύλλισμα της εφημερίδας τους. Πλάθει σάντουιτς και πίτες, που η κύρια Μαρία Μυλωνά κρατούσε τη συνταγή τους σαν επτασφράγιστο μυστικό μέχρι να την ξεφουρνίσει για όλη την πόλη. Το μεσημέρι αυστηρά μόνο δύο πιάτα μαζί με μια σούπα κι ένα γλυκό στρώνουν τραπέζι και μενού τέλειο. Μανιταρόσουπα και λαχανοντολμάδες. Τραχανάδες και μωσαράκι κοκκινιστό. Τυρί φέτα και σαλάτες πράσινες εποχής με ζαχαράκια και καλούδια από τα πέριξ του κάμπου. Ακόμα και το χύμα κόκκινο κρασί είναι δικό τους, μιας και ο εμπνευστής του «Άζυμο»

Γιώργος Μπούτος διαθέτει αμπέλι που παράγει μοναδικό και αποκλειστικό οίνο. Τσούξ' το!

Στην εποχή του διατροφικού πανικού, του fast food και του προχειροφτιαγμένου, το «Άζυμο» προτάσσει για τη Λάρισα μια επιστροφή στις παλιές αξίες, τις γεύσεις, αλλά και του σερβιρίσματος: αγνά υλικά από ντόπιους παραγωγούς και προσωπική σχέση με τον πελάτη. Στα μικρά μέρη, ούτως ή άλλως, όλοι είναι γνωστοί και κανείς δεν μπορεί να ξεγελάσει κανέναν. Αυτή είναι και η επιτυχία αυτού του μαγαζιού: κανείς δεν μπορεί να προσδιορίσει τι ακριβώς είναι, αλλά όλη η Λάρισα συρρέει καθημερινά. Για το τέλος: στην εποχή της κρίσης, που ο κόσμος μαθαίνει πια και να μετράει τα λεφτά του αλλά και όσα ξοδεύει θέλει να πιάνουν τόπο, οι τιμές του «Άζυμο» δεν υπάρχουν πουθενά. Πρίγκιπας και πριγκίπισσα θα νιώσεις και με τη γεύση και με την περιποίηση και με τον λογαριασμό. Όπως πριγκίπισσες είναι και οι τρεις γλυκύτατες δεσποινίδες του σέρβις, Βιργινία, Γεωργία και Αντρίανα. Αν σε βγάλει ο δρόμος στη Λάρισα, πέρνα την πόρτα του. Κι αν είσαι Λαρισαίος, ξέρεις εσύ. Στην οδό Φρίξου κάθε μέρα γίνεται πάρτι.

Φρίξου 3, Λάρισα, Τ: 2410 250 520

FOOD

Του Γιώργου Μπάκα Φωτογραφία Σάκης Γιούμπας

Dolly's I wanna beer like you!

Ξέχα την προβατίνα Dolly! Ο κλώνος της γνωστής μπιραρίας «Beer Saloon» (Μιχαλακοπούλου 2 & Μιαούλη) μπορεί να φέρει το ίδιο όνομα, αλλά έχει για μασκότ μια γλυκιά σκυλίτσα! Στο ομορφότερο spot της Καλαμαριάς, το bar restaurant «Dolly's» ήρθε για να παντρέψει το καλό ποιοτικό φαγητό με την κουλτούρα της μπίρας, σε ένα ατμοσφαιρικό περιβάλλον, ιδανικό για χαλάρωση και ξεκούραση. Ένας εξαιρετικός σεφ πρωταγωνιστεί καλύπτοντας τις γαστριμαργικές σου απαιτήσεις με το παραπάνω, ενώ μια ποικιλία εκατοντάδων μπιρών εγγυάται ένα

υπέροχο ξεδίπασμα! Ένα πλούσιο μενού με κρεατικά, ζυμαρικά, vegetarian και παιδικά πιάτα ξεδιπλώνεται μπροστά σου σαν σπάνιος πάπυρος του 5ου αιώνα π.Χ. και καλείσαι να αποφασίσεις ανάμεσα σε εκατοντάδες δελεαστικές γεύσεις. Δοκίμασε γεμιστά μανιτάρια (πόρτο μπέλο και λευκομανίταρα με παρμεζάνα και καραμελωμένη σόγια με βαλσάμικο), πικάντικη σαλάτα (πράσινα λαχανικά, κόκκινα φασόλια, κίτρινο καλαμπόκι, τортίγια, καμπαρόζι και καυτερή μουστάρδομαγιονέζα), κοτόπουλο γκουρού (φιλέτο από μπούτι στη σχάρα με σάλτσα από κάρυ

Δελχί και τηγαντές πατάτες) ή μια ποικιλία λουκάνικων από την Αυστρία και τη Γερμανία, αν είσαι προετοιμασμένος για έναν μαραθώνιο μπιροκατόνυξη! Τσέκαρε το οικονομικό μενού των 10 ευρώ (ατομική σαλάτα, σουτζουκάκια και γλυκό) και των 15 ευρώ (ατομική σαλάτα, σουβλάκι από ψαρονέφρι και γλυκό), και θυμήσου πως κάθε Παρασκευή και Σάββατο το γεύμα σου συνοδεύεται από live ήχος jazz, blues και latin συγκροτημάτων. Όλοι στην Dolly!

N. Πλαστήρα 3 & Χιλής, Θεσσαλονίκη, Κρήνη

D R I N K

Του Γιώργου Μπάκα Φωτογραφία Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος

Kubrick Pure social club

Νόμιζες πως η Λάρισα είναι μια τεράστια φραγεδούπολη και πως στα περίξ της πλατείας Ταχυδρομείου οι θαμώνες μοιάζουν με τον ξάδελφο του Τζιμη από τον κάμφο; Γελάστηκες. Γιατί το «Kubrick» περισσότερα κοινά στοιχεία έχει με τον DJ Krush και τον Wax Tailor παρά με τον Λάκη Λαζόπουλο και τις λαρισσαϊκές ρέπλικες των πρώων του. Ένα τοσοδούλικο μπαρ με μια ψυχάρα ναααα! Βαράει μουσικές funky ρεπερτορίου, έχει soul συμπεριφορά, κι εδώ οι νύχτες είναι ιδρωμένες και κάπως. Κάπως όπως

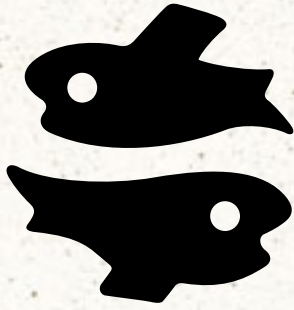
το φτιάχνουν διάφοροι επίτιμοι καλεσμένοι τύπου Αθηναίου dj Blend, που πάντα επιλέγει το καλύτερο όταν είναι να βγει έξω από το λεκανοπέδιο. Στη Λάρισα των εκατοντάδων μπαρ, το «Kubrick» είναι ένα μοναδικό διαμάντι, όχι μόνο γιατί φτιάχνει εξαιρετικά κοκτέιλ ή πουλάει τα ποτά του σε σπέσιαλ προς τα κάτω τιμή, αλλά και γιατί παράγει μουσικό πολιτισμό. Αυτά που θα ακούσεις εδώ και οι τυπάρες που θα συναντήσεις είναι δυσεύρετα. Αν το «Kubrick» ήταν στη Θεσσαλονίκη, το κέντρο θα λαλούσε. Είναι

στη Λάρισα και λαλάει από κει. Είναι κόζι, μικρό σαν κουτί, αγαπησιάρικο, έχει ένα ποδήλατο στη βιτρίνα που ξεκαθαρίζει την alternative διάθεσή του, ένα μελετημένο ηχοσύστημα που κάθε dj βλέπει στον ύπνο του κι ένα πατάρι από όπου ο «άρχοντας» του πάρτι μπορεί να οδηγήσει το πλήθος σε παραλήρημα. Γεια σου, ρε Αλεξάκη.

Πλατεία Ταχυδρομείου, Λάρισα

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Μετά από πολλές προσπάθειες να αρνηθείς τη θλιβερή πραγματικότητα μέσα στην οποία ζεις, επιτέλους αντιλαμβάνεσαι πως η Ελλάδα μοιάζει με ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου χωρίς τον στοχασμό. Άδειο μελαγχολικό τοπίο, βαρετοί διάλογοι και καμία προοπτική εμπορικής επιτυχίας! Δεν είναι κακό να χτίζεις τους δικούς σου παραδεισένιους κόσμους και να ζεις ανέμελα μέσα σε αυτούς. Το κακό είναι ότι σε λίγο καιρό και με τέτοιο δημόσιο χρέος, αυτοί οι κόσμοι θα χρειάζονται οικοδομική άδεια και θα φορολογούνται!

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Η κυβέρνηση θεσπίζει νέα μέτρα για την ανάκαμψη της οικονομίας τοποθετώντας διόδια για πεζούς σε δρόμους, γειτονιές και πλατείες, διεγείροντας την επαναστατική σου συνείδηση, η οποία μέχρι χτες έπινε σφηνάκια στη Βαλαωρίτου. Σύντομα θα ξυπνήσει μέσα σου ένας Γκλέτσος, ένας Γλέζος, έστω ένας Κωφίδης, βρε αδερφέ, και συνασπισμένος με φίλους και εχθρούς θα αποφασίσεις να πάρεις τον νόμο στα χέρια σου. Μετά από δέκα γκλομπιές, μερικά σπασμένα πλευρά και δύο εξαρθρώσεις του μετακαρπίου, θα επιστρέψεις σπιτάκι, με τον ώμο στα πόδια σου.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Αν η ελληνική οικονομία είχε φωνή, θα φώναζε «θα καταρρεύσω» και, αν η Μανωλίδου δεν είχε φωνή, πόσο πιο ήρεμη θα ήταν η ζωή σου! Οι άπειρες ώρες που ξοδεύεις μπροστά στο χαζοκούτι και η οργή που κουβαλάς ένεκα της κακής οικονομικής σου κατάστασης σε οδηγούν σε μάταιες εκρήξεις αντιπάθειας που δεν αρμόζουν καθόλου στη γαμάτη προσωπικότητά σου. Το να ανοίξεις προσωπικές βεντέτες με τηλεοπτικά σκουπίδια, που με απίστευτο μαζοχισμό παρακολουθείς καθημερινά, εκτός από αντιπαραγωγική εκτόνωση είναι και ανθυγιεινό χόμπι. Αν μόνο έτσι τη βρίσκεις, πάω πάσο!

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Η χώρα βουλιάζει στα σκατά του πιο δύσοσμου υπονόμου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ωστόσο εσύ βρίσκεις τη διάθεση να γλεντάς και να απολαμβάνεις τις μικρές χαρές της ζωής με αμείωτο, όχι όμως και αζημίωτο, κέφι. Θα μου πεις «Η φτώχεια θέλει καλοπέραση», θα σου πω «Η καλοπέραση θέλει λεφτά», θα μου πεις «Τα λεφτά θέλουν δουλειά», θα σου πω «Δουλειά δεν υπάρχει», θα μου πεις «Υπάρχουν γονείς», θα σου πω «Δε θα υπάρχουν για πάντα», θα μου πεις «Όσο υπάρχουν», θα σου πω «Ουστ, γαϊδούρι!».

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

Πόσο θράσος έχουν κάποια εγωιστικά κωλόπαιδα να διαφωνούν μαζί σου, ρε Καρκίνε! Τι πράμα κι αυτό; Κάνεις να πεις τη γνώμη σου, κι εκεί που περιμένεις χειροκροτήματα και επευφημίες, πετιέται σαν πορδή κάποιος αντιπαθητικός τύπος για να σου πει πως έχει διαφορετική γνώμη από σένα. Πάμε καλά; Σε τι δημοκρατία ζούμε, τέλος πάντων; Πού είναι εκείνες οι ωραίες οι εποχές όπου μπορούσες

να πεις ελεύθερα τη γνώμη σου κρατώντας ένα τσεκούρι και σε άκουγαν όλοι με προσοχή, ακόμα και όταν τους είχες λυμένους;

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Επειδή τα πολλά λόγια είναι φτώχεια και επειδή είσαι ήδη πολύ φτωχός/ή, για να μιλάς, ήρθε η ώρα να κάνεις το όνειρό σου πραγματικότητα. Να αγοράσεις μια βίλα στο Πανόραμα! Αστειεύομαι, φυσικά! Εννοώ να εγκατασταθείς μόνιμα στις Μαλδίβες! Χα, χα, πάλι αστειεύομαι! Εννοώ να ανοίξεις τη δική σου επιχείρηση. Δεν αστειεύομαι! Αν και αντίξοες οι συνθήκες, ήρθε η ώρα να εκμεταλλευτείς προς ίδιον όφελος την ποιότητα, την εργατικότητα και το αναμφισβήτητο ταλέντο σου. Να αρχίσεις να δουλεύεις για τον εαυτό σου και να σταματήσουν να σε δουλεύουν οι άλλοι.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

«Όπου κλείνει ένα μαγαζί, ανοίγει μια μπιραρία», θα έλεγε ο Βίκτωρ Ουγκό, αν ζούσε σήμερα στην Ελλάδα. Οι εξορμήσεις των τελευταίων δύο μηνών στις μπιραρίες της πόλης, που ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια, άρχισαν ήδη να εμφανίζουν πάνω σου τα πρώτα σημάδια τους. Το «πάμε για ποτό», έγινε «πάμε για καμιά μπίρα» και το «κοπελιά, φέρνεις λίγα πατατάκια;» έχει γίνει «πιάσε πέντε βουρστ με μπόλικη μαγιονέζα!». Όσο και αν προσπαθείς να δικαιολογήσεις το πάχος σου με ηλίθιες ατάκες του τύπου «έχω κακό μεταβολισμό», «είχα εξεταστική», «είναι από τις σοκολάτες», η μπάκα παραμένει μπάκα!

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Περικοπές μισθών, συντάξεων, φόροι, νέοι φόροι, φορολόγηση των νέων φόρων, κι εσύ διατηρείς ακόμα αυτό το αγελαδίσιο μαστουρωμένο βλέμμα πάνω στο οποίο διαγράφεται η ερώτηση: «Πώς γίνεται αυτό το κουτί με το τζάμι να μιλάει;». Έχουμε πειστεί πλέον πως για να σηκώσεις κώλο από τον καναπέ θα πρέπει να σου απαγορεύουμε το κάπνισμα, τον φραπέ και το ποδόσφαιρο! Εκεί να δεις επανάσταση ο Έλληνας, που ο τράχηλός του ζυγό δεν υπομένει! Εκεί να δεις επαναστατικές κορώνες, ξύλο, φωνές και μάχες στα οδοφράγματα!

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Με την είσοδο του Παπάρεως στον Ερμή, φίλοι, γνωστοί και συγγενείς θα αρχίσουν να σε αποφεύγουν όπως ο Ψωμιάδης τη σοβαρότητα, το ΚΚΕ τον 21ο αιώνα και ο Πάγκαλος τη νηστεία. Είπαμε οικονομι-

κή κρίση, πεσμένες οι δουλειές, αλλά αυτό το κακό συνήθειο να μοιράζεις από δω κι από κει επαγγελματικές καρτούλες έχει παραγίνει. Θυμίζεις ηθοποιό που τον ρωτάς «Έχεις ώρα;» και σου λέει σε ποια παράσταση παίζει, ποιοι είναι συντελεστές και πόσο χαμός γίνεται κάθε βράδυ (ακόμα και σε ένα άδειο θέατρο)! Αν αδιαφορείς για τα δικά μας σύμπαλα, δείξε τουλάχιστον λίγη οικολογική ευαισθησία.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

«Αυτός που είναι ερωτευμένος με τον εαυτό του έχει ένα πλεονέκτημα, δε θα συναντήσει πολλούς ανταγωνιστές», είχε πει ο Λίχτενμπεργκ. Βέβαια, όσο τέλειος κι αν νιώθεις, Τοξοτάκο, γνωρίζεις πολύ καλά πως θα βρεθεί κάποιο νούμερο για να αμφισβητήσει την τελειότητά σου! Κάποιος θα τολμήσει να σε κοιτάξει κατάματα και να σου πει «Ποιος νομίζεις ότι είσαι, ρε;», «Πολύ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου», «Έχεις κοιταχτεί ποτέ στον καθρέφτη;». Σκληρά λόγια που απέχουν από την πραγματικότητα όσο το ψέμα από την ψευτιά και η κλοπή από την κλεψιά.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Η κυβέρνηση χτίζει φράχτη γύρω από τη χώρα για να σώσει τους λαθρομετανάστες από την ομολογούμενως παλαβή τους απόφαση να μετοικήσουν στην Ελλάδα, την ίδια ώρα που εσύ χτίζεις φράχτη γύρω από τους ανθρώπους που θέλουν να σε σώσουν από τις ερωτικές σου εμμονές. Πρέπει να αφήσεις στην άκρη τον εγωισμό, την καχυποψία και την εσωστρέφεια. Όσο κλείνεις στον εαυτό σου, οι εμμονές θα αυξάνονται, οι φίλοι θα ξεμακραίνουν και οι λαθρομετανάστες θα συνεχίζουν την εξάσκηση στο άλμα επί κοντώ.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Πολλά ψέματα είπαμε ολά ολά, ας πούμε και μια αλήθεια βασιτισέλο βασιτισό, ας πούμε και μια αλήθεια βασιτισέλο βασιτισό! Δεν πιστεύω να περιμένεις ότι μετά από όλη αυτή την ιστορία με τις παρανοϊκές ζήλιες, την ασφυκτική πίεση και τις εκρήξεις ανασφάλειας θα κρατούσε πολύ αυτός ο δεσμός. «Ο κομμουνισμός δεν έπιασε, επειδή στους ανθρώπους αρέσει να τους ανήκουν πράγματα», είχε πει ο Φρανκ Ζάπα. Και ο έρωτας δεν πιάνει, όταν στους ανθρώπους αρέσει να τους ανήκουν άλλοι άνθρωποι, θα συμπληρώσω.

**ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ
ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ:
ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
1900-1930**

Υπουργείο Πολιτισμού και Τουρισμού
Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης
Συλλογή Κωστάκη
Καλοκαυρμένη 21, Μονή Λαζαριστών
Θεσσαλονίκη

Διάρκεια έκθεσης
10.12.2010-27.03.2011

Επιμέλεια έκθεσης
John E. Bowlt
Nicoletta Misler
Μαρία Τσαντσάνογλου

Ώρες λειτουργίας
Τρι, Τετ, Πε, Παρ 10:00-18:00
Σαβ, Κυρ 11:00-19:00
Δευ κλειστό

Πληροφορίες
Τ / 2310 589 140-1 & 3
E / info@greekstatemuseum.com

Το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης
επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού
και Τουρισμού.

www.greekstatemuseum.com

Συμπαραγωγή

Χορηγοί Επισκευασίας

Τώρα, όποιος σε καλεί, ζει και την παραδοσιακή μουσική!

Με την υπηρεσία OTE MusicCall, το σταθερό σου τηλέφωνο OTE, εκτός από ελληνικές και ξένες επιτυχίες, μπαίνει για πρώτη φορά στο ρυθμό της παραδοσιακής μουσικής. Γιατί, τώρα, κάθε φορά που χτυπάει το τηλέφωνό σου, αυτός που σε καλεί ακούει το ελληνικό παραδοσιακό κομμάτι που του έχεις «αφιερώσει», αντί για τον κλασικό ήχο κλήσης! Διάλεξε ανάμεσα σε αναρίθμητα κομμάτια παραδοσιακής μουσικής από διάσημους ερμηνευτές όπως Δόμνα Σαμίου, Γιώτα Βέη κ.α.. Για να εγγραφείς και εσύ στην υπηρεσία OTE MusicCall, κάλεσε το **14300** και δώσε στο τηλέφωνό σου... το δικό σου στίλ!

